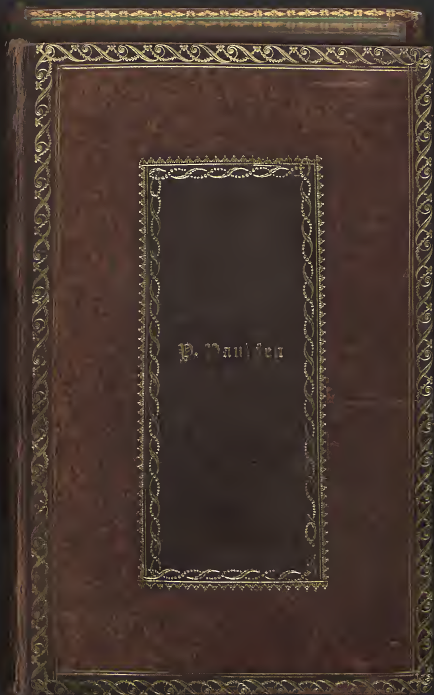
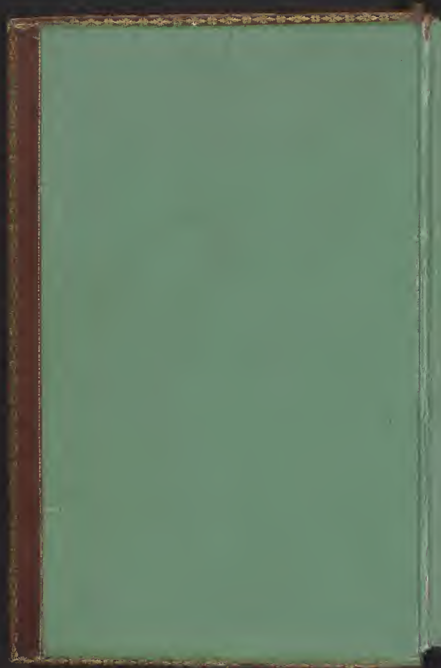

P. Paulsen

Evangelisk-kristileg
Messu-saungs-
og
Sálma-Bók,

ad konúnglegri tilhlutun
samantekin
til almennilegrar brúkunar í
Kirkjum og Heima-húsum,
og útgéfin af því
konúnglega íslendska
Lands-uppfrædingar Félagi.

EDITIO IV.

Videyar Klaustri, 1825.
Prentud af Faktóri og Bókþryckjara
G. J. Schagfjord.

Til Abgætslu
vid
Messu-gjörd.

Eptir Þad samþringt er til Messu, ega Prestarnir ad láta i kór-dyrum lesa á öllum Messu dögum þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn! eg er inkominn i þetta þitt heilaga hús, ad heyra hvad þú, Gud Fadir, minn Skapari! þú, Drottinn Jesú, minn Frelsari! þú, verdugi heilagt Andi, minn Huggari! i þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þínum heilaga Anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikununni læra, ad vera ángur fyrir minar syndir, i lifi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig i dygdugu liferni og framferdi. Þad heyri og bænheyrt Gud, fyrir Jesúm Krist, Amen! Fadir vor, etc.

Strax ad því búnu byrjast saungurinn, og framheldst tvo fyrstu Sálmana út. Þegar þeir eru útsúngnir, snýr Presturinn sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og fólkid ansar:

Og med þínum anda!

Presturinn snÿr sér aptür að Altarinu og tónar:

Látum oss biðja:

og síðan þá Collectu, sem deginum heyrir, eptir Handbókinni. Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þá snÿr Presturinn sér fram að fólkinu og tónar: Pistilinn skrifaði Postulinn (sá sem Handbókin sÿnir.) En sé Lectian annarstaðar að finna, enn í Pistlum Postulanna, þegar Presturinn sér þar eptir og segir: Þessi heilaga Lectia stendur skrifuð í N. N. Spádóms bók (eða) Postulanna Gjörningum, (eða) Opinb. bókinni eða eptir sem vel hljóðir þessu að umbreyta; tónar hann svo pistilinn skírt og seint.

Eptir Pistilinn skal syngja þann Sálm, sem Presturinn hefir hjer til valið í bókinni, en að honum búnum snÿr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé með Yður!

Forsaungvarinn og Fólkið ansar:

Og með þínum anda!

Presturinn tónar svo:

Eptirfylgjanda heilagt Guðspjall skrifaði Guðspjallamaðurinn N. N.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar:

Guði sé lof og dÿrð fyrir sinn gleðilegann boðskap!

Síðan tónar Prestrurinn Guðspjallið seint og greinilega til enda. Að því búnu er súnginn sá Sálmur, sem Presturinn hefir valið til og fundið að hljóða uppá sitt ræðu efni; við hans lok stígur Prestur í stól og heldur þar sína ræðu. Á hátíðum er súngið það vers, eða sá Sálmur, áður en Guðspjall er lesið í predikunar-stól, sem Presturinn hefir hjer til valið, samqvæmt efni hans og tímunum, en ella ekkert. Eptir predikun sÿngist það

vers, eda sá Sálmur, er Presturinn hefir þar til ætlad; en egi børn ad skíra, eda konfirmera, eda opinber aflausn ad framfara, biriast þá strax og Prestur síñar úr stól, þeir Sálmar eda þau vers, sem sérhverju af þessu hlýda, eptir þessari Messusaungs-bók og Presisins fyrirmælum, og aflýkur hann þar eptir sérhverju af þessu. Séu nockrir til Altaris þann dag, er sungid versid No. 212, sídan snýr Presturinn sér fram og les eptirfylgjandi áminníngu til þeirra, er gánga til Altaris!

Sakir þess, mínir kjærustu Krists vínir! ad þér réttilega og maklega mættid medtaka þad háleita Sakrament Qvøldmáltídar vors Drottins, þá ber Ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad Þér skulud trúa og gjøra; því þessum ordum, sem Kristur sagdi; **þad er minn líkhami, sem fyrir Ydur verdur géfinn, og, þad er mitt blód, sem fyrir Ydur úthellist, til fyrigéfníngar syndaña**, skulud þér fullkomlega trúa, ad svo í sañleika er; því Jesús Kristur er þar sañarlega sjálfur hjá, med sínum líkhama og blódi í Sakramentinu, eptir ordaña hljódun. Þar næst skulud Þér og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgéfníngar, þad: ad Jesús Kristur

skenkti ydur sinn líkhama og blód, til tïïsiglis og stadfestíngar uppá allra ydar synda fyrigéfníngu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjöra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: medtakid og etid! sömuleidis: direckid hér af allir! og: gjörid þad í mína minníngu! því hann hefir géfid oss sinn líkhama og blód ad eta og drecka til fyrirgéfníngar syndanna, og þar med ad miñast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar Þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud Þér rétt prófadir og reyndir, sem Postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkhama og drecka hans blód, til fyrirgéfníngar syndanna. Þar til géfi ydur Gud himneskur Fadir sins heilaga Anda nád, fyrir þann sama Jesum Krist vorn Herra; og þar um viljum vér allir Gud bidja af hjarta og segja:

Þegar sú áminníng er útlesin, snýr Prestarinn sér ad Altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja!

Fadir vor! þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verdi þinn vilji, svo á jördu sem á himni. Géf oss í dag vort daglegt braud. Og fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldu-nautum. Og eigi leid þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Svo tekur Presturinn Pátinuna med braudinu sér í hönd á medan hann tónar eptirfylgjandi Innsetningar-ord.

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann braudid, gjördi þackir og braut þad og gaf sínum Lærisveinum, og sagdi: takid og etid! þad er minn líkhami, sem fyrir ydur verdur géfinn. Gjörid þad í mína minningu.

Því næst tekur Presturinn Kaleikinn sér í hönd, og tónar hin Testamentis ordin, segjandi:

Sömuleidis eptir qvöldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjördi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir hér af! þad er kaleikur ens nýa Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrigéfningar syndanna. Gjörid þetta, svo opt, sem þér þad dreckid, í mína minningu.

Séu fleiri til altaris í einu, enn ad kaleikurinn á skenktur endist þeim, leggur hann hendina, á medan hann þetta tónar, til skipta á kaleikinn og á þær vínflöskur, sem á Altarinu standa ellegar, les sömu ord lágt upp aptur í hvert sinn brand eda vín þrýtur á pátinu eda kaleik, med sömu adferd.

Á medan Presturinn þar eptir útdeilir, segir hann vid sérhvern, er Sakramentid medtekur; *þetta er Jesu sannur líkhami; þetta er Jesú sannarlegt blód.* Um Útdeilinguna söngur Forsaungsvarinn og fólkid þá Altaris-gaungu Sálma, sem Presturinn hefir fyrirlagt, þó ecki lengra af þeim, enn versid, sem á stendur, þegar útdeilingin er búin. Þar eptir söngist versid No. 218; ad því endudu snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungsvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Því næst snýr hann sér að Altarinu og tónar eptir fylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

Vér þökkum þér, Drottinn, almáttugi og eilífi Guð! að þú með þessari heilsusamlegri gjöf hefir oss alla nært; vér biðjum þína miskunsemi: að þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góða, og til vorrar sannrar trúarstyrkingar á þér, og til brennanda kjærleika og elsku á meðal vor innbyrðis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta Sonar, Jesú Krists, vors Drottins og Herra.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar enginn er til Altaris, tónar Presturinn, í stað þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

O Herra Guð, himneski Faðir! vér þökkum þér fyrir þenna þinn föðurlegann velgjörníng, að þú af þinni miklu náð og miskunsemi, hefir gefið oss þitt heilaga og sáluhjálplega orð, með hvers

ju þú einninn hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér biðjum þig auðmjúklega: géf oss þinn heilaga Anda, að vér með þakklátu hjarta mættum taka við því, og hegða oss þar eptir, og ætíð og ydugloga fara vaxandi í kristilegri trú og kjærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verða, fyrir þinn elskulegann Son, Jesum Krist vorn Drottinn, sem með þér lifir og ríkir í einingu heilags Anda, sannur Gud, frá eilífð til eilífðar.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

En um alla Lánga-föstu, skal í þessarar bænar stað, á Sunnu og Bæna dögum tóna þessa bæn:

Látum oss biðja!

Vér þökkum þér, Gud Faðir! að þú hefir géfið oss þinn eingétinn Son Jesúm Krist, uppá það, að allir þeir, sem á hann trúa, ecki fyrifaristt, heldur hafi eilíft líf. Vér þöckum þér, Jesú Kristi! að þú hefir borið vorar syndir á þínum líkhama, og með þinni pínu afmáð vorar

yfirtrodslur. Vér þöckum þér, þú verdugi heilagi Andi! ad þú hefir géfid oss þá trú í vor hjörtu, ad vér eckert vitum annad til sáluhjálpar, enn þann krossfesta Jesúm Krist. Géf oss, o Gud! þína nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar Syndir séu, fyrir Jesú pínu og dauda krapt, oss fyrirgéfnar. Upplýs oss med þínum heilaga Anda, ad vér, fyrir Jesú dauda, daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjörtum, þángad til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa bidjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors Herra.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Sídan blessar hann yfir Fólkid og tónar:

Drottinn blessi þig, og varðveiti þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér náðugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og gefi þér frið!

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar Konfirmerað er, tónar Presturinn ekki þessi blessunar-orð, fyrr enn Konfirmatiónin er búin.

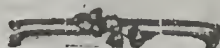
Síðan er sá Útgaungu Sálmur súnginn, sem Presturinn hefir valið, hlíðandi uppá ræðu-efni hans. Á undan Katekisation er súngið No. 312, eða 313, og eptir Katekisation No. 130, eða 314. Endast svo Embættis gjörðin með eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kór-dyrunum, og Faðir vor.

Drottinn! eg þakka þér af öllu minu hjarta, að þú hefir nú kénnt mér, hvað þú vilt eg skuli gjöra. Hjálpa mér nú, minn Guð! með þínum heilaga Anda, fyrir sakir Jesú Krists, að eg megi varðveita þitt orð í hreinu hjarta, þar af styrkjast í trúnni, í guðrækilegu framferði betrast, og mig þar við í lífi og dauða hugga, Amen! Faðir vor, etc.

Innihald Sálmanna.

I. Lofgjerdar og Packlætis-Sálmar.

II. Bænar Sálmar.

I. Lofgjørdar- og Packlætis-Sálmar.

I. Guds Vera og Eginlegleikar.

No. I.

Lagid: Vér trúum allir á einn Gud, Skap.

Vér trúum allir á einn Gud; er hans verk himin og jørdin; ástríkur Fadir er vor Gud; ætt hans mañeskjan er ordin. Hañ vill ofs vort uppheldi veita, vel ad sál' og lifi gæta; ei lætur óluckurata, engum voda megum því mæta. A hann vér setjum von og traust, því vís hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesum Krist, eingétinn Guds Son vorn Herra; á heims Frelsarañ Herrann Krist, hvers dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn

hann er, hafinn, hardt á kross-tré, daudur, grafinn. En hann rikir æ lifandi, upp hjá Drottins hægri hendi; þadan med kräpti kémur hann, kémur ad dæma jardrikid og sérhvern mann.

3. Vér trúum á Anda heilagann, af Fødur og Syni sendann. Oss frædir, styrkir, huggar hann, helga bæn til Guds fær kénda. Krists um heiminn kéning' breidir, kjært til aptur hvarfs menn leidir: einninn trúna eflir rétta, og von betra lifs enn þetta, hvar odlast munum fognud, frid, og fullsælu þá, er um eilifd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom! Skapari heilagi Andi!

Hér, mikli Gud! sé mesti pris, vor mildi Gud! vér þockum þér; hverr er svo sém þú hár og vis? hverr svo sem þú frá eilifd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, hátt þér Serafim róma dýrd; útvaldra lika sálna safn, samhljómar þinn Engla hirð.

3. Heilagur ertú, Herra klár! heilogust Vera sí-lofud, heilagur Gud um eilif ár, allsherjar Drottinn og vor Gud.

4. Lof þitt frá hæstum himna kór, hljómar um alla vída jord, Spámanna hópur hefir stór, heidrad þitt nafn med þackargjord.

5. Postular hafa prísad þad, og Písl-arvotta mergdin flest, á daudastundu dáðust ad, dásemdar verkum þínum best.

6. Þig, heilog kristnin, Herra Gud! heidra um tíd og eilífd má, þig, Fadir! sem ert sañur Gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódañ helgañ Anda þiñ, oss sem vid rétta heldur trú; heidri þig jord og himiniñ, hljómi lofgjord um eilífd sú.

8. O Jesú Guds Son eingétiñ! er lær-dóm sañañ kéñdir oss, ljósid og fridinn leiddir iñ, og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, vid Drottins hægri situr hond, aptur munt skodast af oss þú, oll þegar dæm-ir jardar lond.

10. Hjálp' oss! hjálp' oss! vor hugg-an vert! hefir þú sjálfur keypt oss dýrt, med ordi sannleiks æ þú sért, óbrygdult ljós, er fái' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál' í senn, sídar arf himna lát oss fá, krýn blessun alla kristna meñ, og kynid sérhvert jordu á.

12. Svo friðinn, réttinn, sannleik, trú, sérhver vel geymi heimsins þjóð, allir þér þjóni æ og nú, eindrægni haldi skynsemd góð.

13. O! mikli Guð! vér þöckum þér, þér, mikli Guð! vér sýngjum prís, hverr svo sem þú að hátign er? hverr er, sem þú, í öllu vís?

14. Til þín, til þín vort traust er allt, um tíma' og eilífð svo sem nú; heyr þú vorn saung, bænheyr ávalt, huga vorn styrk í von og trú!

No. 3.

Með sínu lagi.

Heiður sé Guði himnum á, og hærst lof fyrir náð sína! allt vel tilbjó hans vitskan há, verkin dásamleg skína, syndugri jörð frið senda vañ, sitt blóðið fólk æ lætur hañ, sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þöckum þér, þig tilbiðjum alleina; vald þitt, Guð Faðir! eilíft er, aldrei kañ það að réna; svo er þín makt ómæliteg, algjört er allt hvað þér er í hug; vel er þeim í trú þér þéna!

3. O Jesú! Guðs eingétiñ Son, athvarf og líknin mañna! þú bættir allt vort

andar tjón, eymd vora vyrdtist kanna. Lausnari! er daudañ leidst á kross, líknsamur sért þú ollum oss, leid oss veg til lífsins sanna!

4. Heilagi Andi, hjálpin trú, huggariñ allra besti! frá heimsins sotkum forda þú, fólki, sem Jesús leysti, med sárum dauda og dapri pín. Drottiñ! vardveit þú kristni þín, sem af hjarta á þig treystir!

No. 4.

Lagid: Upp! uppstatt í nafni Jesú!

Um Gud eg syng, því syng eg frór, sá er vor mikli Gud og Herra hár; hans heiti'er: Drottiñ, hans verk stór, himna gjorvallra'um vídd, hans veldi gár; Alvaldur vill, verold hver fær siñ stad, til verdur full, med fjørt, sem hañ qvad.

2. Hañ býdur: aptur hverfa þá, himnar vid bending' hans, sitt ekkert í; ljós er hans skrúdi; skírt kañ sjá, sképnuna', hid besta veit, ad velja því; Gud stjórna réd, stóls hans er hátign bygd, reksamri med, réttvísi'og sannleiks trygd.

3. Fullríkur eiñ auds-gnóttum af, óþverranlegum, Gud, án upphafs einn; Gud um eilífdir, gruñlaust haf, gerda, far-

sælldar, lífs, án enda, hreiñ; alvaldi Guð alheims! hverr fiñst þér jafn? hverr líkist við, dýrð þína'og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er, og hefir verid, allt, Gud! þeckir þá; Gud! þiña vísdóms verka her, frá eilífd augljós var, þér æ og nú; mér ertú nær, mig vefur umsjá þín, þú verkad fær, hvild ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir fardankig, þvi hvad fyrr edur síd, eg framgvæmt fær, hañ reynir, þeckir þig og mig, hvert sit eg eda gár, nær er hañ æ; hvert ytst hafs á, eda skaut himins stýr, hans er þér hjá, hvervetna kraptur nýr.

6. Hañ vóg allt út med vissum skamt, er vildi'hañ skipta mér, og skrádi þar, á sína bók, hve feng'eg framt, fjørs notid, þá eg eñ nú eckert var; eckert er mitt, alls eckert, Drottiñ miñ! allt er þad þitt, í og hjá mér, sem fiñn.

7. Jafnan skal nafns þíns, Drottiñ! dýrd, dásemda þiña hrós, í muñi mín! hverr má þín undur út fá skírd, ordu og fegurd þá, þeim skjært á skín; í vidum geim, allt, sem tilverda létst, hrósar um heim, Hofunds almætti mest.

8. Speg-

8. Spegill er þíñar speki skjær, hvert miñsta hálm-strá eitt; þú, lopt og lá! þér, hædir, dalir, grund, sem grær! Guds hrós þér leikid ljód, lifleg og há; þín nádar-lind, landid æ vokvar ný, fædir mannkind, fridsemd og heillum í.

9. Alvinnu nægtir nótt og dag, náqvæmri hygginn vér, af þiñi hönd; skyld' ei sú hugsan hjartalag, Herra! fridstilla mitt, vid efnin vönd; þín hönd ad míns, heill, Gud! er lífs og hlíf, fyrst vilja'án þíns, ferst einkis tittlings líf.

10. Ef Gud mitt athvarf er og skjól, ef Gud frelsari'og hlíf, vill vera miñ; lífs þo umbiltist hradfært hjól, hverki' um jord hirdi'eg par, né himiniñ; umhæliſt þá, í trausti hans vid hel, ein hans forsjá, allt gjörir til mín vel.

No. 5.

Lagid: A þig alleina, Jesú Krist!

Og þá stjarna útbreiddañ her, augum lit fyrir mínum, upplyptir þánkiñ allur sér, o Gud! ad hástól' þínum; þín eilíf maktin aldrei þrentt, allt þetta [illegible] fékk tilreidt, og nær þér þócknast [illegible] greidt, [illegible]tt [illegible] eitt, gétur af engu lif framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi Drottinn minn! Drottinn lifinn yfir! á þig treysti eg æ hvert sinn, allt blessar þú, sem lifir, frá augnabliki fyrsta hér, ad fékk eg líf til gæfu mér, hver stundin mín þess minning ber, ad merkt hún er, nýum velgjördum, Gud! af þér.

3. Lika sýna mér løndin, sjór, og lopts-ins hvelfíng vída, ad þinn máttur er yfr-id stór, engu þarf eg ad qvída; því ald-rei mér sú þraut fær bægt, þín bending sem ei géti lægt, og ef vild þinni þad er þægt, þér veitir hægt, sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hver þjáníng, sem mig hittir þá, Herra! eg til þín leita; því vill og megn-ar hønd þín há, hjálp og frelsi mér veita; hvad þú ei byggir hrapa fer, hvad þú blessar er stødugt hér; æ! géf því bless-un mildur mér, þín makt ei þver, þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allt skédur, Gud! sem einn þú villt, allt verdur þér ad hlýda; veru engrar svo vald er gyldt, ad vinnist gégn þér strída;

sem fiſt feykir burt, fellir, sem laufblad burt, dára fíbldjarfa, er dirfaſt mót-ríſa þér, ſtjórn þína' ei þeckjaſt blída.

2. Voldugir! géfid Gudi dýrd, gætid þeſs: hann er nærri; vitnid þér, menn! Guds makt á jørd, mañlegri tign er hærri; hañ dapurt hreſsir þel, heyrir qvein allra vel. Eg reidi' í øllu mig, ó Drottiñ Gud! á þig, aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gleggt þú ſér, géfur nægt þeim er ſnaudur; ſvik né ofbeldi' ei bleſſa mér, bíd eg í von ó-traudur; mikli, máttugi Gud! mig þú frelſar úr naud; eg þinu ſkauti í, óhult-ur jafnan bý; þér ſé lof, þøck og heidur!

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Dilſn' engin fyrir þér, mig fela mega, ó Gud! ſem allar ſér, upp fyrr enn ſtíga, hugſanir hér, hjartans íllar og gódar; eymdirnar áſamt ſér, opt ſem þúngbærar mér, aumum ofbjóda.

2. Øll veit alvitſka þín, ørmæddra vinar! andvørp þeim ondin mín, upp til þín ſtynur; ſañfær mig, Gud! ſynd mig ſvo aldrei bleckí, ad hugſun, ordid

hvert, athofn og girndir bert, þú allar þeckir.

3. Fyrst girndir, gjördir, mál, og gjörvalt þeckir, skal mína syndin sál', svívyrda ecki; en med varúd, æ betri' og lastvarari, framgeng eg fyrir þér, Fadir! sem til mín sjer, í frid' ad fari.

4. Ef breadast allir mér, og vid mér stugga, ad þú mig sjálfur sjer, samt skal vel hugga, og nær mannleqt, mig heyrir eckert eyra, þú kant, víst veit eg þad, og vilt mér gæta ad, raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagid: Náttúran öll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ei sönnir þér, sveyma um straum lastaña; Dómáriñ, sem kupphæd er, ailar sjer gjördir mañna, öll augum hans, eru hjartans, opin, silfun hvert sinni; oud saurug má, ei búa hjá, alskjæru Hátigninni.

2. Drottins alskygnu augum frá, engiñ kañ filsnis leita, vinds og eldinga vængjum á, þó vildi flótta þreyta; ecki, neiñ þañ, umflýa kan, engill Skaparann mæta, sem til sjó heim, og í þeim gein, ad öllu vel nam gæta.

3. Farir þú lengst, sem felur sýn, fjær enn himin-ljós skarta, og þó bólfenu yrdi þín, undirdjúps mirkrid svarta, ei stadur sá, þú flýdir frá, fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátigner, sem gætir sjer, gjerla hvar finnast bádir.

4. Eilífi Gud! þig enginn hér, umflýr glæpugur madur; mun þad ervænt-íng auka mér, eg svo deyi glatadur; ónei! þín nád, ædra gaf rád, örugg svo trúin standi; fyrir þinn Son, í fullri von, fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, naudstaddur vesæll madur, eg finn og játa afbrot mín, er fyri þér skékkadur; heims biltíngar, mig hræda' ei par, hjá þér ef blídu mæti; en hirtir þú, allt fellur nú, í grunn mannsins dramblæti.

6. Fyrr' enn uppkomu fjöll á jörd, og flódu lækir dala: ádur enn ljósin urdu gjörd, og mönnum gafst ad tala; fyrr enn andar, sætt súngu þar, sem þeim var fenginn stadur, Gud sá þad þú, þar sem ert nú, þenkir og talar, madur!

7. Uppi býr Gud med engla her, er þó hjá þrælum synda; dýrd heima undir eins hann sjer, og skuggann smáqvikinda, sem sólu hann, sjá stærstu kann, svo lítur dypt-

id valla, miñst eins hvad er, þess afdrif sjer, eins og heimsins gjervalla.

8. Blygdast þvi, glæpa vesæll vin! vef þig ei bondum syndar; aflegg hræsninnar yfirskin, augu manaleg sem blindar; meina ei ad, þann megir stad, hvar mátt einn heita finna, eilift i þér, ætid þú ber, athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, adsledjar daudans nóttin, eckert hæli lifs freckjan fær, flóttann þó reki óttinn; annnur er sá, ei fyrr'enn þá, audmjúkur vildi sanna: Guds augad er, sem gjorla sjer, gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allstadar vidverandi Gud! vér þig i ollu sjáum; á hátign þina i hverjum stad, horfum i stóru og smáu; eins lifi' og ond i hag, ollu stjórnar hvern dag; Gud! þinn i gledi' og neyd, Gud! þinn i lifi' og deyd, krapt med oss fundid fáum.

2. O dásom heill! ad ert oss hjá, ædri enn hugsast kynni; ad blídt og stridt, ástgjafir frá, allt eru speki þiñi; þú vora velferd vilt, vegsama þig er skyldt; gloggt

minnum sídar sjá, sonn nád og speki há, var stjórn þín sérhvert sinni.

3. Gef ad eg lastvar vandi vel, verk mín og hegdun ætíd; því hjartans líka hulid þel, Herra! þú vel adgætir; sú hugsan hjálpi mér, ad hlýda þér, sem ber; hér svo mér hegda þá, hugrór ad birtast má, fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud! í ollu, sem eg lít ské, med undrun þína speki eg sje; hond þín ádur enn heim tilbjó, hann sástu víst frá eilífd þó; þín vitska gloggt hvern þánka sá, þann feril allt skal gánga á, afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar þad, ad þér ber prís, þú, sem ert furdanlega vís! alheimur fagur undra stór, allt hrópar: vitur Gud er vór! hvert strá og hofud-hár, ogn hver, ef hugleidd er, af ollu ber, veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, um Herrans speki, gædsku, mátt; eg skal því, Fadir! uppá þig, oruggur jafnan reida mig; einn þú hid besta

ávalt hjer, afskamtar best, sem líkar þér, hverjum það veitstú hentast er.

4. Drottinn! lát speki þína þá, þrótt og huggun mér ætíð ljá.; þérvístar þá um hættann veg, hverki uppgéfst né mægla eg; hvað ætti ské edur ecki um sinn, ei megnar skynja hugur minn; verði því, Fadir! vilji þinn!

No. 11.

Með sínu lagi.

Lofið Gud! lofið hann hverr, sem kann! gjörvöll þjód, já, gjarnan heidrið hann! allir menn um allann heim, ætíð hann prísi, dýrd allsherjar Drottni þeim, dag hvern auglýsi, af því hans, ædst miskunsemi, kyni manns, kunn er í heimi, ei vors lands, innbúum gleymir, fast og traust í ást á oss. Allt hvað hræra anda kann, æ hann vegsami! allt hvað bærist heidri hann, og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Gud! mikill ert, þig engla her, ótölulegur prísar, vegsemd og dýrd æ

votta þér, veldinu guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hærstu hæd, himna, sjá! þess. ber vottinn, vorsins inndæli' og skruggan skjæd, skjært sólskin, dymma, nóttin: ad mikill ertú, Drottinn!

2. Eins gódur ert, gafst englum líf, og oss, sem dupti klæddir, þinn berum svip og þína hlíf, þöckum, allt hagsæld gjæddir. Vor, sumar, haustid sýna lýd, sanna nád, þeim og medur, veturinn, frostin furdu stríd, felli-bylja storm-vedur, allt lof Guds kjærleik qvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þiñ, þjódirnar náir kalla, og hristist jardar hnötturinn, háreistar borgir falla, þitt veldi' eg sje, skélf, þegi þá, þú lýstir fridinum blída, og sképnan gledst, því elsku sá, sem allt má skapad hlýda, dupti lér Drottinn lýda.

4. Hjartann ogra ógn hver þá, ístodulitla skyldi, óbrygdula fyrst er ad sjá, umhverfis þína mildi; ef jardarhnott umspeña fer, eldur med vatna flódi, mín von, mitt traust skal þó á þér, svo þrautin síst ofbjódi, Gud miskunsami'og gódi!

5. Daudiñ ei bleskrar dapur mér, ne dymmir grafar skuggar; þín gædska, sem mitt athvarf er, í allri neyd mig hugg-

ar; öruggañ mig að eilífð ber, þá að vill dauðinn fara, öruggur sje hañ, öruggt fer, á fundinn míns Dómara, míns Guðs og míns elskara.

No. 13.

Lagið: Heiður sé Guði himnum á.

Góður er Guð í allri átt, af gæðskú verk hans ljóma; allt gleðst, sem hefir andardrátt, ást hans og vernd sam-rómar, af ást því skapa allt hann réð, ást gleður hann og blessar með, prís Guðs ástar æ skal hljóma.

2. Guð! þú bauðst, jörðin gróa réð, grænt í skrúð engið klæðir; jörð vora fylltir frjófgun með, fékkst oss vit heñar gæði, oss að hagnýta, heilsu, frið, og hagsæld gafst oss, þína við, ást og náð vort kannast qvæði.

3. Föðurlega lífs fram á skeið, frá æsku þu oss leiðir, heyrir vort qvein í hverskyns neyð, heñi með náð úrgreiðir; að Guð vor einskjær ástin er, eins í mótgángi fundum vér, reynsla sú best rannum eyðir.

4. Þú gafst oss krapt að gætum hér, gengið fram lífs á vegi; opt þó rosuðum

Veikir vér, vor Gud burtbratt oss eigi, af vegi skeikud vor samt spor, vel á-fram greiddi Fadir vor, med ást fær oss ad sér dregid.

5. Uñ oss svo leidast, Fadir! fá, fødur hønd vidur þína; þínum ei vikja fót-stig frá, fúsa þér hlýdni sýna; því þess fagnandi fáum gád, Fødur vors-þod erri' einskjær nád; oss-lát þessu aldrei týna!

6. J ró vor skundar æfi-stund, oss Drottinn vegferd greidir; úr grøfum væraun eptir blund, alla til þín heim-leidir; þá í føgnudi' og fridi vér, Fadir! um eilífd syngjum þér, lof, ástkjæri! æru og heidur.

No. 14.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

Hér himnar! hefjid dýrd, ad hún sé Drottni skírd, lofid hañ í upphædum, hrósid hans makt og gædum, her hans og englar allir, æ lofi hañ gjørvallir!

2. Seig þú lof sólin kjær, og sérhver stjarnan skjær, loptid skal lof Guds frama, líka túnglid hid sama, hvad, sem er yfir og undir, allar lofi hañ stundir!

3. Veglegast vatna safn, vidfrægt Drottins nafn, forkuñar fagur-smidur,

fullgjört er hvad hañ býdur, hans nidur-
skipun halda, heimar um aldir alda.
4. Hañ losi haudrid fridt, og hafsins
djúpid vidt, eldur, hagl, údi, skrugga, of-
vidri, regn, snjór, mugga, hvad eitt Gud
heidri, prísi, hátign vors Drottins lýsi!
5. Hálsar og hán fjøll, heidri þig,
Drottiñ! øll, dalir, gras-búnar grundir,
gjaldid prís allar stundir, fuglar, dýr,
qvikfénadur, fjøldiñ, sem skrídur gladur.
6. Allt fólk um allañ heim, æ sýngi
Gudi þeim, lofgjørd, sem líf, heill greid-
ir, likn veitir, meinum eydir, fognud,
ljós, farsæld géfur, vid fodur-hønd leidt
oss hefir.
7. Allt hvad er skapad skal, med skirt
lofgjørdar tal, hans nafni heidur greida,
Herrans lof vidt útbreida, allt yfir himna
alla, og jørdina gjørvalla.
8. Lofi Gud allt hvad er, og hvad sem
var og skér! hañ allar heidri þjódir, hans
fyri son vorn bródur, Jesúm, dýrd sé hon-
um samen, sýng lof Guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Vor Gud er einskjær ást og nád, æ hverr-
ar sképnu best fær gád, og eblir heill

i heimi, haň blessar hvern dag allt hvad er, oss sinum bornum nád hann tjer; og sképnu engri gleymir.

2. Fadir! oss sköpst til farsældar, flýtur af þiňar miskunar, lind allt gott; allt bjargrædi; sadning hverri og svaladryck, er sjór og jørd oss borid féck, ørlát þin gædska' oss gædir.

3. I nád þú miňist ætíd vor, af þér stjórnast vor luckn kjør, hvert sæld eda sorg oss greidir, þú ert hjá oss i allri neyd, oss, gódi Gud! i vorum deyd, fødur-hønd þin framleidir.

4. Eins og fadir áminnir þú, ódygd ad hata'en geyma trú, er dygd laun eilíf géldur, en þó vér brjótum bodord þin, borgunar-mannsins vitum pin', o Gud! ad vægd oss veldur.

5. Já, þú ert einskjær ást og nád, eblir vort saňa hjálpar-rád, øll skal því eilífd lýsa; hér birjum vér med barna-róm, i borg þiňi med engla hljóm, ást þina æ skal prísa!

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal ønd mín inna, uppsvpti raust og hugur sér; síst ber ad láti'eg

linna, líku hans, makt, speki ad prísa hér; sekt gaf upp glæpa minna, guđhræddra styrkur er; hans náđ ef hirđt' eg stiña, hún krapt stiñ á mér tjer, í neyđ lét fögnuđ stiña, friđ mæddu hjarta lér; í vist himins heimkynna, hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, og endurlausn oss frambauđ hann; sem fađir alla fróma, í friđar sáttmál taka vañ; hañ firrist hefndar dóma, hirta sem fađir kann; sér lætur miskun sóma, sekum viđreisnar ann; himneskri náđ bauđ hljóma, hvar sem sinn ótta fann, hans ást umhverfis ljómar, hvern einn ráđvandann mann.

3. Blíđur Fađir án bræđi, bresti međ vorkun lítur á; eins vægja Guđs huggæđi, grandvørum, sem hans ótti' er hjá; veikt erum, veit hann, sæđi, vorri móđur, jørđ frá, mót dauđans megna æđi, miña enn vistđ strá; sem fisi sveifli um svæđi, svo lisi fyrirbrá; menn hverfa í moldar næđi, margir seint ađ því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, um eilífđ standa mun þó náđ; þađ fá hans þjónar reyna, þeir, sem vel hafa' hans bođa gáđ, ástunda ætíđ hreina, eblíng' í vitsku' og dáđ. Komiđ! lof Guđi' ađ greina, gladdir hans prísiđ ráđ! hann børnum

likn vill beina, þó búi' í dupti smáð; bót fær þeim mildur meina, medur sæld hinnna tjáð.

5. Prís skal fagnandi færa, Fedur, Syni og Anda nú; heidrist þín hátign skjæra, á himni' og jordu, Gud! í trú; þeim var og er, sé æra, æ hljómi lofgjörd sú, af þeim er anda hræra, um eilífd gefgist þú! englanna loffsaung læra, í lífi' oss undirbú, þig sjá, þér syngja kjæra, þøck, heillum til vor snú!

No. 17.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

Gud! þér hrós og heidur ber, mitt hjarta lofgjörd færir þér, þú stjórnar, Herra! dögum mín, hønd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysi nálgadist, vid neydar-qvein' ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gædskan þín, glatast ljet ecki' í eymdum mín.

3. Í sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, Gud! kalladi' eg þá, alvaldur Fadir áleit mig, aptur minn styrkur græddi sig.

4. Þvína heipt þá hug minn skar, harm þann ángurvær Gudi' eg bar, mín svo ej hefudi hjálpadi' hann, hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Villtur þá réttum vegi frá, vafinn mig synda neti sá, um Fodur-náð eg hrópad' hans, hans náð varð styrkur aumingjans.

6. Huggun sárþreydi hjartad mitt, því huldi Drottinn andlit sitt; hvad lengi, Gud! eg hrópa' á þig? hann yfirgaf ej veikann mig.

7. Hans miskun eñ mun hjálpa mér, Herrann trúr og líknsamur er, frá illu haň mig frelsar vel, fúst mitt til dygdar gjørir þel.

8. Raunir og neyd eg þacka þér, þá sem ástríkur sendir mér; gøfga fyrir þá gledi þig, er gjædskan þín vyrdtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þacka þér, þiñar trygdar, sem ástgjøf er; þér þacka' ad skópst oss alla í hag, er þín gædska ný sérhvern dag.

10. Fyrir þá gædsku' eg gøfga þig, ad gafst þinn Son út fyrir mig; af øllum mætti, øllum hug', og allri sál' eg prísa þig.

11. Guds verk um eilífd gøfgi' hann øll, Guds er af miskun jørdin full, þér sé vegsemdin, heidur, hros, hjálpar þú fús og líknar oss!

12. Þó sé hjá oss ad qvøldi qvein, kjæti' er ad morgni og unan hrein, þá reynslu-tíminn úti er, oss leidir hann í dýrd hjá sér.

13. Aldrei, mín sála! Gudi gleym, giald lof mildasta Fødur þeim, medást, trú, hlýdni, heidra hann, Herra nádugann tilbid þann.

No. 18.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

O! hvad stór gudleg gjædska er, góda manns-art sá ecki ber, hvers svo er forherdt hjarta' og géd, hana ej fann né þacka réd. Guds elsku prófa' og una vid, ætíd veri mitt skyldu mid; ej gleyma vann hans miskun mér, minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hønd hver mig tilbjó? míns Guds, sem mín ej þurfti þó; hverr med láng-gædri hlífdi nád? hann, þess eg opt forsmádi rád. Hverr gaf mér

sinis hvíld og frid? hverr andans krapta rétti vid? hverr gaf mér húsund gædi' á-vallt? Guds nema hönd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjádu hert, pad sæla líf, til hvers skøpud ert, hvar þú í dýrd um eilífd sjer, einn Gud í veru, sem hann er, til ærn' og gledi áttu rétt, af mildi Guds er pad tilsett; inngángur lífs svo opnist þér, í daudan gengin Jesús er.

4. Skyldi' eg þann Gud ei heidra hér, hans gædsku ei láta skiljast mér? skál han hrópa, eg heyra ei, hann leidrétta, eg segja nei? hans vilji og ord innskrifad er, upp. í mitt hjarta, sem styrk því ljer, allramest Gudi unna ber, en náúnga likt sjálfum mér.

5. Packlæti kýs hánn þetta' af mér, pad í godgirni' eg líkist sér, hús ef eg skyldu fylli þá, fögur sjest mér hans líking á. Hans elska' ef lifir í mér gód, orfar hún mig á skyldu slód; sýst gét eg fundist saklaus hér, synd þó ei drottni ysir mér.

6. O Gud! sé føst fyrir augum mín, ætíd kjærleiksfull gædska þín; alúd dygd-anna hún orsi mér, ad mitt liferni helgist þér; í hørmúng sé hún huggun mín, hún leidi mig í sæld til þín, og endurhressi' á efstu stund, andláts gési mér værann blund.

No. 19.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís, alvaldi Gud! ollum sín laun ágvedur; vesæll er hverr þín heileg bod, hirdulaus yfirtredur; æ þess í tíma géf mér gá, Guds ad réttlætis dómar, qvidvænir koma, og hardir dára hitta þá, hans vidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, á himnum gledi mætir; þó dygd af engum þeckist hér, þrjótskur syndarinn kjætist; samt munn þín gædskan gloagrast þar, guddómlegt ljós í leidast, allt mirkur eydast, og kjor réttvísrar umbunar, eins; dygd sem lostum greidast.

3. Kénn þig ad elska, minn Gud! mér, og mitt líf dygdum prýda, þín skipan speki oll því er, og gledi þér ad hlýda; hjartad þá munn ei hrædast mitt, þitt helgasta réttkæti, þad qveikir kjæti, ad mér þú geymir hnossid hitt, hjá þér í dýrdar sæti.

2. Skøpunar-Verkid.

No. 20.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Hef þig, minn andi! haudrid mér, bljóm birji med lofgjørda; vor Drottinn stór frá eilífd er, øll jørd og himnar ræda; já, yfir allt er Herrann hár, hann baud og guddóms skipan klár, ein tilbjó allt veranda: sól, stjørnur, himin-hnatta hjørd, hann gaf útdreift, sem fis á jørd, og sand-korn sjáar stranda.

2. Gack hátt, min saungdist! glød í fylgd, Guds engla raddar hljóma: Gud Skaparinn er gædska mild, gélli vid þúsund róma! Gud Skaparinn er eilíf ást, vid ord hans lífid streyma sást, í lík øll, sem lifa kunna. Gud er sjálf elskan, Gud vor, já, gengur eblugur hródur sá, af mergd ótaldra munna.

3. Min lofgjørd hærra lypti sér, lýsi dýrd verka hinna: Gud yfir allt æ gøfgum vér, Guds krapt má hverr einn finna; gédur, vís er vor Gud og stór, greinir

himins og jardar kór, hvad skapt er, hañ baud væri; allt stód þá prýdi' og ordu í, óendanlegum Gudi því, hans öll verk heidur færi!

No. 21.

Lagid: Gædskurikaști græbari minn.

Hverr má, Gud! skynja hugur þig? hverr ædstum Gudi líkja sig, í anda veldi vídu? þig, Drottiñ yfir öllu einn, sem ert fullkominn, helgur, hreinn, hátt lofar heimsins smídi. Tign ædst, ást stærst, ejlíf vísust, verd ad prísast, vér því greidum, lofgjörd, þakklæti þér og heidur.

2. Þú ert og varst ejlífu frá, um aldir vera munt og sjá, ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; þú skipar, heimar undirgá, því þú einsamañ drottnar, lopt há, láð, lá, gjörtir prísa', og ajørvallt lýsa guddóms megni; Drottinn vor önd því í dupti tigni.

3. Gud! þín stærd er ómælanlig, umkríngir guddóms ljósid þig, dauðlegum ofskjært öllum; þo er þinn kraptur öllu nær, alheima', er skynsemd mælt ej fær, geym rædur þú gjörvöllum; eins smærst og stærst, allt þer vottiñ, um þig, Drottinn! er vér sjáum, í þínum verkum og fundid fáum.

4. O Guđ! hvađ værum vér án þín! vitska þín birtir undur sín, í hædum og á jördu; til heilla oss, en heidurs þér, hönd þín stjórnar og máttug ber, sképnur í skaptri ordu; eins blídt og stridt, þú á-leggur, því vorn gloggvast þeckir haginn, eins í svart-nætti og um há-daginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljom, hátída saung og gledi-róm, hann allra Drottna Drottinn! blóm láds, skraut himins skorid þrátt; skodid hans speki, gædsku, mátt, hans guddóms veldis vottinn! skodid! skynjid! ydur gledjid og til-bidjid allra Fodur, Gud fyrir Krist vorn kjærsta Fodur.

No. 22.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid Drottni hærsta lof, hann prísa, madur! áttu; til engla tignar hátt þig hóf, sá himna skóp vidáttu; allt hvad hans veldi lif nam ljá, lofi' hann hvad sína vísu á, í fagnadar flocki einum; syng, himin! dýrd, lof syng þú jörd! syng Skaparanum þackargjörd, hvers gædsku gjörla reynum!

2. Gud! hverr má samjafn heita þér? hverr líkur nefnast skyldi? allt skapad

vottinn blídu ver, allt blessar födur-mildi. Orm og Serafim álitur, og beggja kjör þinn vísdómur, med kjærleik réd áqvarda; eg þín mannkind, heill hvílík mér! hátignar þinnar íminnd ver, já, eilíf á ad verda.

3. O Drottinn! hvílík unan góð, í alheimis hríng margbrotna, um lopt, jörd, sjó er líf og hljóð, Guds hýsir stjörn hvervetna! þrumu-gnýr, leyptur, eldíng er, allt þinnar nádar vottur mér, eg skal med hrærdum anda, eilífi Gud upphædanna! þér, allra líndin gædanna, um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

GJéf mér skyn ad skírt eg prísi, Skapari minn! þitt vald og krapt, hvar med Gud, þú gódi' og vísi! gjörvallann fékkst heim vorn skapt! efl og styrk minn innra mann! ad yndis heilags njóti hann, verkin þín, mig virdstu' ad stoda, vegleg medur lotníng skoda.

2. Jörd og himin-hvolfid bláa, hærstur tilbjó kraptur þinn, í því stóra' og í því smáa, alveldis-mátt sama' eg finn, allt í fagra ordu sett, allt framgengur víst og

rétt, um allt eg má með undrun ljóða, allt sé hér bið harla góða.

3. Hvað þín fram á hverjum morgni, hátignarleg brunar sól, að ljómi, gleðji, lífgi og orni, láðs vors mirkva' og kalda ból! hvers hönd mældi heñar skeið, bríngbogið um loptin breið? að heñar slocknar ecki eldur, aldrei skérðist, hvërr því veldur.?

4. Loptið oss með lífi gæðir, lífgar vort og styrkir fjör; úr regnskúrum ofan flæðir, af þess bruñi frjossemd ör; stormaher þá herthjast, hér þitt dunar þrumukast, fold sem gagnar, fold sem hræðir, og furðu hátt, hvërr Guð sé, ræðir.

5. Hverr mið setti sjóar æði, sagði: lindir frambrjótist! lét vötn halla hafs að flæði, hvar uppsprettu náðu fyrst? jarðar holu ydrum í, elds hverr megni stjórnar því? hverr í fylsnum fjalla geymir, fagrañ málm til nota heimi?

6. Hverr með laufi skóga skrýðir, skreytir grænum blóma fold? hverr orma gleður, elur, prýðir? upp hverr lífgar dauða mold? hverr gaf sál og sansa mér, sem skynbragð á margt nú ber, og til þín má þánka snúa, þú Alvaldi'! og á þig trúa?

7. Allt þad skópstú, allt ber vottiñ, um almátt, speki'og gædsku þín; lifsins Fodur dýrka'og Drottiñ, med dygd og trú skal ǫndin mín. Já, Gud, vor Gud, víst er stór, þad vottar himin, jørd og sjór, lopt, vøtn, eldur, allt til samans, øll verøldin segi: Amen!

No. 24.

Lagid: Kom! Skapari, heilagi Andi!

Upp! upp! allt hvad Gud hefir gjørt, høfuñd vegsamid, prísid hañ! þad miñsta'er skóp hann mjøg er stórt, mátt hans og gædsku birta kañ.

2. Þó kjæmi saman Kóngur hvørr, klæddur í skrúd med veldin há, eitt grasstrá skapad gætu'ei hér, Guds bending eiñ kañn fella þá.

3. Engla herskarinn eins hér fañ, ofveikann þeirra himin-krapt, af engu því ad aldrei kann, eitt duptkorn miñnst'ad géta skapt.

4. Æ øll vañmáttar augljós spor, hjá øllum sképnum birta sig; o! hvar má fiña ord, Gud vor! er verduglega prísi þig?

5. Hvad sæ eg sagt, nær fjølbreytt lit, fold ad umvefja blómstur skart? og allañ groda'um engi', er nýt, eins nær og fjærri þúsund-margt?

6. Hvad sæ eg sagt, nær fugla-krans, fagrann-samstilla heyri róm? ótal hljód-færa umfrám dans, audin kjætist þann vidur hljóm.

7. Hvad sæ eg sagt, umhverfis mig, nær her af qvikum sképnum sje? hvad Guds frá himni', er sýnir sig, sólin upp-runnin geislande?

8. Hvad sæ eg sagt, mér furdu sær, fagurt blikandi stjarna her, blidt sje eg hver ein brosir skjær, sem bendi upp til himins mér?

9. Hvád, samsaung anda' ef heyrdi eg, hátign míns Guds, sem vegsama? Gud er stór! tign hans guddómleg, gofg-ist og nafn! Hallelújah!

10. Undirtaki med anda kór, allar kynqvíslir veralda, Guds nafn vegsam-ist, Gud er stór, Gudi sé dýrd, Halle-lújah!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gøfgi prísi, Gud minn! þig einn ondin mín; hverr er, sem þú, sá hinn vísi? sannast rád og speki þín. O! ad mætti andi minn, í ollum þinum verkum þín, vísdóm þeckja, þecktum lýsa, þecktann hverr, sem æ má prísa!

2. Í björtum fjarska hátt upphengdi, hög þín speki sunnu-hvel, med stjarna-hnöttum haglega tengdi, hnött vorn, ljóss svo nytum vel; sól þar hángir engu á, ein þú stydur, falla' ei má, vermir, ljómar, lífgar, hressir, ljóss þíns döpur minnd þessi.

3. Ærnum þúnga, hverr svo heldur, himin-kroppa, jafnvigt í? lopt þú skópst, hverr veit hvad veldur, veröld lídur fram í því? mid hver sólu setja réd, svo vis-dómi' og dásemd med, ad ljós og birtu senda sinni, sól veröldu' og frjófgun kynni.

4. Hverr fram loptid heimti', umvef-ur, hér sem oss, allt bera má? allt af því líf, hræring hefir, hitt, sem lífs er andi hjá; dampa saman dregst þar megn, dögg í snjóst og frjóssamt regn; frjóssemd bless-un flytur heppna, fram til mín og all-ra skepna.

5. Hverr nam lopt svo laga' ad gæti, leyptur fædt og þrumu gný? vinda-strik ad fljótt umfeti, fuglinn léttfær sveymi' í því? ad þad beri' ad eyrum hljóm, ad til dýrdar þér vorn róm, lífgi þad og fleyti sinnum, siskum hægt í afgrunns kynnum?

6. Hverr vann svo ad hátt uppgnæfi, hesja jörd úr djúpum sjó? vötn skamtadi

hverr í bæsi, henni svo ad yrdi frjó? hverr votn þekrr? hverr þau nam hepta, qveikt þá velta fram? hafs vid oldur háfar segir: híngad ærist, lengra eigi?

7. Grundir hverr í grasi vefur, grædde skóg' á eydi-lód? korns og víns hverr gnóttir géfur, græna' um dali fjøllum hlód? marmara hverr og málma fjøld, midt í jardar idur køld, lagdi? eldum gjár hverr grefur? gjørvallt skrauti hverr umvefur?

8. Gud! þín vitska bjargar, blessar, hýtir nægtum, prýdi lér, stydur, verndar, hýrgar, hressir, heimi líf og farsæld tjer. Guds hátign eg gladur sýng, og guddómis vottinn allt um kríng; Guds minn andi laungum lýsi, og lofi spekí, þacki, prísi.

No. 26.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

Frá hreysi því, sem eg bý í, augum eg til þíns hástóls sný, o þú ósýnilegi! hvad stór þú ert, þad miklast mér, margføld því alheims dásemd er; allt verdur er þú segir.

2. Vid bod þitt heimur hverr upprís, hvad ertú gódur, máttkur, vís!

sonn orda sú því lýsir, órøskud, hverrt áfram í, allt sveymar, sem fyrst gafstú því, allt hátign helga prísi!

3. Gud! hverr kann skarska furdu geim, fá mælt og takmørk sjed um heim, hvar ótal hnettir sveyma? vanmegnt hyggju manns ad slær, megin-dýptir ad horfa' í þær, og ómælandi geima.

4. O Gud! hvar birja? hvar þrot fá? hvert þíns alveldis takmørk ná? ord, mæling, þánka þrýtur; þrotlausann undra þann geim má, þar sólir sólum hærra stá, ei veit hvar enda hlýtur.

5. Ohecktir hnettir útleidast, ótal þúsundum fjøl byggjast, ótal alveldis sæti, þau verda sérhver þá fyri þig, þér, mikli Gud! øll hnegja sig, þér audmjúk þjóna ætíd.

6. Þér hnegir allt hvad þenkja kann, vid þig øll fagnar náttúran; þér afgrunns hylur hlýdir,; þín bending lægir bylja þrá, bifast grundvøllur heimsins má, og bresta nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign játa: gløggt eg sinn, gjørvallann anda vanmátt minn; alveldis hønd eg eygi, einn sem verk hefir algjørt sitt, í ordu, tíma' og stad féck hitt, hverju, sem haga megi.

8. Hond þin fullkomleik haggvæmañ, hverri skepnu medskapa vañ, ætla fjør, edlis krapta; allt vard ad þvi, sem vera skal; visdóms hér sjest hid mikla val, ædsta feck ordn skapta.

9. O! guddóms verka undrin há! o túngur! sem ei telja má, ein er ydart lofqvædi, Algædskan; prís svo syngur sinn, sérhverr lifs-kraptur: Skaparinn, er einskiær elska'og gædi!

3. Guds Forsjón.

No. 27.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Lofid Drottiñ lifanda, ljúfur, sterkur og vís sem er! kyn honum keypt til handa, komum! med saung hañ prísum vér! hverr mun jafn honum vera, heilagt nafn veldis bera? allt lifs safn, æ dýrki hann Herra!

2. Lofid Drottiñ lifanda, er lét oss skína dásemd á, býr oss heilsu til handa, og hvad, sem farsæld ebla má. Eñ þótt neyd, á oss strídi, old þó deyd, fyrir qvídi, Herrans greid, hjástod verndar lýdi.

3. Lofid Drottinn lifanda, ljúf drýpur blessan himnum af, hjá oss vid storf réd standa, og styrk i allri mædu gaf. Augu manns, øll sem kjósa, æ sjá hans, forsjon ljósa, borg og lands byadum á sér hrosa.

4. Lofid Drottinn lifanda, sem leidir, stýrir, hagar til, og lætur einnig standa, af illu gott oss þrátt i vil. Himna kór, haudrin svara: hátign stór, er Skapara; gjørvallt fór, Guds lof ej ad spara.

5. Lofid Drottinn lifanda, lád-byggendur med eitt samtak! hans lofgjørd himnar vanda, hañ þyggur og vort auma qvak. Gud vor er, Gud alvaldi; gøfgum vér, hañ um aldir; hvad lífs fer, honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

O! þó eg hefdi þúsund munna, þig ad vegsama, Drottiñ miñ! mín veika lofgjørd mund' ej kunna, mikla nóg fodur kjærleik þiñ, af þvi þín medferd øll á mér, undrunarfull og dásøm er.

2. Þó fengi raust mín fagur-rómud, flogid svo vídt, sem alheims-ból; og lypt sér upp minn lofsaungs-hljómur, léttfær

að Drottins tignar-stól; hvar engla rödd-in ofdauf er, öllu miður þar farnast mér.

3. Sem barn þó fái'eg, Faðir! qvakað, furðu léttvæg er þöckin mín, þú vilt mitt offur þó meðtaka, þöcknun meður af gæðsku þín, þú veitst mín orka'er veik og smá, viljann þú einann litur á.

4. Um mig þú Föður-forsjón vefur, í faðmi þínum ugglaus bý; til þarfra yðna þrótt mér géfur, því nýt eg brauðs af hörmum frí; Faðir! öll gleði'og farsæld mín, flýtur af brunni gæðsku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, forsjá þín náqvæm leiddi mig, þín hönd mig dró frá hættum syndum, hvatti: að elska dygð og þig; þá fótur skeika mátti minn, mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo lengi túngan sig má hræra, saung-rödd mín glöð skal prísa þig; hjart-að skal þackar-förn þér færa, fær meðan hreift í brjósti sig: þig, er eg hníg í dauð-ans-dal, dýrka síðasta andvarp skal.

7. Mín glaða önd þá upp sér lyptir, ódauðleg, frjáls í himninn, og englum jafn eg eymdum svíptist, eñ fegur hljóm-ar saungur minn; æðra með himna hirð eg þá, o Herra! lof þér syngja má!

No. 29.

Lagid: O þú gøfuglega þrenníng!

Himna Gud og hjartans Fadir!
Heidur þinn vér syngjum gladir.
Þúsundfaldt þøckum vér þitt hjálprædi,
Líf, heilsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi,
Er sképnur allar nærir.
Þín voldug hend, Drottinn! verndi' oss hér!
Veit lands gróda, veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra' ad lifa þér,
Lída' og þreja, loks í trú þér lifa deya.
Og útvalda, um aldir alda, ædst lof segja!

No. 30.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál! aldrejt, eg þó vinalaus standi' um sinn, og þó eg hitta egi erbirgd og sótt því hugur minn, traust Gud á, sifeldt setur, særa má, hvad sem gétur, ert mun fá, enda hrigdar vetur.

2. Eg hrædist ei þo sjái, allrar veraldar fjørbrot hørd, eda þó æda nái, ógn og skélfing um lopt, haf, jørd; Gud mig leidt, gétur tryggur, grandi eydt,

best þá hyggur, hjálp tilreidt, hann fær nær áliggur.

3. Eg er almættis handa, ágjæt sképna, mitt hjartað í, sitt gaf hann ord og anda, af náð frelsium ei gleymir því, hañ best sjer, hvad mig bætir, hann mig ver, neyd þá grætir, rádi mér, ráð hans, hvad sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, himininn er mitt födurland, til hans sér hugur fleytir, hvar, eptir skammvinnt mein og grand, gledi fá, géfst mér bestu, gædsku þá, dásemd mestu, set eg á, sauna traustis stadfestu.

5. Öll lidnu lífdagauna, lídan um eilífd gleymist þá, í flock útvaldra manna, eg nær helgadur birtast má, sigur-krans, senn í ljóma, sælu-lands, ber med sóma, Frelsarans, fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds Son er oss tilbúa fór, eg lofa Gud upphæda, engla hans medur saungva kór, alls nægd þá, er þar gledur, enginn má, túngu medur greina, sá, glansi er ósjedur.

7. Min sál hér medan þreyir, mænandi horfir, Jesú minn! eptir þeim yndis-degi, ad sjá hátignar ljómann þinn, eilíf þá,

audnast kjæti, er eg má, Herrann mæti! frelstur stá, fyrir þinn' hásæti.

8. Hjá þér øll heimsins mæda, hlýtur í gledi snúast mér, þar kann mig hrigd ei hræda, harma-grátur afþerr'dur er; gladur því, grøf ad vendi, Guds dýrd í, hug minn sendi; hress og frí, hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagid; Gæzku Guds vér prísum.

Einn Gud þér allir prísid, og lofid Drottins nád, allt skér til góds, auglýsid, øllum hans stjórnar-rád; frá vorri fæding hann, fram oss sem fadir leiddi, fodurlega tilreiddi, þad sérhverr þurfa vann.

2. Eins vid oss ørlát í breyti, eilíf Guds ríkdóms hønd, frid, heilsu, heill enn veiti, hún fyrir líf og ønd! þó framar þessu ad, hér sína hegdun vandi, í hlýdni trúr vel standi, hverr einn, Gud géfi þad!

3. Þér, Fadir! eilíf æra, ædst lof og þøck sé tjed, og þínum Syni' ástkæra, Anda guddómsins med. Gud! sem varst, verdur, ert, blessa vort land, géf blída, bót þeim, er raunir lída, heill vor og hjástod sért!

No. 32.

Lagid: A Gud alleina.

Lof, eilif æra, alheims Stýrir! sé þér, um ást einskjæra, allt skapad vitni ber; o Gud alvísi! allt þitt framleiddi bod; þig alls auglýsi, orda, líf, fegurd, rod, og þig einañ prísi, oll sképnan sæl og glod!

2. Þín gædska gledur, gæfu' og blessun tjer, svalar og sedur, síseldt vidheldur mér; eg má eins nefna, ó Gud! þig fodur miñ; fodur ást efna, æ reynist þú hvert siñ; af þér alla géfna, andar-krapta eg fiñ.

3. Þú hírgar, hressir, hugsvalar, styrkir mig, þó lífs-kjor þessi, mér þyki erfidlig, aldrei eymd hrjádann, mig yfirgéfur þú, en þrautum þjádann, þín gledur mildin trú, ad til æru' og náda, eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, hjá mér þú jafnan ert, hvergi horft fæ eg, hvar þig ej sjái bert; í hug hvarflandi, þú hulda þánka sjér, ádur miñ andi útklekur þeim í mér, æ mitt allt ástandid, allstadar ljóst er þér.

5. Hvert gætinn geymi, gædskuríkbodin þín, eda' gálaus gleymi, því gæfa' og heill er mín, þú grant adgætir; guddóms vísdómur þinn, mitt athvarf ætíd, er og trúr leidtoginn; best þinn kraptur bæti, blessadur veikleik minn!

6. Ef grandvar geymi, Gud! jafnan bodin þín, hérvist í heimi, heillasöm verdur mín, hættulaust hédan, heim til þín gladur fer, lífs frest þá lédan, minn lætur þrjóta hér, fæ þig, Fadir! sjedan, þar farsæld eilíf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Hvar birjar Herrans blídi! hvar endar þín grunnlausa nád? hvad er, sem ei útþýdi, augnamid þitt og vísdóms rád? sérhverd, er líf þú lénar, líka þín minnst ávalt, og hvad hans þørfum þénar, þú sjer og gefur allt, vort traust er á þér einum, o Fadir himnum á! hlífd þín nettia hamli meinum, hvad kann ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

Gud Drottinn! stór þín gædskan er, gløggt vitni jørd og himinn ber; hennar allsekkert mann-vit má, maklegann prís og lofgjørd tjá; þín ofannstreymir miskunn mest, og mildi hvern dag til vor hest, sem um eilífd fær engann brest.

2. Brand fyrir daglegt þess sé þér, og þad gott allt, hvørs nutum vér; þess fyrir

lands vors frid og fró, frjóssemd jardar og abla' af sjó. Gódi Fadir! þig gøfgum vér, þig gøfga jørd og himni ber, sem øllum bjørg og blessun tjer.

No. 35.

Lagid: A Gud alleina.

Ønd mín ósk sína, o Fadir! sendir þér, þú veitst þørf mína, því lífid gafstú mér, í augsýn þinni, opinbert gjørvallt er, þad mædu miñi, má valda' og gagni hér hvad mig hitta kyñi, til heilla verdur mér.

2. Líf med líkhama, leikur í hendi þér, allañ lífs ama, eg reyni gæfu mér; þó mig þraut beygi, þolleysis flý eg sid, órór eg eigi, um alls nægt heldur bid, þiñ vid skamt eg þegi, þeim tek ánægdur vid.

3. Eg spyr ei hrelldur, um míña daga tal; ángrast ei heldur, eg nær burt fara skal; þú einn afmælir, æfi-tíd mína hér, og eiñ farsælir, miñ afgáng heim þá fer. Hel þá holdid kjælir, hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud!

Hátt prísi Drottiñ hverr eiñ mañ, hans lofsaung allir vandi! frjófgun jørd:

unni færir hann, frid géfur voru landi, o Gud, vor Gud! vér þöckum þér, þín miskun, vor Gud! eilíf er, oss fordi' hún öllu grandi.

No. 37.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Eilísi ástar Fadir! ör alvaldur stjórnar himni' og jörd; allt sem þitt ord skapadi, allt heidrar þig med þackargjörd; forsjón vidfrægir þína, fagnandi prísar þig; skyld' eg þá einn ei sýna, ást Skaparans vid mig? ó nei! önd mini' og huga, upplýst' eg, Gud! til þín, þína miskun máttuga, mikli raust þacklát mín.

2. Nærgætna nád mér tjádir, nafn fyrr enn lærdi' eg hjala þitt; gagn mitt trúr ebla gádir, geymdir opt líf frá slisum mitt; skammsýnn eg gjördi' ei grilla, hvad gagnlegast mér var, til andar og lífs heilla, alskygna forsjónar, augad þitt æ vakandi, öll heppti meinin vond, mín geymdi vel vid grandi, guddómleg födur-hönd.

3. Eg þína, ástar Fadir! ánægdur blessun dag hvern sá; á mér ávalt sannadir, ad engann, sem þig treystir á, og þér sig allan hefir, afhendt, þú skiljir vid, upp;

heldi gott því géfur, gladværdir, heilsu, frid, ástir einlægra vina, opt fögnud saklausann, mér Drottins milda lénar, miskunar uppsprettan.

4. Þad má ei reiknast reidi, þó reyni bel og eymd vort géd; oss Fadir ljúfur leidir, líka sendir jafnan þrautum med, alls gjörir gódann enda, guddóms vís-dómur þinn; ef þúngbær hrigd réd henda, og hrelldi anda minn, þolgædi þitt ord kéndi, þinn andi jók mér dug, hjálpar von sálu sendi, sem minni vidrétti hug.

5. Lífs á vedhlaupi hálu, heims þá ginníngar tældu mig, og vidnæm syndin sálu, svikid hafdi á lasta stig, svo sálar gagni'ei sætti, sjálfum mér gleymdi' og þér; o Gud! þú enn mín gættir, ei vild-ir gleyma mér, andar gagn mitt dýrt mattir, mína samvitsku því, fodur-raust frædi, hvatti, frelsadist eg á ný.

9. Þackar eg hefupp hljóminn, hjart-anu til þín lypti'og önd; æ! géf eg ávalt rómi, þér æru' og lof, ad mér þín hönd, fod-urleg gott allt gjördi, Gud! eg vegsama þig! æ eg audmjúkur vyrdi, umsjá þína vid mig; allt, sem þitt alvald stjórnar, eins um himna, sem lád, fagnadar lof-saung fórnar, fodur-ást þinni'og nád!

No. 38.

Lagid: Konúng Davíd, sem kénndi.

Hér, Gud! eg þackir segi, þín nád er furdanlig, er frá fædíngar-degi, forsorgad hefir mig, og annast eins og nú; mig skorti føt og fódur, þá fæddist af lísi módur, allt bættir þetta þú.

2. Eg lisi, er og hrærist, eilisi Gud! af þér, án þín víst eg fortærist, allur minn kraptur þver; loptid er eignin þín, af hverju eg dreg andann, orka hann frá mér senda, annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, eins er og nóttin þín, og allt hvad hér kann haga, heillum sérhvers og mín, himin, vøtn, haf og jørd, allt, sem lífs anda hrærir, allt vel forsorgar, nærir, því ber þér þackargjørd.

4. O! hvad ørlátur herra, ertú vid sérhvern mann, orda hlutanna hverra, hentug vard fyrir hann, er sú óraskanleg, sumt hagar, sumt má græda, sumt agar, allt kann fræda, og stoda einhvern veg.

5. Enginn rétt enn veit skíra, øllum tegundum frá, grænna grasa og dýra, sem gagnast mønnum fá, lof sé þér, Drottinn dýr! er þú skópst oss til handa, og létst í skordum standa, úr hverjum eckert snýr.

6. Nýti'eg ei nádar þiñar, náqvæmu, Fadir miñ! yrdi rás æfi miñar, endud, sem draumurjñ; líf mitt lifir af þér; lát þú mig lof þér gjalda, og lífinu hjá þér halda, medan eilífdin er!

No. 39.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Skyldi' eg míns Guds ei gøfga nafn, gædsku hans prísa mesta; allt vottar hluta allra safn, ad hann vill mér hid besta: sannlega náð hans einskjær er, sem alla tíd vidheldur mér, vid øllum háska hlífir, og mig forsorgar fodurlig; forgengur allt og tælir mig, ást Guds ein ætíd blífur.

2. Þegar frá eilífd þeckti hañ, þad minni velferd hagar; ljós, krapt, 'gædsku og líf eg fann, af likn hans alla daga; hans fodur-ást annadist mig, ádur enn lífs eg komst á stig, á minni vegferd veitir, allt sem hér vidþarf velferd min; veltur, forgengur allt og dvín, ást Guds ein aldrei breytist.

3. Vid elskad barn sitt breytist géd, blídlundads fodurs eigi, þó gjálíst fái gánga sjed, gæfu þad út af vegi; eins fæ

eg reynt þitt fedur-þel, fara kollu med mig vel, elska, þá aga sendir, ei hirta' i reidi og hatur tjá, hverfult er allt og bregdast má, ást Guds ein stødug stendur.

4. Þó tárin væti-hvarma heit, hornúngar þegar mæda, aga þinn ást eg vera veit, von sú má huggun glæda; frá þræl-dómsfullum synda sid, sem eg gjálífur undi vid, med þrautum mig vilt hrífa, aptur til þinna ástar á ný; allt bregdst og þrýtur heimi í, ást Guds þó ein mun blífa.

5. Engin heims þjáníng eilífd nær, afskomtud lífs er mæda; af þeirri vissu end mín fær, eblíng og styrk þolgæda, þá vetrar hretid þrýtur strídt, þar eptir kém-ur sumar blídt, hverfur eins hrigdin senda: í føgnud sorg øll sídar snýst, svip-ult er allt og þrýtur víst, ást Guds varir án enda.

6. Af gædsku einni géfur mér, Gud óumbreytanlegi, eins sorg og gledi, eg fyrir þér, mig audmjúkt nidurbeygi; o Fadir! géf mér Anda þinn, ad ástundi eg kostgæfinn, þér ad þócknast og hlýda, uns reynslu tímann út hefi' strídt, og andlit þitt fæ skoda blídt, og allt bregdst ann-ad sídast.

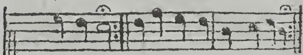
No. 40.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

Eptir þessum nótum.

2. Lífs ábyggju, minn Gud! mína, og mig eg fel í hendur þér, øruggur vid umsjá þína, er eg farsæll þar og hér. Ef-lif speki' er allt þitt rád, øll þín breytni gædska' og náð; eg ei þeckti hvad best hag-ar, hønd þín allt til góds mér lagar.

3. Vorn um mig nær veit eg þína, vel fyrir øllu borgid er; óró skal mig engin

þíng, orugg forsjón þín sem ver. Ovild, hætta ecki nein, orkar mér ad vinna mein, sjálfur daudinn sist mér graudar, sællra Guds á milli handa.

No. 41.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud!

Hví spyr hugsýkin: hvar mér sé, hønd, er atvinñ tæri; veiti braud, klædi, hús og hlje? hér sem eg gjørdur væri, volædis einn ad þola þrá, hvílikt sem Gud, mér vikinn frá, Føduré ei forsjón bæri!

2. Vallanna blómstur vyrd fyrir hér, viña han ei né spiña; þo týnir Kónga sómiñ sér, samliktur skrauti hiña; hverr óf þeim føt og lénti lit, hvern laungum undrast mañlegt vit, sem orkar miklu miña?

3. Ef Gud prýdir svo eitt gras-stré, er fáir vyrda'og nýta, þad í dag blómgast engi á, á morgun færdu'ei lita; hvert mun hañ sídur siñi mind, sjá fyrir og ei hér, mañkind! naudstaddri bjørg útbýta?

4. Svo viss sem miñi ønd u er, ellifur sælu stadur, og miñ líkami elñiñ hér, uppríst forklárgdur, eins víst framfæri eg skal þó, af Gudi medan hiñ sá; hañ er og hér minn Fadir. D 2

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg, aldrei láta mig pína; mér um nær úngar mældann veg, minn Gud vill nád audsýna, það góda, sem eg girnist fá, gefur, því vill mér hjálpa sá, og velferd efla mína.

6. Oss aumma, Drottinn! álít nú, aumka þig, Jesú Fadir! vorn qvída og ángist þeckir þú, þá verdum burtskúfadir, af veröldinni, veit oss þá, vald þitt, forsjón og gædsku sjá, í trú svo gjörumst gladir!

No. 42.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga byggð.

Min gjæfa bygð á Guds nád er, gétur því brugdist eigi, í míns Skapara umsjón mér, af öllum hug því slengi, hans eru jörd og himininn, hann mun sem Gud og Fadir minn, mér hjálpa' á hverjum degi.

2. Hann sá frá eilífd hversu stór, heppni mér duga skyldi, líf mitt, armæda og lucku fór, líkt sem hann skamta vildi; hvad fyrgir þú þá, sál mín kjær! sigur í öllu trúum fær, mér sem Guds sendir mildi.

3. Hann veit þörf mína' og hefir rád, ur henni líka'ad bæta, fyrr enn eg beiddi fann eg nád, og fékk hans vísdóms gjæta; forsorgar mig sá Fadir hér, framvegis hulla Guds á mér, velþóknan verdi mæta!

4. Hvert mun sú stóra heppni manns, hérvistar jöfn á dögum, beti i enn mædu hlutdeild hans, hverri þó yfir klögum? andlát Guds barna endar neyd, eptir þessum vegsemdin beid, med alléskyns heilla högum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, og helzt má gæfu kalla, gèfa mun Drottinn gnægd af því, glis heims og sæld gjörvalla, sál-unni gæfa engin er, en góð samvitska létt-ir þér, ok hvert, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór, hen-gar skamvinnur sonum? hvad er audsireym-is ölgusjór, opt lægdur fyrr en vonum? fulltreystid Drottni allir enn, annast gud-hrædda vill hann menn, likn veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Sál mín! hvad gengur svo ad þér? sút og qvída því vekja ser, örbyrgd er auma kann? minnstú ad Gud þér ætíd ann, ord hans stunda reid þig á hann.

2. Mikill hann er og alvís er, allt hvad hann skóp ljóst vit ni ber, um födur forsjón þá, er mannsképnum likn vill ljá, líta vor-ar þarfirnar á.

3. Hvers vid andvørpún hañ qvad nei? hverr af þeim góda leiddist ei, sem fadir barn sitt ber? af honúm þyggium ójafnt vér; allir þó hvad gagnlegast er.

4. Ríki, máttur og mildin þín, minn Gud! sem heyrir andvørp mín, er sem og ádur, því, hún kynslód frá kyni nú, kroptug sfín øllúm heimiñúm í.

5. Rikur þó treysti ríkdóm á, í ríki daudra gista má, ríki Guds kaupa' ei kañ. Elska mig, Fadir! fátækañ, fadmi gullid hverr, sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædrí er, eñ gull og eigur metast hér, þín blessan þess er manns, yndi, heill og audur hans, einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddómis eilift ord, er þessa huggun gaf á jørd, þér, Jesú! þøckum vér, ebli þad oss ætíd hér, umsjónl Guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltú svo qveina' og klaga, kjøt útskipt þér, sála mín! því med sorgum svo þig naga? sjá þiñ Gud vill heillir þín; eg í Gudi gladur er, Gud! minn

sál fulltreystir þér, ollu'er reyni'eg viltú venda, til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgéfur, á hörmúnga vondu tíd; allt því, Fadir! athvarf hefir, önd mín til þín fyrr og síd; hver ógn sem ad höndum ber, hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar sæ eg skoda, frelsi og líkn í öllum voda.

3. Hverja neyd, sem hlýt eg lída, hañ vill aldrei gleyma mér, af því mun eg engu qvída, ef misskiptir luckan sér; stund þá reynslu úti er, aptur líkn hann sendir mér; heims því orkar eckt'ad farga, ossi' og slægd, þá Gud vill bjarga.

4. Dvina her ef ad mér drífur, eruag er þó Gud mín borg, umsjá hans mér ætíd hlífir, allri frelsar mig af sorg, já, þó gjörvöll móti mér, makt og veldin fylki sér, eckért gégn mér orku nýtur, allt Guds vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesú nafni' eg læt mér lynda, lán, sem Drottiñ skiptir mér, blídt hvert edur bágt vill senda, til blessunar það ávallt er, í sorg og gledi sýnir hañ, sig ástvininñ trúfastann; enginn vard sá enn til smánar, á hans hjálp er stödugt vonar.

6. Vil eg, Gud! á vald þitt géfa, veikañ mig og gjörvallt rád; lát mig heldur

aldrei efa, ást margreynda þína' og náð í hvad sem, Guð minn! þóknast þér, það er víst allt heilnæmt mér; Forsjón vís, eg við það kannast, vill mig føðurlega annast.

No. 45.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Aldrei, mín sál! örvæntú hér, þó yfir dynji þrautir, Guðs forsjón mild ei gleymir mér, þó gáng' eg þyrni brautir. Þér greiðist vegsemd ætt frá ætt, alheims Verndarinn gódi! alla líkn fyrir æ ágætt, öll jörðin lof þér bjóði og annst því himnar hljodi.

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Upp! að samsýngja engla róm: æra sé Guði á hæðum! frelsuð jörð, með fagnaðar hljóm, færi pris í lofqvæðum, því Jesús, líf sem lét á kross, líf og sáluhjálp færði oss, heims fellnu ættum öll-

um; flýi sorg, ótti, flýi þrá, því fêck hans vegna þócknun á, Guð vor þjóðum gjörvöllum.

2. Dómarinn varð vor vinur, því, vor ótti'í gleði breytist; ó hvílik heill, nær, himni í, hönum prís af oss veitist! þú, hvers fæding oss blessun bar, og blessaður dauði einn var, hátignar himins vída, ásamt Födurnum átt nú ráð, æ minnstu vor í líkn og náð, Jesú! Lausnarinn lýða.

No. 47.

Lagið: Kom! Skapari heilagi Andi!

Guð leit allt hvað hann gjörði, sjá! gott hann það allt og veglegt fann, Guðs það dásemdum greindi frá, gæðsku, makt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann orði með, öllu skopudu fjör og líf, styrk, fögnuð', nægtum fylla réð, forsjón vís, máttug, góð, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór, hátt þá englanna lofgjörð qvað: vald Drottins, mildi' og vitska'er stór, verkið skopunar birtir það.

4. Á manninum hér mátti sjá, mest af öllu Guðs dásemd þó, hans egin mynd var sjálfur sá, í sál' heilagri vitska bjó.

5. En þessi sképna'er allt féck gott, í reynslu veit þó falla vann; synd, eymd og dauda sjáum vott, sorglegann um breiskleika þann.

6. Lof sé þér, Gud! sem líknsemd í, leitst til veraldar ofan þá, med Jesú hlaut hún heill á ný, hann þegar birtist jordu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og ráð, hýngad kom Guds ad boda frid, leid svo þolgedur hrigd og hád, hlýdinn til dauda Fodurinn vid.

8. Nú sýngur engla helgur her, hátt lof, vor Gud er stór og vís! já, allir frelstir játum vér: Jesú! um eilífd sé þér prís!

No. 48.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

J nafni Jesú athøfn má, øll vor stofnast á jørdu; gagn og heidur ef ebla á, ei tjóni'ad valda herdu. Allt, sem þann-inn uppbirjad er, allt til góds horfa reynnum vér, og heilla takmark hljóta: Gud einn ad prísi verk øll vor, velferdar til hvert gaungum spor, á endu'og lísi'ad njóta.

2. J nafni Jesú, eins og band, oss Je-sús, vér áköllum, vondrausstir Drottins

ftáfn í ftaud, náð prísum Guds á offium. Hvad hañ skipadi, strax svo stod, sierkur, vís, milldur vor er Gud, honum jörd, himnar hlýda. Allt vel því heppnast monnum má, miskunsemd hans, sem kreystá á, og Födur forsjón blída.

3: J nafni Jesú endumst vér, í nafni hans hér þrejum, hans ord í lifi sjós vor er, lind hugguñar þá deyum. Af grof oss vekja vill med raust, voldugri, þar á fer-sum traust, hjá sér til lifs inn-leida. Med engla-rödd þér skal þá, þinn, Jesú! lýdur himnum á, lof endurleyst-ur greida.

No. 49.

Lagid: Þann heilaga kross vor Herra bar.

Einum Gudi sé æra' og dýrd, er sinn Son sendi hingad á jord; hañ stýri' og stjórni' oss öllum saman, svo vér hañ óttumst og elskum, Amen!

No. 50

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

A þig ó Herra Jesú Krist! eg set von mína í heimi; þú elskar mig, þad á eg víst, ord þín veit mér eg geymi. Af himni til vor ofan stést, og kenndir, leidst,

huggaðir best, blíð trygð þín eymda bætti kíf, blessaðri blíf, þíñi því fel eg önd oa líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn, ángist og hugar-pínu, voladra þú ert vinurinn, veit svolun hjarta mínu! mín sála traust þig setur á, mig synda leystir boli frá, en heimsins stægðum varar við, mér veitir líð, í freistni' og géfur andar-frið.

3. Efl mig, Lausnari! ætíð þér, til æru lífið vanda, ástverk það muna'og mikla hér, að mig leystir þér til handa; fúslega, Jesú! seta þinn, feril, náúngann elska minn, uns skipun fæ eg skiljast við, skamtað lífs mið, eilífa sælu erfi' og frið.

4. Heidrum því Gud á himna-trón, hæstañ Fødur alls goda, og Jesúm Krist hans sæla Son, sem leiddi oss úr voda; helgañ Anda, sem huggar önd, hörd villumirkra leystir bønd, en trúar gladt upptendrar ljós, til þess ad oss, audnast á himnum ædra hnoss.

No. 51.

Lagið: Margt er manna bolið.

Oss géf, Jesú! øllum, ad frá þér ei follum, frið svo fáum vér; þú gafst frelsið þýða, þeim frá dróma strída, synd í setti'

oss hér. Holdsins makt, heimsins prakt, ei skal binda, oss í syndum, allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Allt á sá Jesúm ástvin á, andvelldlega kann skilja sá, vid heim og heimsins gædi; hverr Jesúm ástvin á, þess géd, ánægt sins Guds rádstøfun med, huggun sann brigd þó mædi.

2. Hverr Jesúm ástvin á, sá kann, óhult lifa, ei hrædist hann, fors helnis né flærdar-snorur; ef syndin skélfir sálu mín, og synda straff mig, Jesú! þín verud trúfost ver óforum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, þá er eg bættur sérhvers meins, í neyd og deyd ei efast, oruggur stend í allri neyd, og geng fagnandi moti deyd; allt vel þú einn fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gudskurikasti grædari minn.

O Gud! þá heimar hrapa' í grust, befur upp qvøl og dóms ógnun, frek ódygd fer vejnandi. Hug aladur eg vid heima fall, þig, Herra Jesú! skeda skal, Lausnara minn lifandi. AE hér, nú mér,

hér ad hlýda, þá ei qvída, þarf vid dómi, fagnandi sýng eg: sæll hann komi!

No. 54.

Lagid: Greinir Jesús um græna tréd.

Jeg gledst af því eg Jesúm á, hvad jafnast má vid gledi þá? hún í rammum hugsvalar hér, hagsæld velgengni eykur mér.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg veit hann vindist krossi á, mín vegna, hans ef held eg boð, hlif er Gud mín og örugg stod.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg stendst því heimsins svikráð slá, fords heims ei unnid fær mér svig, fullhuga gjörir Jesús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg vil sál mína hvetja þá, ad þreyti fús hinn þraunga stig, því hann ei yfirgéfur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jafnvel ei daudann skélfist sjá, hann því vidbúinn bittir mig; heimfør mín verdur fridsamlig.

6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg mun til hans í hæðir nú, þar hann er,

vera honum með, í himna sælu fá hann sjeð.

7. Já, eg gleðst í þér, Jesú miñ! jeg vil trúr geyma lærdóm þiñ; miñ gleði, lífgjöf góð ertú; gofgan mín hljómi um eilífð sú!

No. 55.

Lagið: Konúng Davíð, sem kénndi.

Son Guðs ertú með sanni, Sonur Guðs, Jesú miñ! Son Guðs sönd-ugum manni, Sonar arf skenktir þinn, Son Guðs eiñ eingétiñ. Syni Guðs sýngi glaður, sérhverr lifandi maður, heiður í hvert eitt sinn!

5. Jesú Fæding.

No. 56.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Með gleði-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heiðri fagnand' og hvellum róm, hopur þiñ endurleysti! úr himna dýrð þú ofan stiest, á jörð til vor, því súngiñ best, sé þínu nafni sómiñ,

það von og fögnuð góðañ gaf, gjörvallt mannkynið syndum af, að frelsa ertú kominn.

2. Sannleiksins Guð þig sendi oss; í svörtum mirkra rañi, vitskuñar gladt geislaði ljós, þú gjördir sollnum manni, blíður kénna að þeckja hann, þig er oss sendi Frelsarann, heiminn við hann forlíka; dygð helløg kénníng heimtar þín, heldur því sýngi túngan mín, þér fyrir náð þvílíka.

3. Einskjærust dygð var allt þitt líf, en þínn, Jesú! gēði, oss að bjarga og eyðda kíf, að aumka sonn var gleði; óhuggaðann þú engann létst, öllum því líkna vannstú best, fótsporum fylgðu þínum, sorga léttir og náðar nægð, nú skjótt vantrúin hvarf, en hægð, veittir þú veikra pínum.

5. Píns Föðurs vilja framqvæmd með, fullnustu gjördir hlýðinn; bót og frelsi er fyrir skéð, fráhorfna Adams lýðinn, syndanna þúngu sektum frá, eg síðan qvittun vænta má, að sigraðir dapran dauða; hátignar þrí á himnum er, hnoss eilíft geymt og búið mér, frelstum af fári nauða.

5. Með

5. Med gledi-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi' og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! í himna dýrd upp aptur stést, af jörd, en oss þín nádin best, yfirgéfur aldreji; honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja! lofsýngjum vér, öll kné sig audmjúk hnegi!

No. 57.

Med sínu lagi.

Mildi Jesús! sem manndóm tókst, í María Jómfrúr qvidi, þar med heill og hjálprædi jókst, hverjum sem á þig trydi; þú sást vora' eymd og andar-tjón, öllum var búin skömm og smán, ángistar qvöl og qvídi.

2. Yfir oss vyrdtist aumka þig, ei kunn ir þad umlída, ad villu gengjum áfram stig, ei vildum Gudi hlýda; af himnum komst í heim til vor, hösst oss því lausn og fridur stór, fyrir þinn dýrstann dauda.

3. Og þú hefir oss öllum sagt, á þig skyldum vér treysta; offur þitt, hlýdni, ást og makt, af syndum hefir oss leysta; ef-laust því setjum á þig trú, allt þad gott sem oss lofadir þú, aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kjær þú ordinn ert, ætíd vilt hjá oss byggja, vernd og adstod oss veitir bert, vér viljum hjálp þína þyggja. Pad er oss gagn og gledi stór, Guds Son ordinn er brodir vor; hvad má oss sídan hrjggja.

5. Heidrum og lofum Herrann vorn, hann einn oss endurleysti; vér erum med þér blessud born, bródir vor Jesu Kristi! gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þockum hans ást og trú, líknsamann sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelstumst vér, fagnadar sýngjum hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, þann fögnud veröld rómi! jörd syndug himins fèck nú frid, fullsæla eilífd gledst þvi vid, Jesús þá von oss veitir; vort líf nú reiknast reynslustand, rétta himininn fodurland; upp þángad allir leiti!

No. 59.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Upp! upp! á Herrans hátid nú, og hátídlega þig tilbú, ást Guds audmjúkur

lýsa! kjærleika med, kann þacklátt géd, kjærleikans Gud ad prísa.

2. Segdú med blíúgu sinni fyrst: svo elskadi mannkynid víst, Gud vor ad Son útsendi. O! gædsku hnoss! Gud elskar oss, geymir med fødur hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, vort hold og mind sig tok uppá, stoddum í stórum voda, Guds vitsku, rád, gædsku og nád, gaf oss þar med ad skoda.

4. Hann er þín heill, tak hlutdeild þú, hennar med sanri bæn og trú, í hans nafni' á hverjum degi, ei dýrkar hann, sá hrópa vann: Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þacklátur ydka mig, ad sýna rétta trú á þig, hughreysta, hjálpa, sedja, hjørtu gudhrædd, af ángri mædd, í þínu nafni gledja.

6. Rád! kraptur! hetja! allt af þér, er þad himin og jørdin ber, þad allt þér þackir segi, øll kristin þjód, þig prísi glød; þér øll kné þacklát hnegi.

7. Vegsamid Gud! hañ hjálpar fús; huggun nádþyrstum er Jesús, allir hans endurleystir, hátt prísid hann, vorn hjálparmann, hans miskun gladir treystid!

No. 60.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín.

Upp! glèðjist allir, glèðjist nú! gleðs uppfylli brjóst vor sú, Guðs ást vorn fögnuð glæði! því Jesús, heill vor, hann er nær, hans ást á oss þún er frábær, hann voru holdi klæðist.

2. Burt sorg! ei meir vor hjörtu hrell, himneskt kjæti þau upp nú fyll, að Jesú fagnað fáum, með auðmjúkt, bæn, þöck, ást og trú, eilíf hugganin vor er sú, sem af hans náð vèr náum.

3. Þinn friður, Guð! sem æðri er, enn allt, hvað þeckjum, skynjum vèr, vor hjörtu' og hugskot geymi, í Jesú þeckíng', uns hjá þèr, eilífrar gleði höldum vèr, hátíð í betra heimi!

No. 61.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

(sjá No. 40 bls. 50.)

Dýrð sè Guði' í hærstum hæðum! hinn-in sýngur fegrum hljóm, mannkyn hrært í innstu æðum, undir tak með lofsaungs róm! allt Guðs speki, miskunn, mátt, mikli, gøfgi prísi hátt! Dýrð sè

Gudi' í hærstum hæðum! hrési jörð hans ástar gæðum.

2. Ef þú eckiundrast, maður! og ástar Drottins vernist il, né auðmjúkur gjöri'st glaður, Guds svo elsku finnur til, hversu máttu' hans mildi þá, maklegt þackar-offur tjá, og með engla lofsaung lýsa, líkn vors Drottins þacka, prísa?

3. Dýrð, allsheriar Drottinn! þína, í dupti flatur eg tilbið; ást þína og eymdir mínar, auðmjúkur eg kannast við; hvað var eg? þú miskun mér, minn Gud! gafst fráhorfnum þér, eigi Syni þyrmdir þínum, að þrísir mig frá andar pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýst, að eg sé heimhrærður af, undrum náðar, allt þá prísi, ást, er Son þinn heimi gaf, sú í hlýðni helgi mig, hans svo feti' eg dugða stig, lof, tilbeidsla' og þöckin þýða, þessi sé mín hér og síðar!

5. Dýrð sé Gudi'í hærstum hæðum,, hverr sinn Son gaf føllnum mér? mannkyn hrært í iñstu æðum, aldrei gleymi því veitti' hañ þér! almatt speki' og elsku þá, allt mitt líf viðfrægja má, uns eg Gudi á himna hæðum, hef upp lof með engla qvæðum.

No. 62.

Lagid: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsyngi engla-hird, í upphæd-um sé Gudi dýrd, sem nú lét jordu fallna fá, frid, hefir mønnum þócknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gledjist sig gjørvøll jørd, í Gudi sínum! fagna, Guds fridkeypt hjord, Frels-ara þínum! hvers fæding þér, full nád himneskri bodast; þygg, tilbid, þacka' í trú, þessa Guds ástgjøf nú, skyldu þín skoda.

2. Sem fánginn frelsi gledst, þann fjøtur reira, leystur til lífs þá qvedst, lausn fær ad heyra; eins fagna þú, frelsi og líf-gjøf dýrri; Gud synd uppgéfur þér, Gud þig umvefur hér, nád fødurs nýrri.

3. Sá fæddist fús sem leid, fórsmán, bønd, pínu, frásnúid fólk med deyd, frels-adi sínum, honum lofgjørd, hans kristni vanda ætti; hañ færdi' oss frid vid Gud, frid vid vor hjørtu med, því brot vor bætti.

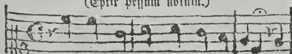
4. Sýng, leik med hjarta og hug, hans prís og fagna, um hans stór, alvoldug, ástverk ei þagna, þín hegdañ øll, hans þjón þig æ auglýsi; síst heimur, hold og blód, þér haldi'á glæpa slód, helg hlýdni' hañ prísi!

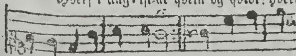
5. Hvert gagn þræl þrjétskum telst, að þryggja frelsi, óðæll ef aptur selst, ánaudar helsi! hvað notar þér, nád fyrir Krist að þyggur, ef faungnum eñ nú blind yfir þér drottnar synd og í losium liggur.

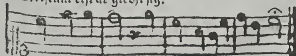
6. Fullkreyst hans fridargjörd, en fjötrum lasta, fyrir hans eblour orð, ollum burtkasta, sá ok hans ber, ok sinna synda brötur, harmar og hatar brot, helgadur eilíf not, hans frelsis hlötur.

No. 64.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
og: Hvørr veit hvad fjærri'er æfi endi.
(Eptir þessum nótum.)

2. Vort hjálpráð Guðs Son vera fýsti, til vor ofan af himnum sté, með hegðun oss og lærdóm lýsti, leið píslar-vættis deyð á tré; hann uppreis og til himna sté, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari! ástverkum frægstu þínum, með fegins-rómi lýsum vér; en veit oss styrk, svo alúð sínum, i dygð og trú til heiðurs þér; í útvaldra flocki'num eilífð þá, æðst lof þér syngjum himnum á.

No. 65.

Lagið: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Fellum nú til fóta Krists, sem fæddist oss til lausnar víst; féck oss á himnum frið og vist; syngi hans hjörð, honum lof og dýrð, og þackargjörð!

No. 66.

Lagið: Rís upp, mín sál! og bregð nú blunði.

Sheim til vor Frelsarinn fæddist! fagnið hans endurleysta hjörð! straff hinns Alvalda', er hold allt hræddist, horfið er, friði lýst á jörð; Guðs Sonar frelsi gleðjumst í, Guð er vor Faðir uppá ný.

2. Oss, sem að réttinn barna brutum, brast aðgáng að hans ást og náð; en sekta,

gjöldin óttast hlutum, eilif, hvíkod Guds
hofdum sinád; oss nú Frelsarinn fæddur
er, frid, laufn og fælu hreppum vér.

3. Upp! upp! min sál! hygg ástgjof
þessa, audmjúk; fagnandi tilbid hann;
Ordid vard hold, ad bjarga' og blessa,
barn sitt lét Gud oss fædast manni; vikna
mitt hjarta vid þá nád, veldugur Gud þér
hefir tjód.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefir,
frelsad og keypt til eignar sér; hann lyst
og krapt til góds því gefur, giært vel! finn-
ur þú slíkt hjá þér? blomga med dygdum
breytni þín, blessad hans dæmi af
þeim skín.

5. Af því fagna ad er nú fæddur,
Endurlausnarinn syndarans; þó veikur
sért, samt vert' óhræddur, vel mun þig
styrkja kraptur hans! Guds Sonar frelsi
gled þig í, Gud er þinn Fadir uppá ný.

No. 67.

Lagid: Gud miskuni nú ellum oss.

Ég trú undrandi' eg tilbid þá, trúfestí' og
speki þína, er fær, o Gud! min sál
ad sjá, vid Sonar þíns holdgun skína; þín
loford hafa eids krapt öll, engin hindran
þau tefur, o! hvad þín speki furdu-full,

og forsjón allt umvefur, takmarkað hvað eitt hefir!

2. Jeg má viknaður játa það: jeg hef reynt forsjá þína, Guð! þitt auga mér gjætti að, um gjörvalla æfi mína. Hverr leiddi mig í lífið inn? lét víss kjör opin standa, hvar ótal gjæða gnótt eg finn? hverr greiddi mér til handa, veg gégnum margann vanda?

3. Faðir! trúfesti'og forsjá þín, framar eg við það kannast; fyrr'enn eg til var minntist mín, mig hefir síðan annast; mér valdi bæði stund og stað, og stand, er hentast væri; min gleði sé ígrunda það, Guð! svo þér þakkir færi, af allri önd, sem bæri.

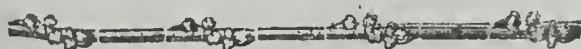
4. Þín trygð og speki'er skjært mér skín, þá skoða'eg kjör þíns Sonar, sé einka hlífð og aðstoð mín, að kéri minnar vonar! þín forsjón vís, er héldt sín heit, hann gaf til frelsis manna, mér til hjálpráðs æ meðöl veit, mína naudsyn vill annast, björg þá af veröld bannast.

No. 68.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Ó vor Herra Jesú Krist! oss í manns dóm borinn, þú hefir allann lýð þinn leyst, til lífsins áður kjörinn; opna vor

hjörtu, ad vér nú, ord þín geymum med réttri trú, hvar med vér á jördu, endurfæddir eignumst vér, arf himna med sjálfum þér, og blessud börn þín verdum.

6. Jesú Pína og Dauði.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Kenn hjarta mitt, ransaka mig, réttlátt Gud! eg kém fyrir þig, sjá hvert eg heils er hugar! nær hugsa'um Jesú hjartans qvöl, heita elsku og písla böl, sút klöckva sálu hugar; hans þjáníng öll mín heilsa er; hvílíka nádar dásemd hér, vid ðist þú veröld skyna? hvenær hef eg nég hugleidt þad? hvenær best, sem gat vegsamad, af allri sál' elsku þína?

2. Fridar-hefdíngi, hetja, rád, hins Hærsta kraptur af Guds nád, hér klæddist holdi' og blodi; forn synda, Jesú! veit ðá vanst, værd á saklausri sál' ei fanst, af qvala feikna flódi; þin vinur svikráð veita fer, repnadann skara senn at hér,

hörmúnga hefst upp tími, qvalanna of-
beð þreyngdi' að þér, þú hrópar: „Guð!
„ef mögulegt er, bikar sá burtu rými."

3. Likt dropum blóðs af dundi þinn,
dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, til jarðar
hér flotum fleygir; þú Son hins Hæsta
bljúgur ber?, bæn þinni við, þá qvöl þú
skérst, opt gjörðri þinn Guð þegir; jafn-
vel i stríði styrktann þig, stórkostleg qvöl
og skélfilig, ógn þó og ángist mæðir; sekt
manna hlóðst þig sjálfur á, í syndugra
hendur gafst þig þá, góðhraustu með
þolgæði.

4. Þú, Guðs réttláti' og sanni Son!
sjálfur barst illvirkjanna laun, saklaus
og sannheilagur; svo var því fyrri fyrir
spáð, framkom nú Drottins hjálpar ráð,
vor friðar og frelsis dagur, íllþýðið þyrsti
í þitt blóð, effast þín hógværð af sér stóð,
svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn leysíngja
játa mig, Jesú! því allra synd á þig, hlóð
Guð, svo frið vér finnum.

5. Að þræls mínd þú auðvirðist hér,
en æðstu dygða skart þó ber, ætíð þitt ást-
ar hjarta; þolir svo hatur, háð og smán,
hörmúngum, eymdum fullur rán, matst
ecki mínd Guðs bjarta; þig, sem Guð
hét oss, sáum vér, en samt ecker̃t oss þeckt

á þér, ei mind né fegurð fríða, fyrir þér, eilíft athvarf mitt, andlit þeir jafnvel byrgja sitt; sáttmáls barn sjálf þig níða.

6. Offur varst, sem Guðs eilíft ráð, ályktað hafði, en af náð, vildir þú vægð oss sýna; fyrir misgjörðir fólksins pínu, fyrir sekt brotlegs manna kyns, þín var þjáning og pína; ákjærður saklaus engu hér, ansar, en sjálfur kross þinn ber, sem lamb er bana bíður; fús eins og hugprúð hetja bar, hels neyð, sem oss makleguſt var; ást hans fyrir önnur líður.

7. „Eg mátti telja mín öll bein, mínar hendur þeir hafa' með flein, og fætur „gégnum grafið; feitir umkríngdu uxar „mig; ómildra hópur gladdi sig, sína „vild séð að hafi; eg hrópa, en mín hjálp „er fjær; þeir hæða mig: sé hann Guði „kjær, hañ klagi, hjálp mun kaña! maðkur eg, ecki maður, er nú, mig í dauðans „dupt leggur þú, spott lýðsins, spé „mannanna.

8. „Bráð qvalarans eg orðinn er, eg „hrópa, þú ei svarar mér, mig yfirgéfa all„ir; þjakaðañ sár þá þorstiñ skar, þeirra „veitt svölun eintóm var, beiskt edik „blandað galli, sem var mitt hjarta' er „sundur smelt, svo sem vatni er mér út=

„hellt, mín ángist er þeim gledi; þvíyfir-
„gafstu þjóninn þinn, brautmæddann,
„o Gud minn! Gud minn! af andar
„þúngu' erfidi?“

9. Þú hnegir nidur hefdi þín, hróp-
ar fullkomna borgun mín! þú deyr, jörd
dopur titrar: erfidi hef' eg aukid þér, o!
Drottinn! hrædda sál' þad sker, um víst
þína' eg þenki bitra; hvad er eg, frelsi' ad
fékstu mér? æ fengi eg allur þackad þér,
sjá, Drottinn! vægd mér sekum! áfýsa
skal þín ástin mig, ad unna þér, svo aldrei
þig, særi med syndum frekum.

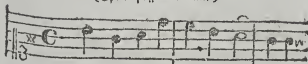
10. Örvænting sælu' um eilífd má,
alla sárlega hrella þá, er forsmá forþén-
un þína; þeim ecki stunda' í ást og trú ást-
gjöf þvílíka vyrda nú, til þýngra dóms
þín er vína, synda þjónum er sífeldt þig,
med syndum smána', en játa sig, forþén-
un þinni treysta; hverr ord þín smáir elsk-
ar síst, hverr ei þig elskar dæmist víst,
qvöl þín hann kann ei hreysta.

11. Þú hefir heitid hjástod mér, ad
hlýdnast æ og fylgja þér, ótta Guds eg
svo læri! þín heilög víst mig huggar ein,
hvenær sem synda banvænt mein, sam-
vitsku hrædda særir; gjör mig breñand'
í bæn og trú, bind mig í elsku vid þig

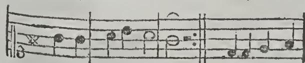
nú, þitt dæmi géf eg geymi. Veri þín Qvöl mín vörn í neyd, velgenani styrkur, hlíf í deyd, og huggun effta' í heimi. hlífd

No. 70.

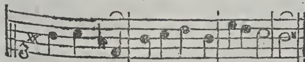
Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hèr.
(Eptir þessum nótum)

Daudans þúngu framian qvöl, á krossi
Frelf = arinn svo brædra böl, bætti

hángir Jesús blíd = ur. Eilíf gædskan
þjakast písla hríd-um.

út hann géfur, ansa qveinstaf Sonar tefur

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sérhvers vinar huggun sneyddur, leid hann fyrir allra org, afbrot, smádur vard og

deyddur. Harma-skál hañ hlaut afdrecka, hann svo fengi' oss Gudi þecka.

3. Hverr sær qvøl íhugad þá, svo hjarta vikna þess ei mætti, og þó lída sekañ sjá, synda þúngu refsing ætti! en, hár lídur heilagleiki; hjartad klecknl, raustin veikist!

4. Hañ leid fyrir heimsins synd, hád-úng, undir, bønd, qvalræði. Hañ, sañ-nefndur lífsins lind, létst á tré vid dauð-ans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Fødurs hlýdinn geymslu handa.

5. Gódi Jesú! géf ad mér, gleymist sist sú elskan megna, er saklausum þrýsti þér, þetta lída minna vegna! minn-ing krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minnar!

6. Géf eg mína gráti synd, géf eg með-ur varúd fagni, fridi' og sæld; þín sorgar-mind, sí-áminni best hvad gagni; eg vard keyptur; æru' og sóma, allt skal mañkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lídsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lifi ná, lifa trúr og deya gladur; hátt þig prísa' um heimiñ vídañ, heidra nær eg dey og sídan!

8. Þad,

8. Það, Frelsari! vonar víst, vonar er þiñ endurlevsti. Þú óvyrdir velka sist, von, sem styrkja þér eg treysti; þegar fjör í dauda dvínar, Drottinn! medtak sálu mína!

No. 71.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! Herra miñ! ad hugsa' um pínu' og dauda þinn; hjálp mér íhuga elsku þá, er lét þig deya krossi á; hjálp mér ad þeckja' og þacka þér, þá miskun, sem þú veittir mér.

2. Máttug guddóms ímind þó sért, madur á jörd oss líkur ert, hlýdinn allt framm í ytstu neyd, já! allt ad krossins bitrum deyd, sleginn og píndur í vorn stad, alls heims þá barstú misverknad. al-

3. O hversu verk þad háleitt er, heilagt og blessad fyrir mér! þá eg vil meta þetta' eg finn, þar ~~vid~~ ormagnast hyga minn, titrandi hjartad sektir sjá, syndanna' og ángist finna má.

4. Gud af réttlæti ríkur er, rånga þvi straffar breytni hér, fullt af kjærleika Guds er gêd, gjarnan líku sendir hegníng med; á Jesú krossi eg þess má, med ótta og furdu vottinn sjá.

F

5. O Herra Jesú! Jesú minn! jeg reidi mig á dauda þinn, og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn, í dupti hér, þín ást in syllir undrun mig, ond mín þacklát því prísar þig.

6. Þín gæðska yfirgengur manns, gjørvalla þánka' og skilning hans, skyld' eg þess vegna vera nú, valtur og laus í minni trú! eg, madur, þarf ei ætla mér, útgrundad fá hverr Drottinn er.

7. Guds mikilleiki er mestur sá, monnunum nád og elsku tjá; audmjúktar full-um anda í, eigum vér hann ad prísa, því hans nád og mildi mikil er, oss monnum sem hann veitir hér.

8. O minn Frelsari! anda þinn, andann lát jafnan fræda minn, svo børnúng þína hér á jørd, heidri' eg í trú og þackargjørd, og ad trúlyndur ydki eg, ást-semd og stundi dygda veg.

No. 72.

Med sínu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, einn var hann saklaus fundinn; um midnátt sem einn íllvirki, er fánginn og svo bundinn, og færdur ógudlegum lýd, sem á hann

lýgi bera, hæda og smána hrákum med,
hvad gudfvjöllin kunngjøra.

2. A föstudagsins fyrstu stund, þó
findist sökin engin, í Pilati hins heldna
hönd, hafdur var sem mordíngi, frómann
Kristum og fridhelgann, sann og svo
vidurkénndi, því frá sér í haldi hann,
Heródi Köngi sendi.

3. Um þridju stund ad strýktur var,
og stód, sem lamb beid dauda, þyrni kór-
ónu þúnga bar, þar med purpuran rauda,
reirlegg í hönd til hádúngar, høgg og
spott vard ad reyna: til krossfestíngar
sjálfum sér, sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund ad negldur var,
nakinn á krossinn Kristur, og blódi sínu
úthellti þar, upp med krossinum reistur;
vidstaddir margir hæddu hann, hæddi
annar uppfesti; um land allt mirkri lysta
vann, ljóma bjort sólin misti.

5. Um níundu han hrópar hátt: þorf-
inn qvad Gud sér vera; en þeir gallid og
edik brádt, upp ad hans muni bera; Je-
sús þá sína uppgaf önd, í tveñt fortjöld-
in hrøckva, hardlega jardar hristust lönd,
hellur í sundur støckva.

6. Hiña krossfestu um qvöld var sagt, qvalarar bein að brjóti, en síðast var í síðu lagt, sjálfum Kristi með spjóti, blóð og vatn þar strax útaf rann, uppfyllta ritníng segir, Jóhannes, hvíað það sá hann, beim votti trúa megið.

7. En þá dagur á enda var, ágætur, ríkur Herra, Joseph að kom af krossi þar, Krists líkið hold að bera, eins og siður veglegur var, vel það smurði til grafar, varðhalds menn síðan sátu þar, svo sem Matthæus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú! Herra kjær, harða qvöl þú seim reyndir, að hlýðnir þér æ verðum vær, og vorumst allar syndir; dauða þiñ og hans saña sök, svo jafnan vér gaumgæfum, og þig, Drottiñ! með ást og þökk, æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagið: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjörð þá mig áklagar, mín huggan Jesú! sért, orvæntíng ei mig bagar, athvarf mitt því þú ert, æ! til að færa frið á jörð, yfir þig dopur dundi, dauðans ángistin hörð.

2. Hrærður í hjarta mínu, hug-glaður prísa eg þig, að þú ángist og pínu, eins:

tũ leiðst fyrir mig; æ! eg því gleymа aldrei vil, hvað margt þú máttir líða, mönnunum frelsis til.

3. Mín sála helzt íhugar, hvað leiðst til frelsis mér, af því þá yfirbugar, ill síður girnd mig hér, og sist heims flærð mig svíkur þá, eg þín fótsporin feta, ferli lífs þraungum á.

4. Mér géf þol mæðu'að bera, minn kross og alla neyð, og þér trúann æ vera, allt fram að mínum deyð, en hjartað friði uppfyll þú, að eg ánægður líði, eins og þú leiðst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, útgafst líkama þinn: hjálp, eg með alúð mesta, elski náúnga minn, og þó vanþakkað verði mér, í kjærleiks yðju réttri, eckért mig letji hér.

6. Svo við æfinnar enda, eg í von og trú; um eilífð eg fæ lenda, í hyrð með þér, Jesú! þig, sem hér leiðst, eg þar mun sjá, á Guðs hástóli'og gjalda, þér gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta (sjá No. 40.)

Ó minn Jesú! öll þín pína, alla sefar brigð og neyð, hugaast eg þá hörmúng þína, hugsa um og beiskann deyð; til lausnar allt því leiðstú mér; lát mig aldrei

gleyma þér! þér, sem synda sekt barst
mína, saklausann þá létst þig pína.

2 Ef mér flýgur synd í sinni, svikult
mín ef freistar hold, þú æ sért mér þá í
minni, þar við krossiñ stóðst á fold, hædd-
ur, qvalinn, badadur, hugginn vina or-
sneyddur, fjötur synda' eg fæ þá slitið, og
fullur vitnum til þín litið.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir,
glæpa fram á breidann veg, gjálífis að
glaum'eg finni, gédbraustur, nei, segi eg;
heims lyst Jesúm hengdi' á tréd; hins rétt-
láta qvaldi géd, burt holds lyst úr brjósti
mínu, bjó hún Lausnaranum þínu.

4. Ef mér ógnar ótti'og mæða, eg þá,
Jesú! med þér líd, mig þau ecki megna
hræða, eg minnist á þitt dauða stríd, þitt
mér kéñdi þolugt géd, þolinmædi' ad sigra
med; æ eg vil þér eptir feta, ebl mig
bædi' ad vilja' og géta!

5. Og þó hel á fund minn fari, full-or-
uggur samt er eg; þú mín vernd og minn
Lausnari! máttir gánga sama veg; og þú
vegsemd ávannst þér, en féckst stad tilbúid
mér, í þíns Fodur fridar ríki, finnst þar
eckert hol né sýki.

6. Jesú! sál'á minntú mína, minna
vegna blód þitt rann, kross þinn, daudi

qvöl og pína, qvittun synda'og lausn mér
vann; þá skal oll mín æfi stund, cffrnd
þér, en hels við blund, þig mitt andvarp
effta prísa, upp til dýrðar holdið rísa.

No. 75.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Grát auga! Guds Son dó, sem gjordi
þó vel allt, hjálp í neyð heimi bjó,
heill útbreiddi ávallt; sannleiks kénarinn
klár, á krossi deyddur er, vegur er Herrans
hár, hann eckl skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, jeg veit, sú menn
féck grætt, ógn daudans eydd burt fló, A-
dams má gledjast ætt; lífs morgun-rod-
inn ljós, leyptrar heims ættum hér, vors
Guds útbrépar hrós, hans gæðska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín, vætt tárum
augun sér, í himin upp til þín, o Guð!
hvers mildin er, eilíf og heidur hár, hvad
er lífs sóknud ró? hvad er heims freistin'
og fár? fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu Lagi.

Minnstú, ó madur! á minn neyd, minnstú
á mína sáru neyd, minnstú þad eg

hefi einn fyrir þig, í daudann géfid sjálfann mig.

2. Pad láttú þér nú vera kênt, ad þetta hafir þú ei forþént; afelsku hef' eg þér allt þad veitt, en ecki fyrir þitt verkid neitt.

3. Pví láttú þad uppvekja þig, ad þú komir fram fyrir mig, med ángri' og ydrun hiarta þíns, svoad þú njótir dauda míns.

4. Ad sál' þín verdi' af syndum hrein, og saurnglegri lasta grein, fyrir þann dreira' í dapri pín, sem dundi útaf sárum mín.

5. En hverju gégnir helmiskan sú, ad hugsa fáir um þetta nú? margur er sá madurinn þar, um mína pínu' ei hirdir par.

6. Hverninn hann kunni helzt ad fá, hjálp andar sinnar og leysast frá, hrelling í dauda' og hugar pín, og heguing' fyrir syndir sín.

7. En fagna' og gledst mín fátæk hjørd, fyrir minn dauda hólpin gjørd, sem hefir allt þitt traust á mér, ad vísu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum dauda er þitt líf, þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, mín elska sé upphvatning þér, ìdygd og trú ad líkjast mér.

9. Lof og heiður sé Lausnari! þér, líka fyrir þá, sem veittir mér, fyrir þinn Dauða og dreira foss, ó Drottinn! hjálpa öllum oss!

No. 77.

Lagið; Fadir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauða, o Jesú! er mín lífgjöf og huggun trú; dásemdar kraptur dauða þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá það synd og íllskan þver, útaf deyi í brjósti mér.

7. Jesú Orð á Krossinum.

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Að Jesú krossi kom og bið, kristin sál'! og því gédfús blóð, sem Frelsari þinn sagði þar, seinast verold'til huggunar.

2. Hann fyrst ovinum friðar bað: Faðir! — segir hann — tilgéf það, villtir á synda vegi hjer, víta þeirei hvað gjöra mjer.

3. Fyrir mér bið, Frelsari minn! ef fer eg villt um lærdóm þinn, og að-

varanir ecki fá, aptrað mér lasta vegum frá.

4. Harmþrúnginni, sem móður mót, mœndir augum við krossins fot, og þinn Jóhannes henni þar, hjálpar-mann, vin, son, ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, og þrýtur vina stoðin mér, sorg, óvild, neyð, mig hata'og hrjá, hjálp, Jesú! send mér aðstóð þá.

6. Strax er ræníngjnn sínar sá, synd'ir ydrandi'og vildi ná, farsælum dauða frelsi'og hlíf, fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þinum muni mér, minn Jesú! gef, þá deya fer; nú mér í túna að mér sjá, og þér í vegsemd lifa hjá.

8. Þig qvaldi' á sál' og holdi hörð, hörmúng, það fjórða vitnar orð: „hvers „vegna, minn Guð! minn Guð! þú, mig „hefir yfirgéfið nú?"

9. Þitt hróp og ángist, Herra! hér, huggun og von þá géfur mér, að yfirgéfast ei eg skal, um dauðans þó eg ráfi dal.

10. „Mig þyrstir," þú vanst hrópa, þo þér engin svala-dryck tilbjó, lífs krapt'ar tóku'að tæmast þér, til þín súrt edik rétt því er.

11. Birkadann sárri helskju mér, bikarcf daudinn rétta fer, o Jesú! stodnaf géf mér géd, godri ro hann affúpa med.

12. Qvalanna mældann kaleik hér, Kristi! hlýdinn útdrackstú hér, og lýstir hvad ályktad sé „allt fullkomnad," á krossins tré.

13. O! hjálpráds géfna huggun þá! hédan af synd og daudi má, ecki sjélfa mig auman mañ, eilífañ sigur mér þad vañ.

14. Allra sídasta ord þitt nú, er minn lífs von, þá sagdir þú: „Fadir! í þína fel „eg hönd, fram-hér-lídandi mína önd."

15. Géf mér svo læra lifa hér, loks burt í fridi sofni'eg hér, fullbuga eg í Fødurs hönd, fela svo megi leysta önd.

No. 79.

Med sínu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, qvaldist allur hans líkami sár, med hinni mestu pínu, sjø ord vor Drottinn sagdi þar; haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: stýnir hans sinni'og nád, siñ Fødur kroptuglega bad, um heill óvina sinna: „miñ Fadir! fyrirgéf þeim þad, „þeir vita'ei hvad þeir vinna."

3. Annad: merkir hans mildu trú, munadarlaúsri segir nú: „sjá! þar er „son þiñ qvinna! Jóhannes! módir þín „er sú; henni skalt umsjón inna."

4. Þridja: hans mikla miskun er, minnast þess jafnan skyldum vér, ræningja svo réd svara; „án efa skaltú í dag „med mér, í minu ríki vera."

5. Fjórda: sýnir þér synda mátt, Son Guds kallar á krossi hátt: „Gud! því vilt „mig forláta? hardlega qvelst allt holdid „mitt, yfirid mjøg úr máta."

6. Fimta ord hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt ad keypti þig, því sagdi hañ: „sig þyrsta," hañ girntist heill mañkynsins mjøg; þold hans sárt naglar nísta.

7. Sjøtta ord kristnum sé innrætt, synduga alla fær þad kjætt, hvenær í hug þad kjæmi: „uppfyllt er allt," og oll synd bætt, med minni qvøl í heimi.

8. Seinasta': „þér, Fadir! fel eg í „hønd, fram nú lídandi mína ønd." Eg bid þig, miñ Lausnara, heilags anda mér huggun send, þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins ord, lát mig øll geyma hér á jørd, í trú og hjarta hreinu, en med þér sídan æru' og dýrd, odlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagid: Skapari stjarna Herra hreinn.

O Jesú! sen ordin þín, andláts sídasta huggun mín, sál minni verdi sælan vís, med sjálfum þér í Paradís!

8. Jesú Upprísa.

No. 81.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

O! hjálpräd! uppreis hér, sá allt líf hafdi' í sér; upprís glød, ønd mín! líka, athuga dásemd slíka: ei gátu heljar hørdu, haldid bønd Drottni' í jørdu.

2. Hañ uppreis, heyrid þér, hañ, sem offóktud hér! hañ þér høtudud, leiddud, harmqvæli yfir, deyddud; nú daudans allt ofbeldi, undir hans liggur veldi.

3. Hañ uppreis, heyri nú, hverra veik reynist trú! undir hans krossi eigi, esasemd nein svo beygi; uppreis af ædstum krapti, ydur lífs von því skapti.

4. Ei hrædist eg nú þinn, o daudi! brodd, því vinn; nær sem þú kallar kém

eg, hjá Kristi stadar nem eg; eg lít gégnum gröf svarta, gledi-ljós himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs lér, Lausnarans sigur mér, megnar ei mig ad fæla, mirkur grafar né kjæla; um jörd all-litid géf eg, í Jesú lífs von hef eg.

6 Jesús upprisinn er, alfegnud þetta lier, frelsis Foríngja halda, féck ei band daudans kalda; hann uppreis, upp skal rísa, önd mín og nafn hans prísa!

No. 82.

Lagid: O Fadir himneski og eilífi Gud!

Lof sýng eg Drottni, sem lífid gaf mér, lofgjördin honum og þacklætid ber, Jesús af gröfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unan, von, huggan þar öll byggist á, á Drottins hásæti ríkjandi'er sá, sem leysti mannkynid syndunum frá, sídar til hans koma jeg má.

3. Mína úr jördunni mold reisir hann, mig nýu lífi sem gæda þó kann, medur þeim útvöldu mér sætis ann, minn Jesús þá eg fer hédan.

4. Grafar bed mitt lít eg gladur því á, Gudi fel tímann nær leysi hér frá; eg

fæ mér himininn opnadann sjá, og vil sem fyrst heim til Guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir; kristinn engann skal því mann, daudans falla ótti yfir, engin grøf hann skélfa kann, heim sem lúinn, þreir, uppbúin, þæg er sæng ad hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, eg á deyd því sigur vinn, lífs von mín æ stødug standi, studd vid lífsins máttinn þinn, høfud lifir, limum yfir, lífs þeim kraptinn géfur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna, hlýtur verda dupti ad, þegar stundir lífsins linna, til lífs þó Jesús vekur þad, sín til færir, sæld mig nærir, sínum upp í dýrdar stad.

4. Hér opt þjáir holds kránkleiki, heilsuna sídar allir fá, í jörd endar jardneskt veiki, jörd andlegur rís eg frá, ókreinkjandi' í ædra standi, edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni, von ad gledjast þessa vid, lífnadinn géf laga kynni, lært' og stundi helgann sid; sofna

eg gladur, sæll vaknadur, senn hjá þinñ hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O Jesú, Gudseingétinn Son! álít þú vorn loffaung og bón, hátt vert prísadur, Herra! þú, hverr ed dóst, en þó lisir nú! nú. oss um glada eilífd fá, æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, hverja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom! Skapari heilagi Andi!

O Jesú! hel þú yfirvannst, ei daudans bond þér haldid fá, med sigri oss þú frelsi fannst, frid og lif eilíft Gudi hjá.

2. Herra upprisni! hjálp veit oss, hug svo ei bindum jerdu vid, en fúsir stundum ædra hnoss, eignast í himna sælu frid.

3. Géfdú oss nád ad þóknast þér, þañ sem ad skeikar styd þú fót, sjálfur strid med oss, svo ad vér, sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsnum nætur, fögur þegar sólin skín, haudrid gledi

hljómalætur, hræðslan mirkra giørvøll dvín; grøf svo Jesús genginn af, gledi-ljósið bjart oss gaf; vegsemd, prís og eilíf æra, upprisnum sé Jesú kjæra!

2. Þøck sé mikli þér sigrari! þú fángelsið grafar braust, minnar hverfur hjartans andvari, mitt skal á þér øruggt traust; ef eg vona' að eins á þig, enginn hlutar skélfir mig; af deyd Jesús uppreis blíður, eilíft lífið mér frambýður.

3. Viki'eg ei af vegi dygða, volæði þó aint' að mér, og sjúkdómar abli hrigða, en mótlæti kremja fer, øfund, hatur ef mig hrjá, aðstoð vina hverfur frá, viniñ Jesúm á eg eina, øruggur hans trygð fæ reyna.

4. Engin daudans ógn mig hrekur, eg hañ fús og gladur fiñ; mitt dupt Jesús minn uppvekur, mér líf gèfur annað siñ; í grøf skil eg eptir mínd eymdar, vott um neyð og synd, bródd sá daudans brotið hefir, betra líf mér síðan gèfur.

5. Hættur engar hér á jørdu, hræðslu skotið inn mér fá, bøndin synda heljar hørdu, hrøckva, sæll eg lifi þá; o Jesú upprisni miñ! eg sie frelsis kraptinn þiñ, eg medkeñi elsku þína, að þér taktu sálu mína.

No. 87.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.
(sjá No. 64.)

Lífs bodunar dag Gud nú géfur, gledjist kristnir menn Drottni í, af grøf Jesús útgengid hefir, eckí gat daudiñ hamlad því, ei skyldi liggja' í henni hann, hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, vor Jesús bar, dó krossi á, viss lífs upprisa oss ad yrdi, uppreis hañ fyrstur dauda frá; ydrandi huggist andi hér, eptir daudann líf fáum vér.

3. O gódi Fadir! géf þiñ andi, gjøri sér bústad hjá oss nú, ad hverr á dygda stignum standi, styrki, von ebli' og saña trú, svo egum víst á himnum hnoss, heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir! eg einninn med, ei skal daudinn mitt sturla géd; hann lifir, eins mun aptur mig, uppvekja maktin gudsdómlig, og forklárun skrýda skjærri þá; skal þad sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir! jardríkid hér, jeg veit ad honum géfid er; hans líking eg og eiñig

nær, um eilífd ríkja og lifa fær; Guð efnir það hann oss nam tjá; það er sú von eg byggi' uppá.

3. Jesús lifir! hverr efast fer, æru Guðs stóra utdrun tér, nád sinni lofad hefir hañ, hverjum er synda ydrast vañ, um eilífd skúfar engum frá; það er sú von eg byggi' uppá.

4. Jesús lifir! til luckn mér, lífid mitt allt því honum ber; eg vil med hreinum hjartans sid, holds lystir mínar stríða vid; þeim veiku krapta vill hañ ljá; vonsú er það eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir! það víst eg veit, vid hann mig skilur ecki neitt, vellyst, armæda, verøld slá, vjela skal mig ei honum frá, hans adstod þar-til eg mun fá, er það sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir! því ordinn er, inngángur lífsins daudiñ mér; ó hvílíkt traust, þá helid slær, hér af mín sála tekid fær! ørugg í trúnni innir þá: o! minn Jesú! þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesús uppreis! ønd mín fagna, ódaudleika vissu þíns; samsýng englum,

sýng, ei þagna, sigur-hróß Lausnara þins; fyrir hans líf eg eflaust á, upp ad rísa' og vænta má, um eilífd gæda', er aldrei þrjóta, ódaudlegur fá ad njóta.

2. Jesús uppreis! gledi gnóttir, Guds Sonar líf færir mér: heljar burtu hverfur ótti, hans med dauda' eg leystur er; sjá Dómarinn sannar þad, sem sagdi: allt er fullkomnad! þessa vissu þar um géfur, þad af dauda risid hefir.

3. Jesús úppreis! vottud vissa, ad var frá Gudi frædi hans, ad heimur skyldi'ei hana missa, hann dó vottur sannleikans, ótal guddóms undrum þann, í lifinu styrkti hañ; loks Gud vorn Frædara vekur, vafa alkaun burt svo tekur.

4. Jesús uppreis! eg má treysta, ordunum hans í lífi' og deyd, þetta skal minn huga hreysta, í hörmúng, skorti, sorg og neyd; já, þó breiskur hrasi' eg hér, hañ er líf og uppreisn mér, í trú hann hverr ad sér vefur, eins þó deyi lífid hefir.

5. Jesús uppreis! erfd ad taka, og öllum nöfnum hærra nafn; huggun sú skal hjá mér vaka, kreldum sárt vid ramma safn; med honum ef eg líúfur líd, líka' hans ríkis erfdar bíd; eptir kross Gud krýndi Soninn; krossberenda' er sama vonin.

6. Jesús uppreis! eg vil strída, og trúr blaupið breyta mitt; lær þú Drottni, hold mitt! hlýða, hann uppvekur duptið þitt, end og líkham' hreinsa hér, helgudum, Jesús farsæld þér, holds og andar hefir fundið, hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis! Jesús lifir! Jesú lif er lífið mitt, sigur hans lífs ovin yfir, önd mín! sigur-hrós er þitt; í dauða sál' mín djörf fær sagt: daudi! grøf! hvar er þín makt? undan henni er eg hrifinn; eg veit Frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagið: Kristur reis upp frá daudum.

Upprisinn er nú Kristur, af øllum qvølum leystur, af því gledjunst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, honum prís ber.

2. Frá daudum nema' hañ færi, fánýt vor trúa væri: Drottiñ vor Jesús daudañ vañ, dýrkum og lofum því allir hañ; hátt prísum hann!

No. 91.

Med sínu Lagi.

Kristur reis upp frá daudum, leysti hann allann heiminn af naudum,

Því skulum vér allir gladir vera, lofa og dýrka vorn Lausnara, Hallelúja!

9. Jesú Uppstigning.

No. 92.

Med sínu lagi.

Í dag þá Hátíd höldum vér, til himna stíe vor Herra; eillífi Gud! vér þeckum þér, þig bidjum: virdstu' ad vera, vor aumra maña verndin blíd! veraldar qvöl er mörg og stríd, hjálp oss hana ad bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sé Gudi! vor lausn er gjörd; leid til farsældar búid, hefir oss Jesús, hér frá jörd, til himna sídan snúid. Hverr, sem trúir, fær fögnud þañ, fyrir þad sig tilbúa kañ, hold í gröf hvíla lúid. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ecki Lausnarans, sem liggja' í girndum synda, því lukt er himnaríki hans, holdi og blódi blinda. Trúin á Gud sé sönn og hrein, svo mun lífid í hverri grein, til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

3. Guds børn hér jafnan búa sig, burtu til himna' ferda; holdsins girndum og heimsins sid, heilaglega sér forda; med trú og ást sjá upp í hæd, en Gud ofan med sinni nád, fram til þess fundir verda. Hallelúja! Hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tøkum fyrst, til sín lætur Gud oss koma, samlíka gjørir sjálfum Krist, í sælu, dýrd og ljóma; þá hljótum føgnud, frid og hlíf, fulla sælu og eilíft líf, Gud géfi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal end mín inna.

Heidri Guds helgi skarinn, Herrann Jesúm, þeim veldid ber! hann fyrst til himna' er farinn, hjálpin jardar fullkomnud er, vegsemdar ríki rædur, rétt trúud Guds børnin, sem eru' hans samlags brædur, sjálfur þar leidir inn; hans ord oss veginn vísa, vor stjórnari hann er, þá miskun þeckja' og prísa, þeim endurleysta ber.

2. Þótt á lífs umferd megum, eymda mørg reyna hret-vidrin, samt vér í upphæd egum, inngaungu von í himininn;

ofbjóda skal mér ecki, andstreymi nockurt hér, í trúñi því eg þeckt,´þad Drottins barn eg er; þessa lífs mjøg stutt mæda, metast sem eckert skal, mót unadsemd upphæda, í dýrdarinnar sal.

3. Heidri því Guds herskarinn, heims Frelsara, hvers valdid er! hañ er til himins farinn, hann nád gjørvallri jordu tjer; kné bædi'og hjørtu hnegid, fyrir honum, er tilbjó, ydur þá vist, senn egid, í himinsælda ró; o þann fagnadar fundinn, er Frelsarann náum sjá! sú vildi'eg sælustundin, senn kjæmi, Amen, já!

No. 94.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Allt er fullkomnad! af því vor, á himna er Drottiñ farinñ; í gledi-saung tók undir stór, engla gladur herskarinn; syng og med þeim, min sæla ønd! sá situr Guds vid hægri hønd, eilífur helgur Herra! øll verøld hann er undirlegd, æra sé Kristi jafnan søgd, og dýrd, er ei má þverra.

(Seinasta versid af No. 56. bls. 65.)
Med gledi-raust og helgum hljóm.)

No. 95.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Jesús burt frá jørdu vendi, jafnskjótt upp til himna fór; hjá Guds settist hægri hendi, hafinn yfir Engla kór, oss finn helga Anda sendi, ofan af hædum Drottinn stór.

2. Fyrir Drottni fall því nidur, frelst af naudum, Adams kyn! syng þeim dýrd oss sátta bidur, sé þad lof ei yfirskin, oss er, brædur! fenginn fridur, Fødur egum Gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af Fødurs hjarta barn er borid.

Eldri meñ og yngri lofid, ætíd Gud med huga'og raust! von inngaungu'í himin hafid, hólpnir, qvittir efalaust, vid eymd stærsta, eiguist hærsta, dýrd og nád, því Gudi sé, lof, dýrd, heidur ad eilífu!

2. O! ad vér þá elsku þecktum, ó-verdskuldad Gud oss gaf, hans svo bod og vilja voktum, vorum syndum látum af; í lífi'og dauda, Drottni hlýda, hañ hjálpi oss og honum sé, hærst lof, heidur ad eilífu!

10. Jesú Stjórn sinnar Kirkju.

No. 97.

Med sínu lagi.

Ovinnanleg borg er vor Gud, oss hann best verndad gétur; hann gaf oss styrk í hverri naud, hættunum takmörk setur; ill girnd, óvinur vor, eblir í gégn oss þor, hennar eru' vjel og vøld, víst hættuleg, margføld, hún Guds veg gánga letur.

2. Vor eginn máttur veikur er, vor þróttur strax er farinn, einn oss í þrautum adstod tjer, af Gudi þar til kjørinn; ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jesús er þad; oss frelsad hefir hann, hverr má vid jafnast þann? sá er jafnan sigrarinn!

3. Illþýdis blinda ædi her, oss þó hann vilji hrella, vér óttumst ei, vor Jesús er, vort traust og hjálpar hella; hann dramb og heimsins makt, hefir ad velli lagt; Hverr, sem finnst honum trúr, þaikasemd leysist úr, þann má heims skærd ei fella.

4 Vorn, buggun Jesú heilagt ord, heims er gégn villu snørum, ofbeldi hrædnuust einé mord, allir hugstyrkir svørum: þó missa verdum vér, í verold hvad kjærast er, audnu, líf, allt vort hér, áviníng dandinn ljer, til Guds í fullsæld førum.

5. Miskunar Fadirinn mildi Gud! mest sé þér dýrd um heiminn! svo þú oss dýrsta sýndir náð, Son þiñ er til vor kominn, er sinu ordi med, oss veitti rósamt géd, og veg þinn vita lét, vísi oss á himnum hét, heill sú haldist oss, Amen!

No. 98.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Eilífur Gud gaf Soninn sinn, svo hañ vort frelsi væri; hans nafn er stórt því heiduriñ, honum aldirnar færi, hyllt þann Konúng himin og jord, hlýdni sýni og þackargjord, lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hverr óttast kann, alls ríkis síns hann gjætir, þó heims øll veldin herjí á hann, med hreckjum og dramblæti; hans bygging traust á bjargi er, burt flánum því óvina her, forsmán þúng og fjortjón mætir.

3. Náðar-boðskapur og friðar-fregn, færist um jörð gjörvalla; hjörtu manneña góð og gégn, gæðsku hans því ákallaþ siña og reyna fáum vér, Frelsari vor að Jesús er; prísum hann um eilífð alla!

4. Honum sem yfir himni er, Herra í dýrð ríkjandi, allt hvað lífs hefir anda' í sér, eilífa lofgjörð vandi; látum hug, mál og líf vort hér, lofa hann, sem svo mikill er, til hans vor trú stöðug standi!

No. 99.

Lagið: Heiðrum vér Guð af huga' og sál'.

Eilífri lofgjörð offrum vér, o! Drottinn Jesú Kristur! þér, átsfús til vor komst ofan þú, í vegsemdinni ríkir nú; þinna frelsingja athvarf er, ætíð stöðugt hjá sjálfum þér, hvað helzt mótdrægt að höndum ber.

2. Undir þitt veldi auðmjúklig, öll sképna, Jesú! beygir sig; heims voldin öll þó hverfi' á braut, Herra þitt ríki'ei enda hlaut; byggt á sannleika eitt það er, óhultir skulum hlýðnast þér, og treysta hverju fram sem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, vor miñstiá því, svo eckert spor, heims flærðir

oss þér hrekt frá; haf oss í miskun gætur á, styrk vora trú, þiñ fær oss frið, framleið og gef við þína hlið eilífa sælu' og andar grið!

No. 100.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

O Drottinn Jesú! útbreið þú, á meðal vor þitt ríki, eñ, villur og ódygð nú, við orðs þíns birtu víki! vitska, trygð, elska innilig, unun og friðinn næri, uns sjáum ríkja' um eilífð þig; öll veröld lof þér færi, Frelsarinn Kristur kjæri!

No. 101.

Lagið: Hverr, sem að reisir hæga bygð.

Brodd dauðans óttast ecki ber, ei sigur grafariñar; ráð Guðs af Jesú uppfyllt er, og lífs von trúar miñar. Frelsaranum hverr fylgja vañ, farsældar leið æ gengur hañ, öðlast helll andar síñar.

2. Mikill, o Jesú miñ! ert þú, mikill ríkir á hæðum; útbreiðist sannleiks orðs þitt nú, allt krýnir verk þitt gæðum; þú leiðir, styrkir, laðar að þér, lýð þañ, sem dygða skartið ber, og lof þínum færir fræðum.

3. Mikill, o Jesú minn! ert þú, mitt líf þá hníg eg daudur, andlát ei framar óttast nú, eg skil gladur vid haudur; í gégnum daudans dal eg fer, Drottinn! um eilífd sæll hjá þér, lífs götu' eg geng óstraudur.

4. Hjá þér um aldir, o Jesú! önd miñi frid þú géfur, himneskrar sælu henni þú, hnoss eilíft búid hefir. Kalla mig heim nær þócknast þér, þann géf vegsemdar skrúda mér, útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagid: Skapari stjarna Herra hreinn.

Jesú! þín kristni kýs þig nú, Kóngur heñar eiñ heitir þú, stjórn þín heñi svo haldi vid, ad himneskum nái dýrdar frid.

II. Guds Andi og Ord.

No. 103.

Lagid: Gjørvøll kristnin skal gledjast nú.

Hver má í ríki Herrans naud, hjá vorum Fødur granda, svo framt trú í

Því, sem hann band, sál vor og hjörtu standa? svo stór hans fødur alúd er, ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; vér leidumst af hans Anda.

2 O Gud! vér þeckum ordsins gjøf, oss þad um sannleik frædi; veit, ad þad allt ad vorri grøf, vordum sem himneskt gædi. Ebl þú hjá oss þad andar-traust óskélfdur hverr og hræsnislaust, þess krapt medkénna nædi.

3. Vér ef frá dygda vikjum stíd, en velsjum illsku ljóta, þitt heilagt ord oss varar vid, og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þín hirtir hønd, huggan ordsins þá styrkir ønd, trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, Gud! þitt voldugt visdómsmál, vort breiska styrkja sinni, svo vafatrú og villan hál, vidnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti' oss øblugt géd, øruggum fæti gaungum med, á sannleiks þjódbraut þinni.

5. Géfi þad miskun Guds og nád, gjorvoll uns tíd er samin, ad vid hans ords og Anda rád, øll kristin hjord sé tamin, þá egum himna vissa vist, veit oss þad, Gud! fyrir Jesúm Krist! heyr og bænheyr oss! Amen!

No. 104.

Með sinu lagi.

Lofi Gud i hans helgidóm, hans kristnir menn á jørdu, segi lof, þøck med sinum róm, svo ord hans vidfræg yrdu; þau um lønd øll, ord hljómi snjøll, hans makt og heidri lýsi, hátign vors Guds þeir prísi.

2. Ad hjartans Son sinn Herrañ Krist, hefir fyrir oss géfid, þar af fengum vér Fødurs ást, fyrir hans dauda lífid; samvitskan hrein, vid synda mein, sig af Guds elsku gledur, Abba, o Fadir! bidur.

3. Bodad er nú hans blessad ord, berlega øllum møñum; frid og huggun þad færdi jørd, frjófgadi dygdum sønnum; hvad andad fær, Guds gáfur þær, gøfgi, þacki mest lengi, og Hallelúja syngi.

4. Hátt lofi Gud á himni' og jørd, hans nád og gædsku játid, hér sem hefir sín heiløg ord, hljoma fyrir oss látid; veri þau oss, á vegum ljós, vor hlífd i freistni' og voda, og huggun helg i dauda.

No. 105.

Lagid: Adams barñ! synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú Anda þinn, ást og nád i vor hjørtu inn, svo þinum

sannleik trúum; gef oss þann skilning, hjarta'og hug, heilög orð þín að girnumst mjög, af hjarta til þín oss snúum, ó Guð vor Faðir! gef þá náð, gjördir, ræða og allt vort ráð, verði til lofs þér einum, alla hindrun lát hverfa frá, hvað efla kann oss lát nú fá, að gánga'á vegi þínum.

3. Drottinn! í tíma vek oss vel, ei vitum vér hvað laung er dvöl, nær linna lífsins stundir; kenn oss þinn ótta, elsku' og trú, anda þinn lát oss fræða nú, svo jafnan hotum syndir; raungum lærdómi' oss vara við, veraldar flærð og ljótum sið, að ei kunni oss blinda, sjálfur oss miskun send þú hér, að sálar fögnuð erfum vér, og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagið: Nú biðjum vér heilagann Anda.

Hitt orð og Andi, o Guð! veit nú, að oss með réttri samantengi trú! kristið hofum heiti, helga Krists lærdóma, í hreinum hann varðveiti, hjá oss jafnan blóma. Herra! heyr þá bón!

2. O! vísdóms Andi! veit oss það skyn, að öll sé heill að eiga Jesúm vin; hans að boðum hlýðum, hans í fótspor fetum, svo

hreppt med helgum lýdum, himna fögnud gétum. Herra! heyr þá bón!

3. O! Andi fridar! óröskud veit, vor brædra eining verdi hvern um reit, svo í sæld og voda, samhuga framförum, hverr annann adstoda, í öllum lífsins kjörum. Herra! heyr þá bón!

4 O! Guddóms kraptur! uppfyll vort géd, á dauda-stundu hærstu huggun med; ad vér í engu vírdum, allann heimsins blóma, um eilífdar hirdum, ad eins dýrd og ljóma. Herra! heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miskuni nú öllum oss.

Oss sýna, Jesú! ord þín blíd, allann þinn kjærleik heita; þinn Anda lát um æfi-tíd, oss sálar fögnud veita; þetta þin saña unan er, oss þínum kristnu möñum, uñ heñar leitum ætíd hér, á dygda vegi soñum, ad hjá þér umbun könnum!

No. 108.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Lofgjörd sé þér, Gud gjædsku hár! sem glöggt þeckir vora veiki, einn er þinn vísdóms Andi klár, er ljós í mirkrum

qveikir, vorum anda þú veitir dug, vís-dóms leidir og dygda veg, ad oss fótur ecki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá, áfram lífs veg hverr keppir, mirkrid ei villu valda má, vér øruggt strídum heppnir; þinn Andi, Jesú! æ og nú, oss þar um géfur vissa trú, ad saňkristtň sælu hreppir.

No. 109.

Med sínu Lagi.

Gud miskunl nú øllum oss, og géfi blessun sína, og láti sinna orda ljós, til eilífs lífs oss skína, svo vilja hans og verkin øll, í verøld þeckja kynnum, og Jesú Kristi kraptug veill, kunnug sé øllum mønnum, ad gjarnan hlýdi honum.

2 Þér, Gudi, lof og þackargjørd, þín lýdur jafnan játi, og fagni sérhvert fólk á jørd, fagrann saung heyra láti, ad þú Dómari ert á jørd, illsku lídur því eigi; verndar og leidir oss þitt ord; allt fólk styrkir so megi, gánga á réttum vegi.

3 Þacki þér, Gud! og lofi þig, þitt fólk lotníngu medur; ad dygdum mannkyn augdi sig, ord þitt oss frædir,

gledur. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss blessi alla saman, vegsami hann og óttist einn, allt mannkynid um heiminn; segjum af hjarta Amen!

No. 110.

Med sínu lagi.

Anda þinn, Gud! mér géf þú víst, grátandi eg þess beidi; ad villi mig bid vonda síst, veg minn allann þú greidir; medan eg lifi hér, og ljær þú tímast mér, lát mig vel læra'ad deya!

12. Fullsæla eptir Daudann.

No. 111.

Lagid: Gjørvell kristnin skal gledjast nú.

Sídasti dagur máské minn, mér sé kominn all-nærri; ótta þó hjá mér eg ei finn, er Drottins nádin stærri, er lætur stríd mitt enda fá, og mér kórónu himnum á, af gædsku géfur skjærri.

2 Arfstoku sælu' á ædra stad, útvegad Jesús hefir; elska vil eg hann æ fyrir

þad, í deyd hann frid mér géfur; í grøf eg hvíla óttast síst, úr henni því minn Drottinn víst, mig til himins upphefur.

3 Haldi því grøsin medan má, mínu holdi þúngbæra, end mín lyptir sér upp þar frá, áhlaup daudans kann næra, ydr- marlausum ótta hér; ávarp hans gledi- legt er mér, mig til Guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjold, hættu' og neyd, til himins sál' mín leitar, í hjálpar- von eg hleyp mitt skeid, med hópum Engla sveitar, samhljóda háa sýng lof- gjørd, Syni Guds birtum hér á jørd, sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig féck ásjed, Fad- ir med elsku heita, barna rétt Syni sínum med, af sannri nád réd veita; þegar strid mitt á enda er, í sigur-lann hann géfur mér, hvoss þad, eg hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á, med ordi maktar sinnar, lífgar, krapt sama þecki' eg þar, og þá verøld fyrst skøpud var, í undrum upprísunnar.

7. Gud! eg legg hønd á munn minn, en mikla stjórnun þína; veit mér ad skilja vilja þinn! vil eg þér hlýdni sýna; eg hýst

öruggur burt frá heim, bíð glaður eptir dauða heim, sem endar ánauð mína.

8. Nær eg, o Guð! þig hefi' mér hjá, hefi' eg nóg eptirlæti; dauða og grafar deyfir brá, dýrð, er eg síðar mæti; andláts nálægð mér ógnar síst, í lofsaung harma-raustin snýst, við himna Guðs hásæti.

No. 112.

Lagið: Heiðrum vér Guð af huga' og sál'.

O Guð! lífs-tíðin óðum þver, er til betrunar gafst ú mér; hvað margra daga hef eg tæf, hér, þángað til eg legst í gröf? sælann og hólpinn segi'eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

2. Angruðu hjarta eg sæ með, opt minna vina legstað sjeð, þá hugsun samt eg huggast við: hér blundið, vinir! sætt í frið, sælañ og hólpinn segi'eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

3. Við þessleiði samt eg sje, að sæmdir, metorð, lán og fé, er dupt einbert, því æsku'eg sá, ellinni vísna líkt, sem strá; sælann og hólpinn segi'eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

4. Veiti mér náð þín væg og blíð, vís-
lega'að brúka mína tíð, til lofs þá jafnan
lifi'eg þér, líka fulltreysti', er deya fer,
og reyni sjálfur sannleik þann: að sæll er
hverr, sem náð Guðs fann, daudans ná-
lægð ei hræðir hann.

5. O Jesú! fyrir aumann mig, í dauð-
ann gafstú sjálfann þig, uppreist og upp-
stést, af því mér, er búin vist í dýrð hjá þér;
þín vegna náð og frið eg fann, fagnandi
því eg gánga kann, mót dauða, eg ei hræd-
ist hann.

No. 113.

Lagið: A Gud alleina.

Eilíf ánægja! eg þér senn fagna má, eg
framgeng fræga, fullkomnun lofs
að fá, krapt og gnótt gæða, géfur eilífdin
mér, hérvistar mæða, heiti æskunnar ber,
en lífið upphæða, aldur fullordins er.

2. Þú gángin greiðir, Guð minn!
og kénnir mér, mig laðar, leiðir, til lífs ei-
lífs hjá þér; bak við dymmt dauða, -dags
mirkur sie eg því, nýtt ljós, sem nauða,
nemur burt gjörvöll ský, og mér trú ó-
trauða, tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs orð hljóma, heyri'eg rödd
Jesú hér, von við þá róma, viðréttist glöð

í mér; hvad kann mig hriggja? heyrï'eg Guds Sonar raust, ei vil þá yggja, en alla von traust, eg hans á skal byggja, ordunum gvídalaust.

4. Sál mín og finni, sér hradar nú og flýr, í hærst heimkynni, hvar eilíf gledi býr, sú bygd Guds blída, brostir þegar vid mér, þar sýng eg sídar, samsaung med engla her; til þess fagnadar frída, Fadir! mig tilreid hér!

No. 114.

Lagid: Sædsturíkasti grædari minn.

Hvad sæll er eg nær himnum á, helgum Guds Englum ásamt má, lof og dýrd Gudi gjalda, og mæla: Jesús mér allt var, mín vernd í hrapi veraldar, mín gledi'nm aldir alda, hañ er, heill mér! þeirrar stundar, fagna' eg fundi, ad fæ þar prísa, nafn Jesú blessad og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Líssins Herra eg þacka þér, þú eilífd mér tilreidir, og ad þíns Sonar ordid mér, útvegar frid og leidir, ljós inn í mirkri, líf í devd, líkn í sút, ró í pínum, fiñ eg hjá Jesú, flýr því neyd, flýr burt úr þánka mínum, ótti med efa sínum.

2. Lof sé þér, manna Leidtoginn! lof sé þér dýrd og æra, fyrir ordid bædi' og Anda þiñ, æ láttú brjóst mitt næra, þá sonnn huggun, þá eg frór, þenki á eilífd mína, uns þú von, sem er víss og stór, vyrdist sjálfur ad krýna, nær eg dýrd nálgast þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, minn Drottinn kjæri! til lífs mig leiddir iñ, lof þér eg færi; á enda lífs, eg skal þér prís frammæla; um dauda dalinn hér, djarft geng, því ertú mér, mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal grøf hræda mig, og heljar kífid! Jesús gaf sjálfann sig, svo hefd' eg lífid; sjá! hann uppreis, þá sigurvinníng vísa, fæ eg og feril hann, feta, því eins og hann, eg skal upprísa.

3. Loks þegar hefi'eg hér, hlaupid trúr endad, til betra lífs fram eg fer, fæ sæll ad lenda, í fognud, dýrd, fyrir hástóli þínum, og sýng: Gud sanni! þér, sé prís, eg leystur er, af øllum pínum.

No. 117.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Guð minn! eg þacka þér, þú af náð hef-
ir, eilíft líf ætlað mér, engin því vef-
ur, efasemð önd, ei skal mig gröfin hræða,
armæða lífs er leið, liggur mitt æfi skeið,
héðan til hæða.

2. Hvert munu vegsemd, völd, veita
lán stærra, heims auður, heill margföld?
hnoss er mér kjærra, gleði eilíft, Guð! þig
sjá og útvalda, það sköndir sjálfur mér, sú
von fyllist hjá þér, um aldir alda!

3. Engin heims eymd mig hér, í vösl nú
leiðir, eg veit hvað mætir mér, minn veg
framgreiðir, himna dyrð; hvað er, það
má hér líða? Guð uppí gleði stað, gjör-
vallt umbunar það; ei skal eg qvíða.

No. 118.

Lagið: Um dauðann gef þú, Drottinn! mér.

Þú gafst oss, Faðir góði! hér, þá gleði-
von að finna, að gégnum deyð og
grafir vér, ganngum til dyrðar þinnar;
sú von í hverri sorg og neyð, og síðast oss
í vorum deyð, lífgar, þá dagar linna.

No. 119.

Lagid: Heidur og háleit æra.

O Jesú! von míns anda, upplyptir sér til þín, til kraptarins hægri handar: hjá þér er unan mín, og vonin á þér einum, en æ mín líkams bond, þvínga mig þúngum meinum, því styrk þú mína önd, nær eg vil þenkja'um þig, minn þróttur veikann sig, vottar og vjelar mig.

2. Hvad sælar þóktu þjódir, þig litu hér á jord? hvad sælir hjarta gódir, heyrdu þitt lífsins ord, þad ord, sem quittun kjæra, kyni syndugu vañ, og himna fridiñ færa, frelsti heim gjørvallañ, en von oss öllum ljer, um sælu-vist hjá þér, þegar hérvistin þver.

3. Eg sje þig ei né heyri, upphafdi Jesú minn! madur af moldar leiri, ei megna nú um sfiñ, añad eñ undrun mína, auglýsa hrærdur, þér! og prísa elsku þína, ofdauft þó lof mitt er, á medan enn eg

lhý, adsetri daudans í, all-litlu orka því.

4. Eitthvert sinn holdsins hnígur, hreisi, en sálin mín, í betra líf uppstígur, úr gröfum raustin þín, kalla mun fólk þitt frelsta, fögnudur géfst þá mér; lífs eilífs hnossid helzta, á hæd sameinast þér; þú ert sá arf oss bjó, ósýnilegur þó, ert hér í heims óró.

5. Eitthvert siñ aptur kémur, í dýrd ad krýna þú, hvern þann, sem hér sig temur, á hlýdni, dygd og trú, mín augu, mig þann leysti, munu forklárud sjá, á hvern eg ádur treysti, ó von og gledi þá! ó þá dýrd, er eg siñ! ó þá sæld, Jesú minn! um eilífd er eg þinn!

II. Bænar-Sálmar.

1. Sannur Kristinndómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, án flekks lifa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga, vel er þeim, sem hans vitnisburd, viljuglir geyma hér á jord, af hug þar eptir láugar; því hverjir gjarnan Guds á veg, gánga jafnan, þeir varast mjøg, misgjørd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, øllum hefir þú bodid bert, heiløg ord þín ad halda!

2. O Gud! veit mér ad ordid þitt, alvarlegana lifid mitt, af hjarta haldid gjæti; nær sem eg blessud bodord þín, berlega set fyrir augun mín, ógn og smán engri mæti; af øllum hug'eg þacka þér, þú hefir kénnt og sýndir mér, dýrann rétt dóma þinna; þín heiløg bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, lát mig þitt fylgi finna!

3. Hverninn veg æfi úngur mann, ó-straffanlega gánga kann? ef sér vid ord þín heldur. Eg leita þín af heilum hug, hjálp, svo med engu verdi eg, frá þinni kéníng felldur. Í hjarta mínu hefi'eg fest, heilög ord þín, svo varist mest, móti þér grand ad gjøri. Lofadur sértú, sañi Gud! sannleikann þinn og heilög bod, géf þú eg gjarnan læri.

4. Med vørum mínum eg vída skal, vitna um þinna dóma tal, sem er þíns munns atqvædi, af þinna vitnisburda veg, verd eg gladur og fegiñ mjög, eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda og ordin mín, um heilög séu bodord þín! ef veg þinn vel um skoda, dygd og ráð-vendni æ þá ann, ordum þínum ei gleyma kann, í sælu, sorg og voda.

5. Heldur, lof, dýrd med hreinni trú, himneskum Gudi Fødur nú, sætlega skul-um syngja; hans einka Syni, Jesú Krist, sem oss hefir med dauda leyst, kénnt leid til lífs ad gánga; heiløgum Anda, er um heim, upplýsíng, huggun géfur, þeim, sé prís og lofgjørd samin! Guds ordi med og adstod hans, arftøku í ríki Frelsarans, ødlumst og farsæld. Amen!

No. 121.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Sá madur gódann finnur frid, fótstig Guds boda' er héldt sér vid, holds girndum hættum strídir; hann berst og á þau lítur laun, lofar Gud eptir stríds-ins raun, sanuri dygd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gjætir vel, grand-var lifir med einardt þel, ad þecking eykst og krapti, þó breiskur sé, nýtt fær hañ fjør, og finnur hér þau yndis kjør, sem Gud fyri sál' hans skapti.

3. J hjarta og fyrir augum réd, æ hafa Gud, sitt prófar géd, hvern dag í hans augliti; sín harmar brot, en synda mein, samt grædir trú á Jesúm hrein, fyr-ir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, sér skamtad lán Guds notar rétt, ágirnd og ofund hafnar; vid lítil efni Gud hans géd, gledur, þó audi sorgum med, hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lér, Gudi líkjast æ temur sér, géfur gódfýst medur, farsæld ástvinar fegiñ jók, forsvar dygdugra jafnan tók, aumstaddann óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýniſt létt, vid ſina brædur ſkyldu rétt, ſifeldt ad gjæta ſinnar, elſkan til Guds hans eblir mátt, elſku med-brædrum ſýna þrátt, allt vill med áſtſemd vinna.

7. Lif þitt og æru ver hann víſt, en velferd þinni ſpillir ſiſt, þig ſem medbródur metur, þolgódur breiſkleik þinn umber, þánkinn ſá: Gud minn uppgaf mér, á högværd ſáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dygda ſtig, hans dæmi æ ad vanda þig, gott áform eblir, glædir; þvi liſid veit hann gaf oſs Gud, til gódra verka' og øllum baud, eitt løgmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálvrád þetta, ſem eiliſt er, einn ſá gudhræddi finnur hér, heill fær þad, þarma ſtillir, þrott veitir, eykur þol í neyd, þañ hel ei ſkélfir, en í deyd, føgnudi ſál' hans fylliſt.

No. 122.

Lagid: Oſs lát þinn anda ſtyrkja.

Hverr Guds ord geymir eigi, Gud ſegiſt þeckja þó, ſannleikann ecki ſegir, ſigrandi vantar trú; hinn ſem trúir og hlýdir þeim, af Gudi'er endurfæddur, en ecki' af þeſſum heim.

2. Sá rétt trúadi sañar, sína trú kjærleik med; ef þú veitst betur enn annar, undsýn þá betra géd; grundvöllud Drottins ordum á, trúin manns hvetur hjarta, hjálp og ást brædrum tjá.

3. Fyrir Jesúm Gud oss géfur, Guds barna rétt af nád; hverr þá von til hans hefur, hann umflýr glæpa rád, en Krists fótsporum fylgir hann, svo sem sannkristinn madur, sig vandar best, sem kann.

4. Sá hlýdni Gudi géldur, Gudi þacknæmur er, hverr sem hans bodord heldur, hefir Guds elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, þá fagrar dygdir dafna, og daglega koma' í ljós.

5. Hans er Gud heill og gledi, hreinann sem kjærleik ber; ást med andsveipu gédi, engla sveit Gudi tjer. Gud er kjærleikur, enginn kann, í náð hans hlutdeild hafa, nema hafi kjærleikann.

No. 123.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Umfram allt Gudi unna, elska náúnga siñ, ordin þín elska' og kuña, ástríki Jesú miñ! og feril þiñ ad feta hér, vor er farsældar vegur, vel ef þad stundum vér.

2. Rólega lífs þá líður, leið gégnum þennann heim; oss Jesús eptir bíður, inn í fögnuði þeim, eilífann sigur odl= umst vær, hólpnir, heilir og sælir, hásætt Drottins nær.

No. 124.

Lagið: Heiður og háleit æra.

Sífeld umbreytíng alla, æfi manns leiðir við; sælan og sorg má kalla, sveymi oss jafnt á blið; skruggu=storm= ar styrjalda, stugga burt friði' af jörð, að ráði þess Alvalda, er þó sú plága gjörð, Guð! kénn þú mæðu mér, án mögls að taka hér, til lofs og þócknunar þér!

2. En þín forsjónin sama, samt blessar vora jörð, með heillum, friði'og frama, því færum þackargjörð; en það oss þrá= vallt hendir, þá mæða'í gleði snýst, var= hygðin frá oss vendir, vor skaði þar af hlýtst. Guð! kén þú gleði mér, með greind að taka hér, til lofs og þócknunar þér!

3. Allt það, sem gott er, géfur, þín gjæðska Drottinn minn! allt gaf, sem hagað hefir, hverjum, vísdómur þinn, er því skyldt að vér minnumst: allt gjörir þú sem best, þacklátir þannig finnumst og

þitt ráð prísum mest; géf þú, o Guð! að vér, gætum æ lifað hér, til lofs og þöcknunar þér.

No. 125.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Sæll er sá mañ, sem hafna kañ, hreckvísra maña ráði, og syndugra vegi aldrei añ, ei sat hjá skémdar háði, heldur með vilja, hug og mátt, hreinferðuglega dag'og nátt, að Guðs lögmáli gáði.

2. Sá maður eins og eik sú er, uppvex hjá vatna straumi, á réttum tíma aldin ber, ei fellur lauf né blómi; allt gott, sem hañ vill hafast að, honum mun ætíð veitast það, farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, og Guðs ráðum ecki hlýða, aðnu þvílíkri aldrei ná, ófelli heldur líða; líkt sem fisi á flatri jörð, feykja stormviðrin hvøss og hørð, um hinsar álfur víða.

4. Illgjarnir kuña ecki því, uppreisn í dómi hljóta; sañra Guðs vina søfnuð'i, síst ódygð liðs má njóta; en góðra maña greiðir veg, Guðs náð og miskun æfinleg, ránglátra leið mun þrjóta.

5. Føður, Syni og Anda sé, æðst dýrð um jørð og himin! eins sem hún var að

upphafe, án enda verd framin; kēn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill syngi: Amen!

No. 126.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, andleg leidarstjarna; kristni þína þetta ljós, æ þyggja láttú gjarnan, svo ad hún til þín snúi sér, sig med hjarta géfi þér, óvinnum eigi hlýdi, ástverkin þín ad eignumst vér, og í þá dýrd, sem eilíf er, forum vjer í fridi.

No. 127.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Fadir! mig þiñ Andi leidi, ordugañ framm um lífsins veg, ad girndir aldrei gæfu sneydi, af glisi heims né bleckist eg, kappkosta dygdir kēn þú mér, krapt-ana styrk þá skeika fer.

2. Æ Fadir! þú miñ þróttinn veika, þeckir og alla sálu best, af sannleiks vegi ef eg skeika, ei skynja hvad mér gagnar mest, upplýsing mína efl, o Gud! upphýsi mig þín heilog bod!

3. Ást þín, Drottinn! vill andnu mína, audveldann dygda gjörir stig; eg

Þó við raustu þegi þína, er þrátt til skyldu kallar mig; ónotud stund leid allmorg hjá, sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, gédi Fadir! likn ei þrjóta, lít þú ofan í náð til mín, þá eg veikur þín bed kan brjóta, búin til reidu hjálp sé þín, hvet þú til skyldu vilja'og verk, von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, Fadir mildi! mig, med trú oruggri'eg kalla'á þig, þú yfirgéfur aldrei þan, adstod þini sem treysta vann; minn vegur háll og mirkur er, miskuna því og hjálpa mér!

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, þrávalt hindranir villa mig, midt í háska eg einatt er, þá ætla'hann vera fjærstan mér, saklausri skémtun allopt á, ablvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni Drottinn! auga þitt, allt sjer og þeckir hjarta mitt, géf sú umþenking æ sé sterk, við oll mín fyritæki'og verk, hugsun og gáng minn út og inn, adgjætin vandi'eg hvert eitt sinn.

4. Þá

4. Þá skal minn aldrei fótur fá, ferli dygdanna skeikad á; eg skal þá bædi ár og síd, í minni reiknings hafa tíd; þá skal eg Gud minn! þacka þér; þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Nú má ei framar nærsta blind, naud-beygja mig og þrælka synd; einn Gud mér ætíd rádir, eg því tilheyri allur þér, í skírninni þau kjörin hér, Fadir! af þér eg þádi, illajordaun hafna hét eg þá, hédanaf vil eg lof þér tjá, og hlýda'af öllum mætti; viljann þú, Drottinn! sjálfur sér, en synd útrýma eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, ákalla Gud! sem styrkir mig, veikann og vilja einlægann; réttú mér þína hjálpar-hönd, hardt þá vid syndum spornar önd, send anda nádar nægann; þad láttú, gódi Gud! mig fá, grátbænir mínar heyr þú á, líknsemd þín lid mér veiti, og í því stránga strídi megn, ad standa lockun synda gégn, eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, o Jesú Krist! í vor hjortu vel innrætist, þín kroptug kénnìng hreina; vér játum synd og veikleik vorn, viljum þó gjarnan vera þín born, og þócknast þér alleina. Send oss nú náð og sanna ást, svo hjortun megi uppfyllast, med trú og kjærleik klárum, lastvarir svo ad lifum hér, líka deyum ad erfum vér, frid med Frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: A Gud alleina.

O Gud alvaldi! oll nafn og vald þitt hátt, um allar aldir, audmjúkt vegsamar þrátt, anda fjold æsta, um eilífd svo sem nú, eins fyrir smærsta, umhyggja þín er trú, og því allra stærsta, er skópst og gjordir þú.

2. Ljósid framleiddi, og líf þitt guddóms ord, ord mirkrum eyddi, ord skóp himin og jord; ord þitt upplýsir, alla, sem trúa þér, veittú þad vísi, á veg farsældar mér, hlýdinn hér svo prísi, Herra Gud! þig sem ber.

3. Einn ædsti kraptur, þinn ollu helður vid, er ádur skaptir, sitt ágvardada mid, vís, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, án enda frægur, ertú, þér líkt ei sjest, einn Gud ollu nægur, sem ollu stjórnar best.

4. Styrk mig ad standa, stigunum Jesú á, og verk mín vanda, verdur eg gjörist þá, ímind ad bera, o Drottinn! þína hér; lát lofgjörd vera, lífid mitt gjörvallt þér, uns þig, ædsti Herra! um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn Gud! á valdid þitt, vilsjast og ráð mitt gefa; en, æ! þú sjer vanmegnid mitt, mátt þinn eg síst þó efa; hjálpa þú mér og helga best, mitt hjarta, rot ad nái ei fest, synd né til glæpa ginni, veikur lítt standast vid eg má, vinnur hún einatt sigur á, birjadri betrun minni.

2. Þú, Jesú! kénndir, qvaldist, dóst, qvittadir brotin manna; ad þú fyrir mig leidst er ljóst, laungum þad veki sanna, ferlt þínum ad fylgja hér, framferdi þitt sé regla mér, eg svo lífs skeid útendi, med heill og nái marki því, mín farsæld sem er fólgin í, og hnoss mér verdi í hendi.

3. Æ! þángad, sem ad engin tár, augun væta, mitt sisi, og eptirlángan ætíd stár, o! þau fridar heimkynni! hvar æ er gledin æfinlig, eg fæ þar grant ad skoda þig, Gud! hvers eg gjarnan leita; ó þañ frábæra frelsis dag! fullsælu til þá rauna hag, á sídan um skal breyta.

No. 133.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Gud minn! hvers gjædskn stóra, gjördum øllum líta má, heimar og himin-kórar, henni lof um eilífd tjá; hvad sem er, og eg kénni, eda mér, hug' um renni, lýsir þér, lifandi Gud! og henni.

2. J sañleiks ordi mæta, eg veit sælu heitna mér, trúlega'ef gjori gæta, Gud! þíns vilja' og hlýdnast þér; kunni'eg fá, kórónu og viña, kjør þau há, allt er miña, ædst hvad má, í verøldu finna.

3 Hjálpa mér, Herra'! ad gánga, sem heilagt ord þitt kénna vann, af réttri gøtu'á ránga, ráfa'eg añars villtur kañ; en eg þér, ætíd treysti, opt mig þér, nád þín reisti, mót syndum mér, sendi styrk og hreysti.

4 Synda-lyst allri enda, adstod, Drottinn! veittu mér; þiñ Anda lát mig leida, svo lifi'eg grandvar eins og ber, dygdar á, adal-vegi, eg ad sjá, ljós þitt megi, og von þér hjá, vegsemdar leks egl.
5 Mér kann máské ad vera, mín endalyktin barla nær, veit mér þá huggun, Herra! hel-stundin gèf ad komi vær, daudi miñ, verdi vægur, vilji þinn, sé mér þægur, leid mig inn, lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Ad þig, Jesú Krist'! eg kalla, krapt mér auka þig eg bid. þú mér hjálpar æfi alla, ef eg treysti held þig vid, Jesú! létt mér láttu falla, ad læra helgañ dygda sid.
2. Eg svo hlýdi ætíd þínum, elsku bodum, Herra miñ! votti trú í verkum mínum, vandlega reki feril þinn, þinni raust med sañleik sínum, si-eldt gégni varfæriñ.
3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagdir, framt ástunda gèf þú mér, þá ad elska sem þú sagdir; samt af alhug' varast þér, ad fleka neinn med følsku bragdi fyrst ad brædur erum vér.
4 Veit, ad þad, sem heimur heldur, heil, er dragi mig frá þér, þad sem fyrir

gott hann géldur, giarna frett og van-
heck er, en þad sælu ædstu veldur, ef vér, Drottinn! hlýdnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýdi Herra! þeg-
ann avøxt bera sinn, Drottins ætíd dýrdin vera, dug eg krapt er ebldi minn, fasta vern skal fyrirbera, freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra! þér, og stendst eg þá, þó mín synd-
ir þrávallt freisti, þú mér aldrei víkur frá, en mér sendir sanna hreysti, sigri frægum loksins ná.

No. 135.

Lagid: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósanna! lát þú mér, lýsa jafnan í verold hér, ljos þinna lífsins orda. Eg fel mig, Drottinn! einum þér, illri van-
trú med forda!

No. 136.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O! þú hár, Herra klár! hverr æ til varst, ert og verdur, allt vel gierd-
ir, alvís, rædur geym, himna og heim, hverju' um sitt mid, géfur allt, gott á-
valt, Gud! eg þig bid:

2. Géf þú mér, heilsu hér, hugskot upplýst, við þiñ ótta, voldugi Drottiñ! vant sé, heill er það, unn mér að, orð mín vandi; þar til mér, hjálpi hér, helgur Andi!

3. Að gjöra rétt, lát mér létt, og ljúfast falla, í hverju sinni, hvað sem vinn eg, hér með, verki því veit mér í, viðgáng hljóta, ødrum hér, eins og mér, allt til bóta.

4. Kjæta géð, kjærleik með, kénn mér hvern við, sem míns Guðs vild, og minni skyldu' ei mót er; henni frá, fjandskaps þrá, sæli engin, fram svo eg, frjáls minn veg, fái gengið.

5. Ségnum neyð, lífs þó leið, liggi, Guð! mín, ei lát rýla, heldur hvíla hug við, von og traust, vafalaust, velt og það mér, blindi' ei sé, en brúkað sé, best til lofs þér.

6. Þegar hrjá, hel mig á, Herra! géf mér, sætann blund, við síðstu stund, en sé mín, í føðurs hønd, falin ønd, og fari glød þá, upp til þín, er þær mín, eilíf sæld hjá.

No. 137.

Með sínu lagi.

Herra Guð í himnaríki, hann oss siñ vilja kéñdi, er hann ofan á jarðríki, oss sín boðorð sendi.

2. Fyrsta boðorð einkum átt, af öllum hug'að merkja: Hjágudi'enga þú hafa mátt, hann einn skalt elska'og dýrka.

3. Annað: m: nństú með auðmjúk bót, ætíð með Guðs nafn fara, og hañ biðja af hjartans rót, heiðra og þackir gjøra.

4. Þriðja hans boð hugleiða skalt: hvíldardaginn að helga; Guðs orð heyr þú og gjarnan haldt; girnd heimsins skalt ei fylgja.

5. Fjórða: heiðra með fullri ást, föður og þína móður; við yfirmenn skaltú aldrei fjást, óhlýðiñ þver né reið ur.

6. Fimta: ei slá með heipt í hel, hold manna skalt ei meiða; heldur forða og frelsa vel, frá voða hvern mañ leiða.

7. Sjötta: við hór þig vara skalt, vilja holdsins ei gjøra; hjúskap eða hreinlífi haldt; hóf lát þér þeckast vera.

8. Sjounda: einkis áttú fé, okra, stela né ræna; heldur styrkja að haldið fé, hjálpa, géfa og lána.

9. Attunda boð: ei mæla mátt, meinvitni, róg né lýgi, náúnga þiñ þú affaka átt, að heiðri halda megi.

10. Níunda: girnast ecki átt, añara hús með flærðum; heldur styrkja af hug og mátt, að haldist eign þeirra'í værðum

11. Tíunda: hreinn í hug vert þú, hans qvinnu girnstú aldrei; heldur óska: ad ást og trú, vid egiñ mañ siñ haldi.

12. Gud Fadir, Son og Andi hreiñ, oss vyrdist náð að senda, að þessi boð hans hverr og eiñ, haldi til lífsins enda.

2. Ydran, Trú og Syndafyrirgjefning.

No. 138.

Med sinu lagi.

Til þín, heilagi Herra Gud! hef'eg lypt sálu miñi, af hug og hjarta' í hverri neyð, hjástoð treystandi þiñi; láttú mig aldrei líða smán, ólucku, brixl né sálartjón, svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Ósmánaðir verda allir þeir, eptir þér hverja lángar, en svivyrdast munu meir og meir, svo margir, sem afvegá gánga, og hafna þiñi hjálp og náð, en hyllast lesti' og skémdar ráð, og elska' ei utan hið ránga.

3. Voldugi Herra! vísa mér, á veg og götu þína, við sannleik þinn mér hald þú

hér, hyggju fáráða mína, með vís-dóms anda uppfylltu, og orði þínu blessuðu, því á þig trúi'eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu náð, og miskun þúsundfalda, og það himneska hjálpar-ráð, sem hugðir fyrir aldir alda; fyrir gjæðsku þína minnstú mín, og mér þitt foðurlegt hjarta sýn; hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leið, álít ei, Herra kjæri! þenktú heldur á þinn eid, og óbrygðanlegt særi; o Herra Guð! af hjarta' eg bið, harmþrúngnum þú mér veitir lið, svo sem eg saklaus væri.

6. Godur og réttvís Guð vor er, sem gjarna meðtekur alla, þá, sem að lífs braut leita sér, og lætur þá til sín kalla, hug-hreystir skélfda'eg hjálpar við, svo hafi þeir gledi'og andar frið, og ei megi frá honum falla.

7. Orð Guðs og vegir allir hans, eru miskun og sannleiki, náðar brunnur og næríng manns, náqvæmust, hvað sem veikir, þá, sem hug og hjarta mest, hafa á hans orði fest, af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Náðugi Guð! fyrir nafnið þitt, og nægð miskunar þinnar, géf að mín synd sé klár og qvitt, kénni'eg daglega hennar,

hún særir bædi sál'og líf, nema sendir þú mér styrk og hlíf, samvitskan svo frid megi finna.

9. Hverr, sem óttast og elskar Gud, skal ellifa miskun hljóta, Gud kénnir honum sín heilog bod, og lætur ei blessun þrjóta; afqvæmi hans mun audlegd fá, og blómgast allvel jördu á; gudhræddir nádar njóta.

10. Upp til Drottins eg ávalt brá, augunum vonar minnar, því ad einúngis honum hjá, huggun trúi'eg ad finna; synda fjötur af fótum mér, færa mun hann til dýrdar sér, svo megi'eg hans krapt medkénna.

11. Dýrd Gudi Fodur og Syni sé, súngin um aldir alda, eins sem hún var ad upphafe, ædsta lof skulum gjalda, heilögum Anda med hug'og raust, hljóti hann lofgjörd endalaust, fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sínu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur Gud, syndir af nád tilgéfur, og hverra brot og illverk med, afplánad Jesús hefir. Sæll er sá mann, þeim Gud þess ann, um lost engann átelur, hverr frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo lengi, sem mig samvitskan, syndir lét ecki játa, mann-dád og heill eg minka fann, mátti'eg þvi jafnan gráta; um daga og nátt, eg fann þinn mátt, ofþúngann mannkind aumri, megnid mitt þá, mér dróst svo frá, sem allt þornar á sumri.

3. Þvi játa eg þér øll mín brot, án fegurdar og varnar, hyl ei ad syndgast hef þér mót, holds vild fylgjandi gjarna. Sagdi'eg med mér: minn Gud! vil þér, mína glæpi medkénna, aflausn og sátt, af þér féck brádt, allra misgjørda minna.

4. Um þá qvittun á réttri tíd, allir í trú þig bidja; hvenær sem kémur hørmung strid, hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjól, í allri qvøl, vid háska vilt mér hlífa; vardveit þú mig, svo vitt'eg þig, fyrir vernd og nád ad lofa.

4. Þú hétst vitsku ad veita mér, velfæra leid ad boda; forsjá vera og fylgd mín hér, forda vid øllum voda; lid veit þvi mér, svo læra hér, lifa og þér ad hlýda, ad himnum á, mér audnist fá, þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, ókjør þúng og hefnd marga, hverjir á Drottins hafa von, hans miskun vill þeim bjarga,

af því glediist, í Gudi mest, af náð og trú réttlátir; hverjir af hug, hans ræckid bod, hrósid Guds adsiod kátir.

7. Dýrd Gudi Fødur og Syni sé, súngin og heilogum Anda, eins sem hún var ad upphafe, oss veiti hann náð ad standa, vel á hans veg, en varast mjøg ad synd verdi' sídar framin; Gud géfi þad, hans holdum náð, sýngjum því allir: Amen!

No. 140.

Lagid: Konúng Davíd, sem kénndi.

Drottinn! lát mig ei dyljast, djarflega syndir vid, þo hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bid: nær heimi fer eg frá, ørvænting ei mér grandi, ord þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Laid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Gud! med qveinandi'og kløckum hjørtum, krjúpum vér nidur jørdu á, um vorra sálna ángist qvørtum, unn oss á ný þinn kjærleik sjá, aflát og miskun oss því tjá, ofmjøg løgmáli víknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, oss þú dygdina kénnir hér, en kallar menn frá

lasta línu, laun svo dygdanna fáum vér; en bodord geymdi'eg illa þín, æ! fyrirgéf vangætslu mín'!

3. Greida hvad skyldum gjædsku þinñ, gáleysi vort svo litils mat, osś loddi jafnan synd í sinni, svo dárinn opt osś lockad gat; ángradir sinnum, o Gud! vér, opt hofum syndgad móti þér.

4. O Drottinn! fyrir augsjón þinni, undverdt stendur hvad gjørum vær, þú, rád vors hjarta, þánka og sinni, þeckir og skodar sjær og nær; ef þina nád ei þecktum vér, þá ró og von oll topud er.

5. En, hversu blídt er ord þitt kjæra, ydrandi sálum, Jesú minn! alla mædda vilt endurnæra, ords blessar kéníng styrkur þinn; fridar upphaf þín ástin er, osś forsmeck hinna-gledi ljer.

6. Þá von og gledi' í voru hjarta, verka og styrk, minñ Drottiñ! þú, ad feta Jesú feril bjarta, fylgja hans kéníng hjálpa nú; þá má hverr vita'og þreifa á, ad þér sé nádin einum hjá.

No. 142.

Med sinu lagi.

Af djúpri hrygd ákalla'eg þig, o Gud! hlýd roddu minni; þín nádug eyru

opni sig, ad eg bænheyrast kynni; ef syndir og athæfi íllt, álita og tilreikna vill, hverr stendst fyrir hegníng' þinni?

2. Ast og náð veldur ein hjá þér, ad þú synd qvittar mína, ei gyldir þar hvad gjörum vér, góðverk þó kynnum sýna, hjá þér enginn sér hrósa kann, hræðast verdur því sérhverr mann, og miskun þiggja þína.

3. A Gud eg einast vona vil, verdleik mínum fráfnúa; mitt hjarta Gud ad hallast skal, hans náð og gæðsku trúa; hvad heilög ord hans hétu mér, heill mín og blessan þad eflaust er, ad þeirri von vil eg búa.

4. Þó mörg og stór sé mannleg synd, miklu stærri er nádin, endalaus er Guds hjálpar-hönd, hversu stór, sem er neydin, hann vill í líkn afleysa vel, lýd, sem vorandi vottar þel, honum tjer hlýdnis eidin.

5. Födur, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jörd og himin! eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill sýngi: Amen!

No. 143.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú?

Allt þad eg hefi ílla gjört, allt, Jesú! bæta, kominn ert, um allt því

eg qvittur er, allt mitt líf skal þjóna þér, þar til, bið eg, hjálpa þú mér!

No. 144.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Hér einnum braut eg móti mest, minn Guð! hjartað mitt sjer þú best, og alla athøfn ránga; bølvun þúnga, sem boða ser, bið eg þín miskun líkni mér, hlífi við straffi stránga.

2. Bænar-qvak mitt og andvarp øll, eru þér kunn, mín tára føll, allt eins þér eru' ódulin; æ! hvað lengi mig ángur sker; o Guð! hvað lengi ertú mér, samvitsku-hrelldum hulinn?

3. Allt ei svo mín afbrot ljót, að refsíng komi þeim á mót, eptir stærð illsku minnar; eg flý á þínar náðir nú, náðugi Guð! mitt hjarta þú, huggun og frið lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, vel innræt mér þinn ótta hjá, að heilug boð þín haldi; géf eg æ betur þóknist þér, þér, minn Drottinn! hvers þjón eg er, heiður og hlýðni gjaldi.

5. O Herra Guð, mín hlífð! eg bið, hjálp lát mig ætíð kannast við, og miskun

þacka þína, að eñ villt gêfa afbrot qvitt, álíta bænar hrópið mitt, ond hrellda añ-ast mína.

No. 145.

Lagið: Konúng Davíð, sem kénndi.

Minn Guð! eg má það játa: mikil er syndin mín, þó er í allañ máta, eñ meiri náðin þín; öll mín von á þér stráx, géf þú eg glatist eigi; géf að þig lofa megi, hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lagið: Aví! aví! mig aumann mann.

Heyr mín hljóð, himna Guð! hjartað mitt, hrópar ódt, af harmi módt, á hjálp=ráð þitt! við brot og syndir brjóst gjör qvitt, svo barni þínu verði friðt, fyrir Herrañ Jesúm :,: hrelling stytt :,:

2. Neyðin mín, og náðin þín, nú mig knýr, að biðja þig, þú bænheyr mig, géf blessun hýr! ei tapast neiñ, er til þín flýr, með trú og ángri, Faðir dýr! mér vyrðist ecki :,: von sú rýr :,:

3. O miñ Guð! o miñ Guð! eg þig bið, ángrið skér, uñ þú mér, andar frið; eg sæ ei staðist freistni við, Faðir góður! veittú lið; heyr þú barnsins :,: qvein og kllð :,:

4. Hugañ synd, brellir blind, Herra miñ! eg hrædist neyd, daprañ deyd, og domiñ þiñ; bót og lífn mér, Fadir! finn, í freistni enga leid mig inn, heldur frelsa :,: þjóninn þinn :,:

5. Leid þú mig, svo lofi'eg þig, í lífi hér, af hjartans grunn', med huga'og muñ', sem hæfir og ber; daudur engiñ Drottiñ þér, dýrd í þessum heimi tjer, heldur sá, sem :,: lif þú ljer :,:

6 Veika trú, vidrétt þú, og veg miñ greid; eg flý til þín, forda pín', fári' og neyd; géf mér, Herra! gódañ deyd, í gledi himna sídan leid, nær linnir þetta :,: lífsins skeid! :,:

No. 147.

Lagid: Hærsti Gud! Herra mildi.

Vaknid upp, kristnir allir! og sjáid syndum vid! af hjartans rót ákallid, eilífañ Fodur Gud! hans svo ei hegníng mætum, hverfi oss nád hans frá; utan syndum afflátum, ydrumst og lifnad bætum, vesælir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid, løstu ad skilja vid, af hreiñi ydrun grátid, ill verk og vondañ sid; heilagri umbót heitid, hyll-

ist Gud hér í frá, mest ad hans ordi leitid, eptir því gjarnan breytid; hann vill oss vera hjá.

3. Heill og nád hann oss géfur, hlýdna ef fær oss sjed, í eilíft líf oss uppbefur, ollum Guds bornum med; því er skyldt til vor tækjum, trygd Guds og miskun hans, þá nád aldrei órækjum, eptir henni helzt sækjum, fetum spor Frelsarans.

4. Jesúm Krist Son sinn blída, sendi Gud ollum oss; lét hann fyrir oss lída, last, heipt og qvol á kross, svo nád oss ollum skyldist, sitt líf í dauda gaf, fyrir oss auma píndist, án þess mannkyn allt týndist; hann hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo odlast megid, ákallid Jesúm Krist, hans nád þér erfa egid, eptir veraldar vist; lánga mædu hér lidid, leitid því Drottni ad, ornggar ætíd strídid, ollum hans vilja hlýdid; Guds nád oss géfi þad!

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid legmál fæddur er.

Syndugi madur! sjá ad þér, sál þín svo hólpin verdi; eilíft líf byrjar hverr sá þér, hreina ydrun sem gjordi.

2. Hvar sú hin hreina ydran er, er þar og qvittan synda, en sú qvittan hún ablar sér, elsku Guds til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíft líf, sem yfirbót synda vinna, en andar tjón og eymda kíf, ydrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, ad deyja syndin mætti, látum því ecki lifa' í oss, lesti med vondum hætti.

5. Géf mér, Herra! í hjartad mitt, hreinann ydrunar anda, svo ad mín sál' af syndum qvitt, syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: *Má eg ólucku' ei móti stá.*

Géf þú oss. Herra! heims um bríd, heja gott stríd, og trú heilagri halda; sannvitskan hrein þar sé vid fest, sem kunni best, sigursæld vorri valda, svo born þín ein, hér hjarta hrein, megi þig sá, í sælu sjá, og lofa' um aldir alda.

No. 150.

Lagid: *Davdans þúngu kraminn qvel.*

Eg er breiskur, misgjord mér, mildur Gud þó fyrirgéfur, sú umþenking þróttinn ljer, þegar otti hugann vefur;

nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs mun breiskum gefast.

2. Sannleiks ljós hans orði í, ei formirkvast, heilla nýtur, hverr, sem orði hlýðir því, hjálp og krapt til dygða hlýtur; nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs mun breiskum gefast

3. Mildi Faðir! mikli Guð! mér æ syndin leið skal vera; jeg vil heyra Jesú boð, jeg vil trúr hans okið bera; Herra! styrk mitt hjartað veika, hvenær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagið: O J dir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! mér inngéf þú, andlegt ljós trúarinnar; lýsi það mér, svo lærr'eg gjørr, leið sáluhjálpar minnar, svo eilíft líf, eptir heims kíf, eg mætti fá að reyna; lof sé, Guð! þér, þú ljentir mér, linnið og trúna hreina.

---

3. Elska og Traust til Guðs.

No. 152.

Lagið: Um dauðann gef þú, Drottinn! mér.

Hvað illt og bágt, sem mætir mér, minn von til Guðs sig hefur, minn sem að

Fadir mildur er, maña hjálp oll þá tekur, og einka revnast vinir verst, veita ovinir hatur mest, Gud mig ei yfirgéfur.

2. Þó athøfn hesta megi mín, manna álasið bída, Gud! allt er bert fyrir augum þín, eg vil þolgodur líða; þú sier míns hjarta hulda ráð, ef halda mætti'eg þinni náð, þá engu þarf ad qvída.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig, samferdist lífsins dogum; eg gladur er, því, Gud! veit þig, gloggt sjá hvad mínum hogum, er fyrir bestu, mædu med, mitt þú reynir og venur géd, í þínum ad þreya'álogum.

4. Þo samtok gjørdu himin, haf, og handur mér til anga, hættum stæði'eg umspeñtur af, og ógn hels í bili sama, en heimur allur hvirfi mér, Herra Gud! samt eg treysti þér, óttast fár eckért framar.

5. Þú leidir mig um daudans dal, dásamri fødurhendi, hún miñ æ vera skjøldur skal, eg skelfist ei hvar lendi; þrái himin, þó þreyi hér, þú svo kórónu dýrdar mér, í ædstu gledi' afhendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hryggist þú.

O! hvad stór sæla' og yndislig, er mér jafnan ad mega'a þig, minn Gud!

traust setja mitt; allur vidlifnar andi minn, er eg ihuga kjærleika þinn.

2. Alls þurfa mig eg aumañ fañ, adstoda mig þín mildiñ vañ, ad efla mín eginn nót, mér, o Gud! þín gædsku' atlot, gafu stork vid kraptanna þrot.

3. Hversu ætti þá iñdælt mér, ætíd vera ad treysta þér, Gud! mátt'gur, gódur, vís, sem veitst þorf mína'og vilt mér best, veitir allt til hagsælda mest.

4. Jñræt þá djúpt þad edli' í mér, einnm fyrir mér trúi'eg þér, eilifi ásivin miñ! fyrir mér í sérhvert siñ, sjái, Drottinn! vísdómur þinn.

5. Já, þú, Fadir! sem alvís ert, allt fær lángt betur vid mig gjort, enn oska'eg edur skil; gégn og hlýdiñ gjarna' eg vil, gánga fram eins og segir þú til.

6. Astríkur Fadir ertú miñ, almátt, gædsku og vísdom þiñ, allt brúkar oss til góds; mitt einka traust í allri neyd, og athvarf skaltú' í lifi og deyd.

No. 154.

Lagid: Gef þinni Kristni gódann frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? hvad þañ syndugu stoda, kjáða, hrellda og

mæðda mann, mót dauðans ebla voða?
vér það gætnir viljum skoða!

2. O! hvað skyldi oss æðra nú, á himni' eða jörðu géfast, enn vel grundvöllud vissa sú, við hverja mein öll sefast; Guds um nað þarf ei að efast?

3. Þessi vissa af Gudi gjör, er grundvöllur trúar þinnar, hvert sem þú bíður feigð eða fjör, feginn skal þig til minna; hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú Gudi elsku á, einlæga, vissa, heita, hans þecking' girnist helsri ná, hans velþócknunar leitar; hann' þá ei um náð þér neitar.

5. Leitist þú við, sem mest að mátt með öllu hugar-fari, að líkjast Gudi' á allann hátt, æ verda fullkomnari, gódur, vitur, Gudi líkari.

6. Þetta allt er þér vottur víss, að vísa nað hans egir; en öll skinhelgin útvortis, enga þér huggun segir; varast hún þig vjela megi!

7. Ástunda, víss að æ þú sért, um Guds náð hverju sinni, lát þá vidleitnis leynt og bert, lifa í sálu þinni; ást hans ertú æ í minni.

8. Á gledi stund, sé yndi þitt, að náð Guds megir halda; sú von í öllum sorg-

um midt, sælu-ümbunar gjalda, hér og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans ablt mót, áttú loks strid ad þeja, hversu líf-kroptug þols er bót, brigdarlaust kunna'ad segja: viss um Guds nád vil eg deya!

No. 155.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

Hví skal mér veiklast von! veit eg Guds mildi Son, er med oss allar stundir, ockar senn verda fundir; oskélsd mín augu mæna, á hann í qvaki bæna.

2. Um heimsins gledi og glis, gedjast mér eins og fis; skjott missi'eg skémtun slíka; skimp met eg hans vidlíka; þad má létt hysmi heita, hjá því eg eptirleita.

3. Leggi Gud ok mig á, og harda rauna þrá; o! eg vil eckért kjæra; eins má þad heill mér færa; skal mér ei líka'ad lída, ljúft, nær hann vill bid strida?

4. Sál og hold, fjør og fje, fjarlægt er mitt ad sé; þú, Gud! átt þad, sem lédir, og þótt snarlega rédir, líkamann lífi sneyda, lof þitt eg vil útbreida.

5. Daudinn ei deydir oss, dýrdar eilífrar hnoss, hañ gjørir hrjádum færa, og

hvíld ꝼ grefum vera, andstreymi ermd, og mæda, engann þar megna' hræda

6. Nær endast tímans tóm, med tign, og hrellum rom, vor Jesús Kristur kémur, kjær minn Frelsari nemur, mig í hýrd þá ei þrotnar, þar hañ um eilífd drottnar.

7. O! skyldi' eg orvglnast? o nei, eg trúi fast, míns Jesú öllum ordum, er jafnan standa' í skordum! þú ert miñ, þér eg treysti, þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagid: Heimili vort og húsin med

Hvad er, sem letur hjartad mitt, til hinnins veg þann képpa, o minn Drottinn! sem ordid þitt, á leidir mig, svo hreppa, fái þar líf og fulla nægd, frí vid óvina makt og slægd; hverr vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo yfrid hardt, og ofþúngt kroptum mínum? heimtar þá Gud svo mikid og margt, mildum í bodnum sínum? o nei! miñ best þú kéñir krapt, kjærsti Fadir! sem mig hefir skapt, og krapti audgad þínum.

3. J holdi, Jesú! þoldir þú, þá sjálfur freistni alla, er hugaminn vill hindra

nú, og honum þúngbær falla; þú vorkén-ir því veikum mér, vilja þá sússann hjá mér sjer, þó fralmqvæmd finnir halla

4. Elskan þín trúfost eblir mig, og út-býr krapti neytum, hvad sterkur verd eg þá fyrir þig, þeim il gjæddur svo heitum! o! hversu var sú ást þín sterk, er þreif mig burt úr daudans qverk, med písl og þúngri þreytu!

5. AE! skyldi'ei þíñar ástar-glód, upp-verma sálu kalda, ad hyllast bod þín holl og gód? hvad kann eg annad gjalda, verd-ugra lof eñ feta fús, feril þañ, sem géckst, minn Jesús! og baudst mér eptir halda?

6. Þess vegna gégnum þreyngi fér, þín elska sálu mína! uppmálud standi æ fyri mér, áþt þín, harmqvæli'og pína! o hversu fiñst þá iñdælt mér, ef elska'eg þig, ad hlýda þér, þá gjorvöll þýngsli dvína.

7. Mot allri holds og heimsins lyst, hér af verd eg æblugur, sú trú, ad féckst mér fridar víst, fot minn stydur; þinn dugur í mér breiskum sig obl'gann tjer, allt; megna eg, nær hlýdi þér; þar vid minn hreisgist hugur.

8. Allt hvad mig brestur, baudstú mér, med bæn, o Gud! ad sækja; þín Fodur-mild-

mildin opin er, ef eg þín boð vil rækja; andvarpan fer þá engin mín, án bænheyrslu frá stóli þín; hvað kann þá hug minn slækja?

9. Eptir það stríð, sem eg skal hér, í þínum krapti heja, á eg í vonum þar hjá þér, þegar eg trúr næ deya, eilífa unun, eilíft hnoss, iðdœll sé mér því sérhverr kross; hvað létt er því að þreya?

10. Já! breiskt er hold mitt, heimur flár, hætt skeiðið, tæp mín gata; en, Guð! þíns anda kraptur klár, kann mér aldrei að glata; æ svo lengi eg elska þig, obl'gari vill hann gjøra mig, lætur veg réttann rata.

11. Allir samhuga einum þér, auðmjúka lofgjörð segjum, af fúsu hjarta allir vér, undir þín boð oss hnegjum, sem holl og létt eru hver um sig, hjástoðar, Drottinn! beiðum þig, og þolinmóðir þreyum.

No. 157.

Lagið: Gæðskuríkasti græðari minn.

Svo skal ei framar nockur neyð, né heldur þessa líkhams deyð, mér frá þér megna venda; o Drottinn! eg er ástkiær þér, elska vil eg þig stöðugt hér, en

annars heims án enda; send mér, sem þér, þócknast gledi, þjáníng medur, þig alvísann, eg vil þó jafnan í ollu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Allt mitt rád til Guds eg set, á mér sinn vilja verda lét, mér bid eg hans miskun hlífi, heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé, hans vernd jafnan befalad sé, nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu hag svo opt og þrátt, ástin þín, Gud! vidrétti brádt, er andvarp eg þér senda, verdi þvi á mér vilji þinn, vel muntú, hjartans Fadir minn! leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, Herra Gud! hjálp mér ad geyma vel þín bod, og þeim eptir ad breyta, þolinmædi eg þyggja vil, og þeim vægja, sem gjøra mér til, vyrdst' mér nád þar til veita.

4. Hvad verdur mér ad meini þá, máttugur Gud mér stendur hjá? hvad kann mig þá ad þrjóta, er sá hjálpar úr allri naud, øllum sem géfur daglegt braud, og sælu med sér ad njóta.

5. O Herra Krist! mín hæsta von, hverki luckunnar gjøf né tjón, láttú mig

frá þér leida, nád þín ávaxti vora trú, vid synd og qvølum forda þú, og gef oss út- før góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Hú ert minn Gud, ei óttast eg, og ei skal beyrast qveina, þótt eg færist um þyrna veg, þína stjórn sje eg eina; víslega veit eg nú, vid mig ad breytir þú, æ huggar mjúkast mig, miskun þín fødurlig, er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og nád þiñi mig og mitt, miñ Gud! eg fel á hendur; allt hvad eg hefi, þad er þitt, þínu í valdi stendur; þín stjórn mér þægust er, þad besta viltú mér; o Herra gjædsku gjarn! til góds fyri þitt barn, medlæti' og mædu sendir.

3. Gud fær ei sínum gleymt í hrigd, géd mitt sá þánki nærir, von, sem á ord þín er uppbygd, aldrei kiñroda færir. Burt áng- ist øll og sorg! ørugg er Gud mín borg; vel eru gjørd hans verk, ver mig hans geymsla sterk, og til farsældar færir.

No. 160.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Mitt traust á Gudi gladvært er, Guds nád býdst fyrir Jesúm mér, eg von

lífs eilífs hefi, oss í náð taka aptur vann, og arf hefir í sælu-rann, með sínum Syni géfið.

2. O Herra! hvílík heill það er, hlutfall eiga með sjálfum þér, náð þína' og himin hljóta, með trú af hreinu hjarta þig, heitt að elska og vita sig, alls góðs af þér að njóta.

3. Orð þitt eg glaður uni við, innvortis styrk og sálar frið, hvert sanntrúuðum heitir; það huggar lífsins hörmúng í, heill í meðlæti vex af því, hugprýði' í háska veitir.

4. Viðhaldt mér, Drottinn! hjálpráð mitt! í hreinni trú á orðið þitt, nafns þíns og náðar vegna; lát það upplýsa veg minn vel, vægja gjöra þá dregst að hel, andlátsins mæðu megna.

No. 161.

Með sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hryggist þú, í harmi og trega velkist nú, fyrir valtan veraldar auð; set þína trú á sannann Guð, sem øllum géfur daglegt brauð.

2 Yfirgéfa þig ei vill né kann, alla þørf þína þeckir hann; hans er himin og

jord. Minn ljúfi Fadir og mildi Gud! mér sendtú hjálp í allri naud.

3. Þú ert minn Gud og Fadir kiær, þitt barn ei ystrgéfid fær; ást þín er mjúk og mild; aūad, þá mædir eymdin hord, eckért hefi'eg traustid á jord.

4. Ríkur af gózi gledur sig; Gud minn! vid þig eg hugga mig, eg þó ovordtur sé; þad er mín trú og eflaus von, ad stod veitir þínum þjón. Þú

5. Þitt ríki, Drottinn! þrýtur sízt, þitt vald er stodugt jafnan víst, á þér er allt mitt traust; ei líst góz hefir eckért tál, audga med því mína sál!

6. Stundlegann beidur eg hugsa'ei á, himneskann vildi'eg gjarnan fá, hvern Jesús hefir keypt, med sínum dauda'og dapri pín; Drottinn! bid eg heyrdú til mín!

7. Allt þad verǫldin er af full, eignir góz, silfur eda gull, stundlegt skraut og skart, lítinn tíma þad lánad var, líknar ecki sáluuni þar.

8. Jesú Guds Son! eg þacka þér, þessa vitsku þú kéndir mér, og Guds ad gánga veg. Veit mér stoduga von og trú, vænst er sálu huggunin sú.

9 Lof og heidur á hverri stund, hæsti Gud! sé þér á alla lund, þig, Fadir! þess

eg bid: eilífann géf oss andar-frid, og arf himins, þá skiljumst hér vid!

No. 162.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Hverr sem ljúfann Gud lætur ráda, líka vonar á hann ætíd, vill hann Drottinn vernda og náda, víst þó ad dynji neyd og stríd. Hverr sem vid Gud sér heldur tryggt, hús þess er ecki á sandi byggt.

2. Hvad stodar oss med hrigd ad klaga? hvad stodar oss vort óp og vein? hvad hjálpar oss þó alla daga, ángra látum oss sorgar-quein? skál vors mótgángs, sem afmæld er, aukum med harmi sjálfir vér.

3. Bíd, kristin sál! um stund í stilli, stodva þitt géd, svo lyndi þér, ad Guds nádar vild á þér fylli, alvitsku hans hrad þeckast er; Gud, sem hefir útvalid oss, opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og Guds þíns gack á vegi, gjör öll þín verk med dygd og trú; um blessun Drottins efast eigi, aldrei mun þér þá bregdast sú; hverr sitt traust á hann setja vann, á sandi ecki bygdi hann!

No. 163.

Lagid: A Gud alleina.

A Gud eg einañ, alla set von og traust, vil med hug hreinañ, hañ dýrka endalaust, i geymslu' og gjætur, Guds eg önd mína fel; frá hrösun fætur, frelsar hann mína vel, og i ljósi lætur, sitt ljúfa ástar þel.

2. Sekt synda þúnga, Son Guds fyrir mig galdt, hann hjarta' og túnga, heidri og lif mitt allt, ef eg hans bodi, ætid trúr hlýdnast vil, alls engiñ vodi, önd miñi'er skiædur til. Hans mig hjálp adstodi, vid heimінn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjona, þú mildi Herra og Gud! vel vid ad una, veg þiñ og stunda bod; ad mig ei giñi, illrar veraldar slægd, né vendt eg vinni, svo verdi nód frá bægd; haf þá mig i minni, um mildi'er bid og vægd.

4. Þú mig hughreystir, i hverskyns sorg og neyd, sem svo dýrt leystir, med Sonar þíns pínu'og deyd. Hvad má vid meta, þad mætis allt eg á; hvad mig hrellt géta, sem himna frid vann ná! þinn Son vard sigur-hetja, og sigur gafst mér þá.

5. O Jesú! eina, athvarf og venin mín, lát mig lífs beina, leid brædra'í dýrd til þín; ei óttast nái,í grof síst stadar nem, þig daudi'eg þrái, þú vel mig leidir heim, svo Guds eg sjái, sælu, í dýrd þá kém.

6. O ædstu gledi, er eg þá Jesúm finn! med gjædsku gédi, Grædari talar minn: kom,madur mæti! hjá mér nú eilífd tef, í sóma sæti, sem eg þér búid hef, ædsta eptirlæti, o Jesú! þad mér géf.

No. 164.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Burt med heimsins ónýtt yndi! ei er veröld mér svo kjær: aldrei faunst þar leika'í lyndi,lángvinn tign, né ro glad-vær; allur í hæd er hugurinn, hefur sig þángad andi minn; helzt til létt er heims ágjæti, himin sælu þyngd ad mæti.

2. Gjorvallt vil eg gladur afsegja, Gud minn! þad sem stundlegt er; minn, skal enginn hlutur hnegja, hug frá skyldu, dygd og þér; þó ad heiminn ætti eg, en útibyrgd frá dýrdar veg, sál mín gengi villt í voda, vildi lítid hitt mig stoda.

3. Gud af ollu gódu ríkur! gnótt eg á, nær hef eg þig, eg veit frá mér ei þú víkur,

alvöld hönd þín leidir mig; ef þá kann ad mæta mér, mein sem þúngt og biturt er; þo eg í bljedi þykist lída, þitt er ad bjoda, mitt ad hlýda.

4. Ségnum lífsins eymd og anna, ánægdur eg þreyti gáng: augad hoi sïr trúartama, til þess lífs, er veit í fána: señ hvar gledi og sælu hnoss, Sonar þíns gjefer búin oss, fiqur, frid og sæld um aldir, í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Alvaldi Fadir allra þjóda! á þig treystir mín frelsud önd; eg fel mitt líf og allann goda, í þína mikl u verndar-hönd; alvísi Gud! best allt þú sjer, er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt skjó-skygnt er mjog tídum, um Kammt hugur og dugur hver, en þú, sem stjórnar ollum lýdum, aptur hug og dug géfur mér; best hagar ollu, best þú sjer, bornum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reyndi, óttafullur var naudum í, mína andvorpun miñ Gud heyrdi, mér gveikti gledi ljos á ný; svo rís og gédur eñ hañ er, ætíd gjætir hañ vel ad mér.

4. Eg fel, minn Gud! í umsjá þína, allann velferdar minnar hag; mér vann Jesús þinn Sonur sýna, sannrar manndygdar háttalag; o! ad eg þyldi eins og hann, andstreymi hvert, sem mæta kann.

5. Omegi dandans ei skal qvída, eg þó ad bleikum verdi ná, af því Frelsarinn allra lýda, er vinur, sem mig dæma á; svo sem hann mína eg fel ønd, o Fadir kjær! í þína hønd!

No. 166.

Med sínu lagi.

Hverr sem ad reisir hæga bygd, hærsta Guds skjóli undir, í geymslu Drottins og gleymir brigd, géfur sig allar stundir; sa talar vid Gud: þú tókst vid mér, treysta vil eg því gjarnan þér, og una'á allar lundir!

2. Vel mun og Drottinn vernda þig, fyrir vélum allra handa, þó skadleg hætta sýni sig, sízt mun þér kunna granda, hans vernd og skjól svo blífir hér, í hverri neyd hann sendir þér, sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur Gud, vel sjá til þín og leida, á vegum þínum þér veita sjod, og venda øllu til greida; frá

þér burthrinda háska' og pín, ad hvergi náir þú fætur þín, á minsta steini meida.

4. Hvern sem ad lángar mjög til mín, (mildur Drottinn svo kéndi), hann skal eg leysa' af skada' og pín, og skýla med verndar hendi, bænheyra hann og hjálpa' í neyd, honum loks géfa væraun deyd, og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg lengja skal, og láta þá ei brádt þrjota, en hjá mér upp í himna sal, hann mun fullsælu njota; þar sýni' eg honum mitt hjálpar-rád, hjartans unun og fulla nád, svo umbun fái' hann stjota.

No. 167.

Kristnir menn! umfeam allar tídir.

Fyrir þig, Gud! sem veldi vídu, vís Stýrir Alheims, fram eg ber, af klöcku hjarta þackir þýdar, þvag aladur kjor, sem lientir mér; asinika Födur þelid þitt, þeckt' eg vid sér hvert frorid mitt

2. Í inndælt skart þú ár hvert klædir, ótölu blómstra', er handrid ber, frjosamri döggu grundir grædir, glérnist ei mínsta stráid þér: skyldir þú géta glermt mér þá, gjædsku þína, sem nýtsu á!

3. Nej, hjartad glemma má fyrr móð-ur, mót ed lis bodi, fóstri sín', eñ þér, líkn-sami Gud minn gódur! glemmst sái vel-ferd sanna mín; þolgódur lifs eg þreyti veg; þú ert minn hlif, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei þá eymd og vína, á heims vedhlaupi varpast mót, sorgar or djúpt þó sálu mína, særi, veit eg miñ leidd-ir fót, þess vegna fram á þrauta stig, ad þú, minn Gud! leidréttir mig.

5. Vongódur svo minn veg eg feti, veikann upplífgar huga þú, ad traust á Jesú ord eg setji, um dýrd med þér, þó sídi'eg nú, minn Gud! á himnum þar hjá þér, þar eg fullsæll um eilífd er.

6. Líknsami Fadir! Gud minn gódi! géf þessi orugg von til þín, hvad sem kañ mæta heims um slodir, hverfi' aldrei úr brjósti mín; þá gèfur, sviptir, Gud miñ! hér, gjorir þú allt til besta mér.

No. 168.

Med sínu lagi.

Af þér, Herra! hef'eg nú von, hjálp, svo eg ecki verdi'ad smán, hér eda'í hinu lífi, frelsa þú mig, þess beidi eg þig, þín ást mér ætíd hlífi.

2. Barnheyr þú mig af mildi nú, miskunn og náð eñ til mín snú, flýt þér fullthngt' að veita; þá stend og bíð, í stórri neyð, styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og blífdin trú, heilagt orð þitt er verja sú, er öllum endir vanda; þá Herrann Gud er hjá í nauð, hverr kann þá móti' að standa?

4. Eilífi Gud! ei vík frá mér, anda minn befala eg þér, medtak hann þér til handa, o Herra trúr! eymd allri úr, leys mig þá lífið endar.

5. Herra eg flý í braut til þín, þú einsamañ ert aðstoð mín, huggun og hjálp mér sendir, mín tíð og stund, eign, líf og önd. allt er í þinni hendi.

6. Heiður og lof sé, Herra! þér, sem hefir óverðugum mér, hjálpað í hörðu kífi, og hétst af náð, óhultum stað, í því komanda lífi.

7. Allir trúaðir elskið Gud, oss vill hann frelsa' úr hverri nauð, einkum þá honum hlýða; hof-móðugt géð, vanheiðrur með, hegningu'án efa bíða.

8. Þar fyrir hafið glaðvært géð, Gud prísið huga' og raustu með, allir sem eptir honum, bíðið um stund, því yðar önd, úr þúngum leysist raunum.

9. Fødur, Syni og Anda nú, ædst lof og dýrd af huga'og trú, sýngjum vér allir saman; veit þú oss, Gud! fylgi og frid, fyrir Jesúm Krist, Amen!

No. 169.

Lagid: Náttúran ell og edli manns.

Verdi æ tíd hvad vill minn Gud, vild hans er æ hid besta, vís er þeim jafnan vernd og stod, vid hann er sína trú festa; hann hjálpar trúr, eymd allri úr, agar verold í máta; þann á honum traust, hefir efalaust, ei vill né kann forláta.

2. Herra Gud traust og heill mín er, hjálp, von, líf, eilíf sæla; hvad sem hañ vill, þad verdi mér, vil eg því ei mótmæla; hans mildi klár, mín høfud hár, hefir øll talid án efa; hvad hañ mér fá, best henta sá, hann vill af nád mér géfa.

3. Þar fyrir auma verold vid, vil eg fúslega skilja, til míns Drottins í fullañ frid, fara eptir hans vilja; fel mína ønd, í fødur hønd, hvert farsæld bíd edur voda; hans ástar þel, mig verndar vel, og vill í dauda stoda.

4. Súngin þøck, heidur, sæmd og lof, sé Fødur allrar mildi, sem út fyrir oss Son-

inn gaf, synd heims að bæta skyldi, og á hann blèð, æ, mannleg þjóð! átt það í minni fresta; því hugsa tíðt, og þacka blídt, þá náð og elsku mesta.

No. 170.

Lagið: Herra Guð í himnaríki.

Merkú Guð Faðir! faðir minn, í Frelsarans Jesú nafni; hönd þín leiði mig út og inn, svo allri synd eg hafni!

4. Elska til sjálfra vor og Næungans.

No. 171.

Lagið: Kom! Skapari heilagi Andi!

Nóssöm samvitska'ef er að eins, eign mín, hvað kann þá bløskra mér? hvað fær þá orðið mér til meins, megn þegar qviði aðra skér?

2. Flecklaus samvitska'og falslaus trú, farsælust hlutdeild mín er þá, þeim friði'er Jésur sæla sú, svipta kañ engiñ mér í frá.

3. O hvílík gleði! sagt við sig, með sanni geta': eg í mér fann, glæð til hins

illa, geymdi'eg mig, Gudi sé lof! eg ýfirvann.

4. Æ hversu þúngt um siálfann sig, ad segja hljóta þar á mót; á lasta vondann villu-stig, viljandi minn eg setti fót!

5. Upp til Drottins med hjarta hreint, ad horfa'og segja: Gud minn! þú, ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; hver lucka veitist stærri' enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig belid burt, hédan senn flytur, daudans stein, hvad stjófgar? hann fær hæganna gjort, hugar rósemd hjá Gudi hrein.

7. Sæll, kristni madur! sem ad þér, sálar-ró þessa finnur hjá; því siálfur daudinn hana hér, hrakid fær ecki burt þér frá.

8. Sá hinn audhræddi segi því: sjór, himin, lønd og sképnan hver, samblaud þó fyrsta falli í, fødur-hønd Drottins líknar mér.

No. 172.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud!

Gud! mig skóp ást þín mildilig, ad mætti'eg sælu njóta, ef eg trúfastur óttast þig, óttast þín løg ad brjóta; vandi eg hjarta'og verk mín hér, vottar samvitskan þetta mér; hún kann afsaka'og hóta.

2. Innðæla jafnan andar-fró, eg finn mitt hjarta kjæta, nær vilja Guds í veikleik þó, vidleitast hlýdinn sæta; samvitska unun sanna hér, sífeldlega þvi gèfur mér, ef skyldu gjørt' eg gjæta.

3. Og þessa gledi, yndi' og fró, eckért kann frá mér taka, hreinskilni mín er huliu þó, hugsun þá læt eg vaka, ad Gud, minn Gud, allt gjørla sjer, Gud min umbun og Fadir er; hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ! gódi Fadir! einatt þig, eg stygdi margvíslega; samvitskan þá ásakar mig, sál fylliſt blygdun, trega; óró, nagandi ángist mér, eptirfylgir hvar helzt eg er, og offækir alla vega.

5. Já þó eg hjartans freisti' ad fá, fordæming nidur kasid, heims úti glaum mér gjøri slá, ad gleymsku brot sé vasid; sú værd er engin sálar fró, svipula huggun von sú bjó; sist fèck hún hug minn hasid.

6. Þann fognud veitt, er vara má, vist ei heimurinn gétur, nær endalokin eptir á, íhugar sál mín betur, eg sæ þess þá med undrun gád, ad girnda leid er blómi stráð, en í óheill mig setur.

7. Æ! lát þá þetta, gódi Gud! mitt gjørvallt hjarta hræra, ad þín eg stundi

ástrík boð, með alúð geyma'og læra; Faðir! sú ein mín farsæld er, nær sús kappkosta þóknast þér, dygð ydka' og dáð þér kjæra.

No. 173.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín.

Dygða-veg leið mig, Dottinn! á, og dygða settu marki ná, styrk mig þess gá og gjæta! hversi mér náð þín, Herra kjær! heims þessa gledi engin nær, mér þann missir að bæta.

2. Æ þegar glæpa añ eg lyst, úr mínu hjarta burtu misst, sönn gledi fer á flótta; og þá rennur í þánka minn, það eg skal fyrir dómstól þinn, ángraður skélf af otta.

3. Kéñ mér, o Guð! sem gjætir mín, gánga fram eptir boðum þín, örðugar lífsins leiðir, samvitskuñar þá frið eg fiñ, og fögnuð eilífañ, Drottiñ miñ! er þú útvöldum greiðir.

No. 174.

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Lífs reglur hollar heyri menn, er himnasæld girnast ná; dauða, eilífð og dóminn enn, daglega þenkið á, nærsta mjög þetta nálgumst senn, nauwn er lífsstund að

fá; lagi því hverr svo lifnad sinn, ad lendi hann Gudi hjá!

2. Dvíst er þad hvert úngur mann, elli dogunum nær; ydrun sendi því undan hann, ádur enn daudinn slær; margur hastari helstund fann, heldur en meintum vær; lít í dag máské kallast kann, sá Kongur lifd' í gjær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns, ad vinna hvad órétt er, því Guds er eins, en ecki hans, yfir ad dæma þér; þeim hylli Drottins Dómarans, daglega abla sér, þá reikníng heimtar lýds og lands, linkind í málum tjer.

4. Ottastú Gud og unn, sem ber; annast náúnga þinn; óvin, þolugur, íllt ei gjør, ollum vert gódvikinn, lát ætíd nockud ágengt þér, áfram dygda veginn; Drottni lifir, þá deya fer, sá deydir vilja sinn.

5. Umgengni þína og athøfn best, allskonar dygdum prýd; þolinmódur þá veitir verst, vidmóts hegdan sé blíd; alltsem þér dag hvern yfir sjest, ydranin bæti þýd; en þad þú margt gott ógjørt létst, ángrt þig fyrr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, sem vilt ad haldinn sért, annars heims fylgir

oss þá síst, utan hvad hofum gjort, i Herrans augsýn hvern dag fyrst, hér svo ráðvandur vert, að þú ei skélfist þó af Krist, þá dæmist eins og ert.

7. Set þér lifnadar leidréttíng, lífs medan audid er; sá heimsins varast vjelin sling, vel þóknast Gudi fer, þacklætis er það áminníng, ef sæld hann géfur þér, en hitt ydrunar uppvakníng, ef þú mótlæti ber.

8. O Drottinn kjær! sem sjálfur sjer, þá sælu' er girnumst fá; vertú oss nær, svo vinnum vér, vilja þíns jafnan gá; þín dýrd einskjæra heidrist hér, en himnum sídar á, sjáum þig vær og sýngjum þér, sigur-vers englum hjá.

No. 175.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

O Gud! hvad reikna mañinn má, mót þér almættis tignin há, er sképnu alla nærir; o hversu mikil er mín rird, er eg hugleidi þína dýrd, sem leyptrar ljóst skjæru!

2. Af her Guds engla himnum á, hin allra mesti' er lítill hjá, Skapara sjálfum sínum; en eg hjá þeim? nær eckért er, á gjætid mitt, það fyrir ber, skjótt líkast skugga mínum.

3. Séf, Herra! ad eg æ hvert sinn, allan vidkannist breiskleik minn, og sinndi audmjúkt læra, eins og Lausnarinn liúfur hér, lífs og deyandi kénndi mér; þér, Gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kem! Skapari heilagi Andi!

Hú klagar! bøl finnst þúngbært þér, þess stands, er snaudur lífir í; hnøis stundar lucku stærri' og sier, stundar forséfins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hví med grát, hjarta þitt særa' og vhli hér? mun þad æ heill, vel géf ad gát! sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar Gud' þér, gjør, gjarnan hins sakna', er ecki fær; sína þraut hafa sérhver kjør, sérhverjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg, best med vísdómi sonum kann, ecki sem ósk er ó-þorf mørg, en þó sem hverjum hollast fann.

5. Viltú voga ad þenkja: þér, þá hafi gleymt ástríkur hann? þó ad til gods ei vinnum vér, veitti hann heill í sérhvern rann.

6. Eyd þú lífinu ecki med, ánægjulausu vhli þá, þitt ræktú kall, haf gladvært géd, gjør lífs-tóm nota best, sem má.

7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, með glöðu sinni fel eg þér, ánægður feta æfi stig, aðstoð þín jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagið: A Gud alleina.

Til ands er eyðist, af mol og ryði hér, géf, Guð! ei leiðist, girndir hjartans í mér; en upp í hæðir, augun mæni til þín, sem géfur gjæði, gjörvöll og forðar pín, þörfina' þvíað bæði, þú veitst og fyllir mín'.

2. Agirndin arga, eitrud er lasta-rót, fæðir mjög marga, misgjörð og dæmin ljót. Sá má sæll heita, sem nægir láníð tjeð, og ýðju neyta, í kalli dyggur réð, best miñ blessa sveita, blíði Guð! ánægð með.

No. 178.

Lagið: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

Himneski Faðir! höndin þín, helgi og blessi verkin mín, öll svo að þóknist þér, áhyggju mig íllri ver, öllu grandi forða þú mér.

2. Eg legg í þína líknar hönd, líkamañ bæði'og mína önd, treystandi á þig einn,

géf

géf, ad eg sé hjarta=hreinn, háski svo mig villi ei neinn!

No. 179.

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

Hig, Gud! sinn fodur þeckja, þad eitt eg gledi sañ, hverr hatur brjóst lét bleckja, barna rétt misstir þañ; í dygda fótspor feta, Frelsarans, hjálp'oss vel, og iñbyrdis audsýnt géta, ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, Gud upphædanna! leitt hattsi menn um heim; einn er ættar=stofn manna, einn andi býr í þeim, allir þér óss framberum, allra bæn heyrir þú, allir kalladir erum, ad einni von og trú.

3. Ætti'eg þá einkis vyrda, eindrægnis bandid téd, og hróp míns hjarta myrda, en hafa tvídrægt géd? nei! þó mitt særi sinni, svik og ránginbi hér, allt þad med adstod þinni, upp géf eg, sem þú mér.

4. Láttú þitt ord og Anda, upplýsa huga minn, svo ebla vilji'eg vanda, velferd brædra hvert sinn, og styrk mig æ ad géta, ad dæmi Lausnarans, kjærleikans ferll feta, til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud! þin stjórnan er gædska'og nád, góds hún sérhverjum añ, falslausrar elsku edka dád, ætid þér gédjast vann; ofundar hreckvíst illsku rád, eg þér gagustædast fann; veit ad míns hjarta gjætt' eg gád, glæp svo eg varist þann.

2. Hví skyldi'eg svipta sjálfann mig, sannri ánægju og ró? skyldi eg mogla þora vid þig, þig, gædskan réttvís þó? misgjørd mín ljót og margfaldlig, maklegt sér straff tilbjó, en gladdi áſt þín guddómlig, er glæpa straff undan dró.

3. Skal þad ofundar olla'ad þér, eins fer vid brædur mín? skyldi mér gremjast gædskan er, Gud minn! hvers áſt mér skín? veit eg þó nockurn verri mér? vardveiti nádin þín, sál'mína, Fadir! svo ei hér, særi ofundar pín.

4. Minn Jesús hefir sjálfur sett, sína þad merki á: elskid hverr annann utan prett, ofund burtsneydid frá! o hversu inndælt, hversu létt, hans bodord fiñast má, hverjum hans áſt ihuga rétt, hans eptirdæmis gá!

5. Jnngéf þú mínum anda þá, o Drottinn! vilja þann: ad unna góds og gledja'ef má, med gódvild sérhvern mann, afvenda skada, ángri, þrá, ástríkur hvar sem kann, en eitrada gledi aldrei fá, af sorg, er bródir fann.

6. Þó sýnast kunni'hañ sælli mér, sist skal eg nafn hans þó, baktali sverta, er sárt hann skér, og sumum dauda bjó; æ Drottinn! mínar varir ver, svo varist ad spilla ró, lát mig þenkja, hvad þúnga sér, þrautt opt skjæd túnga dró.

7. Séf eg bacllátur þína nád, þyggi og gjædin ljed, ofundslaust svo eg géti gád, góds, er fær ødrum tjed; Andi þiñ hafi' yfir mér rád, og elskuríkt veiti géd, svo banvæna øfund burtu mád, best géti'hans krapti med.

No. 181.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Rádvanda þánka' og hjartad hreint, Herrañ géfi mér ljóst og leynt; slá ráðum helmsins flærdar sid, forda mér, Drottiñ! þess eg bid; tíñrættú mér þad áform hjá, øllum gódfysi' og kjærleik tjá; lát mig framgánga falslaust hér, svo fái eg dýrdar víst hjá þér!

No. 182.

Lagid: Daudans þúngu kraminn qvøl.

Veit, o Gud! þín gjædska mér, gjøri ei úr þánka renna; ad líkjast og þóknast þér, þú mér sjálfur vvrdst ad kénna; ætti' eg hatri ílln'ad leyna, er þig mildann féck ad reyna?

2. Blídur Fadir allra ert, allir born þín nefnast megum; ef ei brædur elskum, hert, er: þíns kjærleiks von ei egum. Elsku Jesús af oss krafdi, ást ad deyd, sem til vor hafdi.

3. Synd uppgéfur þú mér þrátt, þú afmáir íllgjord ránga; hverr er eg, sem bistur brádt, bródur vid í rétt fer gánga? synd ef villtú meta mína, eg mun ei standast heguíng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Unn þú oss, Gud! ad elska frid, á medan lifa fáum, ad í brédernis sóma sid, samlyndir vera náum, Anda þíns krapti út oss bú, ad Jesú líkjast képpum, og ást ei sleppum, ad brædra gagn vér eflum nú og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kjærleiks verk, sál mín! képpstú vid, kristnum sómir ástunda frid, þar sídar egum, börn Guds blíd, búa saman um alla tíd, til eindrægni skaptir erum vér, eindrægni því oss rækja ber.

2. Eins Herra þjónar erum vær, eindrægni stundum nær og fjær, allir sambuga'í ást og trú, innbyrdis skulum lifa nú; o Gud! tendra vorn elsku-eld, med Anda þínum, fyrir Kristí skuld!

No. 185.

Lagid: Gud miskuni nú ellum oss.

Láttú mig, Gud! sem líf gafst mér, í leti aldrei falla, heldur vel yrkja hvad sem ber, hvert sem þú vilt mig kalla, ydjuleysid þrátt orsok er, til armóds, vansa'og klækja, víslega baudst því, minn Gud! mér, mitt braud af ydn ad sækja, þá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo orþreytist mitt ei magn, medan af von því léttist; verk-ydin þegar vinn eg gagn, von hef eg líka'ad mettist; hérþistar brúka hjálp mér tíd, baggvæmast farsæld mini, og veit þad luckiñ ár og síd, upplifga þol og sini, ávalt med ad sied þini!

5. Jesú Eptirbreytni.

No. 186.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Lofgjörð, þackir, eilíf æra, endurleysstra hjálpar-von, þú sem gjördir þig fórnfæra, þér sé Guðs eingétni Son! kéñ þú, Jesú mildi! mér, meðan lifi fylgja þér, lífs svo réttann gáng eg gjöri, glaður jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist stríðum, þér afneita lát ei mig; gráts á jafnt sem gleðitíðum, géf mér styrk að elska þig! elska þig til enda lifs, og í þrautum stundlegs kífs, hörmúng þína hafa í miñi, huggi það mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, áform hefja nýjum dug, eptir Jesú allir breyta, ástundum með lyst og hug; hlýðnum boðum hans, er leið, til heilla oss í líf og deyð, hverr skal öðrum elsku veita, almenníngs farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg eg mæðu, af sjálfum þeim, er gjördum gott; vjel þó

brugga vinir nædu, og verdi launin dygda spott, eptir Jesú högværd hér, hug ad laga girnumst vér; ótraudur sá Frelsarans fetar, ferli, hann mun stadist géta.

3. Allskjótt hédan egum skunda, eilifd begar nálgast fer; veginn dygda vel ástunda, vors ad Jesú dæmi ber; komid bædi konur og men! Kristi fylgjum allir senn, örugt képpum, áfram þreytum, í Guds ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagid: Þock sé þér góð gjørd.

O Jesú! önd mín, af ást og lofgjørd brenni; ord, hegdan øll þín, elsku'og dygd mér kénnir; daudans þúnga þú pín, þoldir frí vid syndir, ad frelsi mér fiñdir.

2. Saung-rödd mín síst eiñ, samt þitt lóf útbreidi, heldur dagfars góds grein, Gud! þinn kraptur leidi, mig svo varist vond mein, vel mót glæpum strídi, og sigri' um sídir.

3. Ei skal mér, ei kann, í frá þér neitt venda, þinn eg er, því ann, þér til lífsins enda; hvar eg fer, um heims rann, hjarta med og túngu, þér þöck skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovignanleg borg er vor Gud.

Géf mér, Jesú! um lífsins leid, lífs reglum fylgja þínum, þitt dæmi sé í sorg og neyd, sífeldt í huga mínum, ef rísa móti mér, mín syndug girndin fer, umm mér þó áfram med, öruggt ad képpa géd, uns fagna'eg fundi þínum.

2. Hvílik fagnadar fylling þá, frelsi þitt er eg reyni, og sje eymd mína alla'og þrá, úti med sid'sta qveini! þú géckst á undan, eg, eptir hann sama veg, mæddur en gladur geng, gjæfu blíht ædstann feng, þá lokid lífs er meini.

3. Ohræddur geng eg áfram þá, um vegu þyrnum stráda, þitt heit ei bregdst, skeids enda á, eg blíht fullsælu ráda; þá uñin þrautin er, þykir lítilsverd mér, armædan er eg beid, á æfi stuttri leid, því eymd eg siñ afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom skapari heilagi Andi.

Minn Jesú! dygda dæmid þitt, draga fús vil eg heim til mín, hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hafi í minni bodord þín.

2. Þú, sem gjördir og gjörir allt, til góda fyrir brædur þín; mér vid ásetníng sama haldt, sælu þá eblist vonin mín.
3. Lát mig í þessu líkjast þér, Lausnari hjarta besti minn! kjærleiki sannur qvikn'í mér, kénn mér ástunda vilja þinn.
4. Gjör mig vissann ad brúka best, þau bjódast færi, til ad sá, gódgjördum út, sem má eg mest, minnast skammvinn líffins á
5. Herra! uppfylltú hjarta mitt, med helgri girnd ad líkjast þér; máttinn ad géfa, þad er þitt, þú sem best fyrir öllu sjer.
6. Þá huldu gledi'ad gjöra vel, géf eg ei burt fyrir nockurn munn; hana eg forsmeck hinnar tel, himnesku, sem eg leidi' í grunn.
7. Ad géta fengid gódann vin, Gudi líkann á flestann hátt, þad eru gjædi hverjum hin, himnesku vid þú líkja mátt.
8. Obacklátum og íllum mér, ótal velgjördir Gud réd tjá, hans vegna fús hverjum sem er, hjálp mín skal æ til reidu stá.
9. Ast þín, Drottinn! er æfinlig, vid allar sképnur og þína menn. eg bid þú leidir ætíd mig, ástsemd og dygd ad stunda'í senn.
10. Þú birtir veldi þítt og dýrd, um þessa dásamlegu jörd, æra sé þér af öllum Kírd, elska, lotníng og þackargjörd!

No. 191.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Géf, Jesú Kristur! géf þú mér, ad géta svo fylgt og hlýdnast þér, á allri æfi miñi, ad eg í sañri ást og trú, eins og rétt-kristnum hæfir nú, þér, Gud miñ! þóknast kyñi.

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud! svo eg nái heim til þín, enda skal éinusiñi; sælu eilífa sýn mér þá, svo eg fullkomnum himnum á, vdlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs-ferli'ad fylgja þínum, stýr mig, Jésú kjær! vorkéñtu veikleik mínum, þó verdi'eg álengdar fjær; þá trú og þol vill þrotna, þreyngir ad neydin vönd, reis þú vid reiriñ brotna, og rétt mér þína hönd!

2. Í veraldar vöndsku solli, velkist eg, Jesú! hér; falli þad opt mér olli, óstödugt holdid er, megnar'ei móti'ad standa, miñ breysil náttúrlig, láttú þitt ljós og Anda, leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Sann-audmjúku, Gud! mig gjædi, gédi, helgur Andi þinn! hvern dag

vel svo hugsa nædi, um hrøsun, vansa' og breiskleik minn; ad eg blygdist æ fyrt þér, einn sem hjörtun mañá sjer, og nád skjærri þacki þinni, þad gott allt mér hljotnast kynni.

2. Gódi Fadir! lid mér ljádu, ad líkjast mætti'eg jafnan þér, árni góds þeim bols mér bádu, blessi þañ mig hata fer; haldt sál miñi hógværd vid, hjartad mitt lát elska frid; minn ef hrasar breiskur bródir, bæta lát mig úr med gódu.

3. Géf eg hlýdni tjái trúa, til lífs enda bodum þín, o Gud lát mér eckért snúa, í frá þér og skyldu mín; øll mín von á einn er þig, í ótta þinum framleid mig; þinum merkjum þjóni'eg undir, þar til ockar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Gud! hvad er líf mitt? háski, strid; hvad er mín æfi? reynslu tid, freistni hvert fótmál vefur; frá þér, hold, sem ad breiskt eg ber, bleckiñ heims sollur eins frá þér, mitt hlaup til markfins tefur.

2. Skyldi'eg gálaus framgánga þá, og gleyma stunda vid ad sjá, freistíngum,

fári, fnørum? hrokafullt, svikult, hjartad er, hvad fljótt mundi þad steypa mér, í synd og eymd óvorum?

3. O Fadir! lát þá anda þiñ upplýsa daufañ skilníng miñ, æ betur ad eg þecki, sjálfañ mig, heimiñ hættañ hér, hverjuni ígégn mér stríða ber, ad síst mig sigri' og blecki.

4. Yfir mér, Gud! já, í mér vak, aldrei hønd þína frá mér tak, um megn fram ei lát reynast; hvad íllt eg heyra hlýt og sjá, helga mér ebli vareygd hjá; minn Gud! hvad má þér leynast?

5. Otal heims vélum íllum gégn, eg hef, sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygda dæmi; þú ert minn vegur, líf og ljós, ad líkjast þér mitt æ skal hrós; heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, sem íllrá heimsins dæma má, eitradar ørvar viña. A þig eg horfi, auk mér dug, adferd þíns stríds mér vaki' í hug, nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, Herra! er þad nád, ecki minn dugur, veit því dád, eg verjist vóda øllum; géf engann dæmi gálaus mín, giñi frá hlýdni boda þín; uppvakníng séu þau øllum.

8. Eg vil þá stríða, vaka trúr, vanda mig, biðja: Gud, miñ múr! líds kanntú síst mér synja, míns Jesú æ fyrir augum mér, allt hafa dagfar og frá þér, um hjálp auðmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fañ, fyrir mig alla yfirvann, óvini, eg því líka, óvini sigra alla kann, allt vel eg megna fyrir hann, ef aðstoð hans oðlast ríka.

10. Já, þúngt er, enn þó stutt, mitt stríð, stutt þessi hætta reynslu tíð; veit, Gud! eg géti varist; eilíft sigur hrós, eilíft hnoss, af þér, nær sigrum, geymt er oss; ecki' er til einkis barist.

No. 195.

Lagid: Krists er koma fyrir hendum.

Víst er eg veikur ad trúa, veitstú það, Jesú! best, frá syndum seinn ad snúa, sem mig nú ángrar mest; þó framast það eg megna, þínum orðum eg vil, treysta og gjarnan gégna; géf þú mér náð þar til!

6. Guds Ord og Bænin.

a) Ordid.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O Gud! fyrir augsjón þína, audmjúkir í bæn og trú, komum vér, lát ljósid skína, lífsins orda þiña nú; vyrdst oss sjálfur vera hjá, og veita adstod þínum á, ordum hafa gódar gætur, géf þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Daudans þúngu kraminn qvol.

Gud! í þínu nafni nú, nálægir hér saman erum, hjalpa, gódi Herra! þú, ad heidur þiñ og dýrd frambérum; géf þad hverr med gledi fiñi, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, vorar allar lífsins tídir, og leidumst, nær æfin þverr, upp í himna dýrd um sídir, hvar ásamt Guds engla sveitum, eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Kirkju þína vér komum í, kjærasti Fadir! eñ á ný, og bidjum ástsemd þína:

af náð oss senda nýjan dyg, að nærðum stunda þig af hug, þeckja sem þín orð sýna.

2. Orðs þíns saúleiki, ædsti Gud! alla svo hræri þín að boð, með alúð helgri heyrnum, svo þau grandvarir gétum best, í góðu hjarta jafnan fest, til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvert orð, sem heyrum hér, helga vort líf og vilja þér, svo verdi dýrd þér samin; vora upplífga von og trú, vyrdstú oss alla blessa nú; heyr Fadir! heyr oss! Amen.

No. 199.

Lagið: Heidur sé Gudi himnum á.

Styrk þú, Drottinn! vorn vilja vel, vér nær í þitt hús gaungum, svo að hé-gómlegt hræsni - þel, hér finist með oss engum; lát með athygli'og lyst oss þar, til lærdóms, ráðs og huggunar, lífsins orð þín heyra laungum.

2. Lát þeckjanlega þetta hér, þitt orð blessast oss øllum, lofgjørð vor géf að líki þér, líkn veit nær þig ákøllum; géf Jesú dygda gaungum svor, geymdú þitt orð á medal vor, uns upprennur eilífð øllum.

No.

No. 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þú elskar þá, o gódi Gud! sem girnast þín ad stunda bod; med alúd heyra ord þín veit, oss, sem i þenna sofnumst reit; hjálpa þú oss og géf vort géd, gladværri rósemd fyllist med.

2. Byrdstú med nád ad vera' oss nær, veikleikann styrktú, Fadir kjær! kénn oss þig elska einann mest, oss og náúnga gagnast best. Gud! sem einsamann gæðska er, géf þig um eilífd prísum vér!

b) B æ n i n.

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú ellum oss.

O Gud! syndarinn eg kém hér, í angsýn bidja þinn, af hástóli þínum hétstú mér, hyggja ad beidni minni; stór og háleit er hugsan sú, hjarta míns girnd þú alla, uppfyllir, Fadir! æ lát nú, anda þinn mér tilfalla, og kénna þig rétt ákalla.

2. Avalt skal því mín ydja trú, á dygda braut fram képpa, mín ósk og stundan sífeldt sú, sálu hjálpina hreppa, þessi velfarnan, o Gud! er, ómissandi sál' minni, örugguir því þá ósk framber, eg vona hún af þinni, adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti minn, Herra! ráð, bagsæld ei þecki'eg mína; hitt kañast eg við, hvað þín náð, bestr mér vyrdst audsýna; það er allt gjort til góða mér, Gud! þín stjórn speki skírir, hvað við mig skédur, er frá þér, allra því velferd stýrir, þú, Gud og Drottinn dýri!

4. Meir þó enn Herra minn þú ert, minn Fadir líka heitir, heyri eg orð þín herma bert, hollur oss nálægd veitir; o hvad styrkir sú hugsan mig, helzt þá mitt andvarp grætur, ánægdur veit eg það um þig, þú að mér, Fadir mætur! í hverri neyð géfur gætur.

5. Hjálp, Fadir! svo í hverri neyð, heit sé mín bænar ydja, hjálpa mér nær eg nálgast deyd, nádþyrstum svo að bidja; bænheyr mig og heyr blídur nú, bæn þessa' af miskun þiñi; bæn mína ætíð blessa þú, bænrækiñ að hvert siñi, réttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Líknsami Gud! sem géfur allt gott og hjálpadir mér ávallt, þá neyð eg nádi kanna; um mikiñ bid eg ecki auð, en nóg

afskamtad daglegt brand, og gédþócknunr gódra maña; lát mig, þá þig, blídañ fiña, þegar þiñar, þreidu nádar, leita eg eptir æfi þjáda.

No. 203.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Gud! í audmýkt kénn mér qvaka; kraptarins Gud! sem himnum á, øllu rædur, vyrdst' ad þér taka, ofs, Fadir kjær! þín børnin smá, þad líknar nafn vort gjørir géd, gladt, sonar ótta fyllir med.

2. Því mun eg annur þora kalla, í þinni verndnn læstur hér: Gud, sem von mína' uppfyllir alla, er stór og heilagt nafn hans er, þad lof þá stama fram eg fer, fylkíng engla samsýngi mér.

3. Kéñ mér fánýtum glansa gleyma, og gulleign jardar, mentad', lyst, af muñt hjartans ósk lát streyma: o Gud! þitt ríki komi víst! undir eins og eg áviñ þad, audnast mér líka gott sérhvad.

4. Kéñ mér, þá verøld vond mig giñir, ad vill hún draga heill mig frá, svo þoll' og gjør'eg sérhvert siñi, hvad sem þín for' sjón gott mér sá; þiñ guddóms vilji veit ofs hjá, verdi jordu sem himnum á.

5. Þig alls ens góða, bið eg bruññiñ: blessa mín störf, géf dagleat brauð, en þó eg rata eymdir kuñi, auktú mér þol, svo léttist nauð, og fyrir Jesúm uñ mér fá, allt sem til góðs mér þéna má.

6. Eg óttast, Guð! alvitsku þína, sem ñyst þeckir hjartans slóð, æ! aumka þig, synd alla mína, afpláña láttú Jesú blóð; þá aðrir gjora móti mér, í miskun géf eg líkist þér!

7. Og þú, sem snorur þeckir allar, þær boldið eguir miñi sál, og hættur, sem eg í kañ falla, opt fyrir heimsins slægð og tál, yfirgéf þú mig ecki'í neyð, útrycktú mér af synd og deyð.

8. Þér skal um aldir þackir færa, þér eilíft sýngja lof og prís, því ríkið, vald, þitt er og æra, eiñ ertu góður, mikill, vís; o hvað fagnandi himnum á, Hallelúja! lofsýng eg þá!

No. 204.

Lagið: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg fer, í hverju, sem að hondum ber; fyrir aðstoð og almátt þiñ, í gleði breytist harm-

ur minn; géf ad framqvæmist gagnid mitt, Gud! svo eg vríisi nafnid þitt.

2. Lifid er stutt, kénn minn Gud! mér, minnum svo verja dögum hér, ad tækifæri aldrei neitt, ydju skyldunnar frá sé sneydt. Tíd sú eitt sinn mér for burt frá, fást sídan ei til baka má.

3. Ef ad vellyst min freista fer, Fadir! þinn kraptur líkni mér, og veiti rád, hug, vilja þá, vel ad strída og sigur fá; sú yfirvinning verdur hér, vegur til himna lífs hjá þér.

4. Lán og hyggindi'ef lénast mér, lát mig þá gjöf vel nota hér: blessa þú mér þad hýtta allt, vid brúkun rétta þess mér haldt, mér til heilla í hvert eitt sinn, og hjálpar vid náúnga minn.

5. Falli sorg og mótlæti'á mig, minn Gud! kalla eg strax á þig: því öruggt hæli ertú mér, alla eg byggi von á þér, neyd og andstreymi frelsa frá, Fadir! í nád mig líttú á.

6. Lokkins þá jordu eckért á, orkar mér framar ró ad fá, þegar senn fyrir sjónum mér, sortna vid grafar barminn fer, enda þá mína alla neyd, o Fadir kjær! med sælum deyd.

No. 205.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! eg kém fyrir augsjón þér, aumnum beit líkna vyrdsin mér; oll gést brot og illverk qvitt, o Gud! nád og þolgædi þitt.

2. Hreint skapa, Fadir! hjarta' í mér, hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, hjarta þock, audmjúkt, heidrun fyllt, hjarta jafnan rósamt o gstillt.

3. Verndari'í háska vertú miñ! vona' eg á þig, miñ fulltrúiñ! skyldi' ófall nockurt skélfa mig, skýlir mér hond þín guddómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, ond mín svo fognud hafi' í þér, vid mína géti' eg gladt mig trú, géf í ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kéñir heill mín er, heitt sé þad mín, ad eg, sem ber, umfram allt stundi ordin þín, alla trúr ræki Skyldu mín.

6. Allt ofveikt krapta miña'er megn, mínum girndum ad strída' gégn, þú kañt íklæda krapti mig, eg kañ allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa gæda géf þú mér, Gud! svo mikid, sem líkar þér; hoflegañ

skamt géf þínum þjón, þó blessa ydju hans og von.

8. Ef hønd þín gott mér géfur ør, géf þau hóssamur brúki'eg kjør, og med góðvild af gnægtum þín, gledji fátæka brædur mín.

9. Einlægann géf mér ástvin þann, óhult hverjum eg trúa kann; hverr med mér stundi'ad hlýdnast þér, huggun, ráð, dæmi' gési mér.

10. Ef ad þín gjædska ætlar mér, æfiskeid lengra'í verøld hér; øllu, Fadir ástkjæri! ráð, aldradann svipt ei þinni náð.

11. Og þá lífs endir loks ad fer, líkn þín mig taki bezt ad sér, miñ skjøldur, hlífd og mikil laun, miñ Gud! þá vert fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Med sínu lagi.

O! Gud vor Fadir! semí himnarîki ert, hátt yfir oss, í anda mest, vilt þvítil bedinn verda; helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, heidrad og lofad allra best, á himni og á jørdu; þitt nádar-ríki komi hér; kén oss í því ad lifa, og hvad sem eckí þócknast þér, þar frá vyrdst' oss ad hlífa, svo æfinlega ødlumst vér, í þínu ríki'ad blífa.

2. Voldugi Guð! þinn vilji verði jörðu á, vel, jafnan og á allan veg, eins og í himnaríki; því þar kann enginn standast eða koma má, utan þinn vilja ýðki mjög, og lifi svo þér líki. Vort dáglegt brauð oss veit þú nú; vora sál' endurnæra, lát þitt friðar orð; frá oss snú, falskenníng, en það læra, hvar með þú oss á helga trú, og hjálpar veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, mèðgum vér þar með jafnan þig, þær vyrðst' af oss að taka; svo sem vér fyrigéfum þeim af góðri lund, sem gjörðu' oss mot'og styggðu mjög, ei viljum þá ásaka. Í freistni þú oss ecki leið, á rángann veg svo víki; heldur frels' oss af allri neyð; athofn vor, géf þér líki; upplýs og helga oss, þinn lýð, að erfum vér þitt ríki.

7. Skírn og Qvøldmáltíð.

a) Á undan Skírn.

No. 207.

Lagið: Haldt oss, Guð! við þitt hreina orð.

Svo elskaði Guð auman heim, að einka Son sinn gaf hann þeim, að allir, sem

trúa á hañ einn, eilíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur vor Herra kjær, kom í heiminñ að frelsunst vær; sinum Postulum sjálfur hann, sagði hjálpræðis lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ecki er, af vatni og Guðs Anda hér, í Guðs ríki kann ecki fá, inn að gánga og það að sjá.

4. Því farið út um allann heim, til allra þjóða, kéñið þeim, friðar lærdóm og fögnuð þann; fullnaðar lausn eg öllum vann.

5. Hverjir, sem byggja þessi ráð, þeim skulu veita skírnar náð, í nafni Föðurs og Sonar og Anda Guðs, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi yður sett, allt kéñið þeim að halda rétt, í trú, kjærleika' og kristnum sið, qvöl og hörmúng ei skélfist við.

7. Vor Herra Jesú! varðveit þú, veika kristni í réttri trú; leys oss frá allri andarneyð, í himna frið og fögnuð leið.

No. 208.

Lagið: Heiðrum vér Guð af huga' og sál'.

Vor Guð heilagi Herra! þér, heiður og prís um eilífð ber, von sáluhjálpar

veitir Þú, í vorri skírn, Þig biðjum nú: hjálpa oss, Fadir! fyrir Þér, fram ad gánga sem skírdum ber, hólpnir allir svo verdum vjer!

---

b) Eptir Skírn.

No. 209.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir, Sonur og fridar Andi! fot miñ leid þú hrösun frá, skírnar heit svo vel eg vandi, vyrdstú nád og styrk mér ljá, ad lifa svo ad líki Þér, lif á medan veitist mér, uns á himnum fæ eg fiña, fögnud medal barna Þiña.

No. 210.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid Þitt hreina ord.

Þetta barn Þér befalad sé, blídi Jesú! vor Lausnare; í Þína kristni Þad iñleid, Þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætid blíf Því med adstod Þín, frá ólúcku, slísum og pín; med Þiñi ást og mildri nád, miskuna Því og blessa Þad.

3. Veit Því med aldri vøxt og spekt, ad verdi hlýdid Þér og Þeckt, og lifi svo í heimi hér, ad himneska fái dýrd hjá Þér.

No. 211.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, o Gud! magn, og adstod hjá þér sinni, sinna afqvæma sálar gagn, svo stunda' í veroldinni, ad segja kunni sídar meir: siá nú, Drottinn! hér em og þeir, mér gafst af mildi þinni!

---

a) Á undan Altaris-gaungu.

No. 212.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Minn Gud! þú sier og þeckir nú, þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt í audmýkt, ást og trú, altari krýp eg vidur; sálar helg laungun sé hér mín, sameinud nád og blessun þín, eykst þá minn andar fridur.

---

b) Um Útdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kjær! er kallar oss þinu bordi nær, sameinadir hér søfnumst vér, ad sækja styrk og traust hjá þér.

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá, vér skulum, eins og bod þín tjá, minnast á kjærleik mikla þinn, ad máltid þessart Drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvert eitt sinn, því, Herra Jesú! Fadir þinn, verold elskadi' og veslann mig, veroldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, ad daudann leidstú krossi á; dóst fyrir brædur þína þú, þínir hvers brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þanninn bjó, þínum fridkeyptu sálar ró. Æ veittú oss med dygd og dád, dýrmæta þá ad mikla nád!

6. Blessadú, Jesú! oss þitt ord, oss blessa vid þitt nádar-bord; opinberlega allir hér, í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og Fadirinn eitt med þér, allir gef þú ad séum vér, og hjartanlega elskum hann, elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor Fadir þá, fodurlega oss gjædsku tjá, og af nád gott uppfylla bad, er hverr einn um ad réttu bad.

9. Á þig trúum og vonum vær, vert oss med líkn og huggun nær, í lífi' og dauda hlýdnum hér, hjálpa oss til ad fylgja þér.

10. Ó! þá skyldu eg illa brauk, eilíkaun voda þar af hlaut. Son Guds! þinn dómur sannur er: syndugur standast ei hjá þér.

11. Elska vidqvæmust brjósti þér, þjáníng og písl ad lída hér, ad þínum dygda nú̃um sid, allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi Drottiñ beñt! þú, blessa enn vora fundi nú, svo leitum alls hiá einum þér, andlega sem oss farsæld ljer.

13. Vid ærst lokid stutta stig, styrk oss, Drottiñ! vér bidjum þig, med vissu nádar þiñar þá, þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi Gud! gæyma vilsum vér oll þín bod, þér einum kémur frelsid frá, frá þér, vor Gud! Hallelúja.

No. 214.

Lagid: Jesú! þín minning mjeg sæt er.

Audmjúk nálægir ondin mín, o Jesú Kristur! sig til þín, og miñist skyldun eptir þín, á dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem brjósti þér, þjáníng og písl ad lída hér, hneigdu burt-dóstu hofdi med, hjálpræði féckstu monnum téd.

3. Tapadra ecki tolu í, trúi'eg framar ad verda, því, Gud þiñ Fadir vill fyrir þig, Frelsari, Jesú! náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú! eg med þér jardast á, jørdunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kjærleik þacka'eg þér, þjáning leidstú til frelsis mér. O! lát forgéfins aldrei mig, um þína hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín, óhult sig reidir sálin mín, gnægd þinnar nádar géfi mér, gódfýsi til ad hlýdnast þér.

7. Aformid þad, sem eg hefi' nú, eptir ad fylgja þér, Jesú! hvert sem mér gengur med eda mót, mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, yfirgéf mig ei, Drottinn minn! á réttann aptur stig mig sníd, stødugt á sama haldt mér vid.

9 Veitstú best, Jesú! vanmátt minn, veit ad eg geymi lærdóm þinn, þegar ad høndum þjáning ber, þolgjædi þitt sé dæmid mér.

10 Med eptirlaungun øndin mín, upplyptir, Jesú! sér til þín; um þinna boda leid mig leid, lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Eg kém, o Herra! og eptir þér, af ángri mæddur leita; vyrdstú því eñ af miskunn mér, mildi og nád ad veita; ad þínuñi krofiñ er eg trón, o! þú Guds og mañsins Son! hjartad mitt nú hughreystu! syndaña ángur særir mig; sál mína frida, eg trúi'á þig, eiñ med þeim endurleystu.

2. J lifandi trú eg leita'ad þér, sem léttir synda byrdum; vér synda sekt afplánud er, ad þar med Guds born yrdum. Um hormúng þína huxa'eg nú, og hjálp, er monnum veittir þú, miñ heill er af þér ordin, þá fyri mig þú fórnadir þér, fodurnum gédþeck aptur er, oll endleysta jordin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, misverk þín bætt hann hefir, nád þér og mildi mestu hér, í máltíd sinni géfur; ef hrópar, þinni hann ansar bón: „í huga styrkur vert, minn son! qvitt skulu brot þín blífa, uppá miñ reida ått þig deyd, ætíd skaltú þeim fyrir þig leid, med hreinu hjarta lifa."

4. „Þér, géfst hjálpræd'i'og heillin nú, yfir henn'í trú skalt vaka; fyrir ovarúd

ei lát þú, þinn æru-krans burt-taka, Sjá! hér eg mig innlífa þér, eg er vintréd, þlíf á mér; æ skaltú ávoxt bera; eg vil hughreysta' og efla þig, fyrir elsku þína' og trú vid mig, sigur-sæll víst skalt vera."

5. Herra! þín bod eru' heillin mín, halda þau lát mig feginn; veit, fyrir dauda' og verk oll þín, sá vilji styrkjast megi, en upp frá þessu unnu mér, allt mitt hjarta géfa þér, þinn dauda þacka' og prísa; lát mig svo helgun æfast í, og endurbótar verkin ný, medan lifi auglýsa.

No. 216.

Lagid; Jesú! þín minníng mjög sæt er.

Vid þína nádar máltíd mér, mæta býdur þú, Jesú! hér, svo ad eins og þú manst til mín, minnast skuli eg einnin þín.

2. Heimur mig því hindradi frá, hans glis eg framar stundad'á, hvad opt freistar mín hold og blód, ad hald'af réttri gjæsku slód!

3. Æ! þá eg gleymi þinni nád, og þad til góds hef' veika dád, gjætir ei skyldu gleymskan blind, glæpugur bæti'eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt hyggja'ad því, hverninn þú umgéckst verold í; þá missir verold mitt afhald, missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávalt mót, ángrar mig nú af hjartans rót Æ! skyldi'eg vera vinur þinn, veikann, hvíkulann mig sem finn?

6. Já, í von þori jeg og trú, Jesú þínu ad minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó, mig fyrir sekann leid og dó?

7. Komi nú þúnga þjádur hér, og þreyttur híngad komi hverr. Þeir ödlast frid, sem trúa traust, og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kém eg egin ord, og mæti, Jesú! vid þitt bord; bænheyr míns hjarta harma-raust, hjá þér, á þér er allt mitt traust.

9. Géf oss ad minnast ætíd á, endurlausn, sem þér fengum hjá; géf oss, Herra! á himnum stad, hjá þér, af miskun bænheyr þad.

No. 217.

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

Frelsari gódi! fyri þitt bord, framkrýp eg þessu sinni, þína þínu og effstu ord,

auðmjúkur hefi' í minni; nafu þitt veg-
sama vil eg hér, vera má hverr sem treystir
þér, fullvíss að miskun finni.

2. Er eg þess verdur að þá náð, o
Jesú! reyna fái? elska eg þig af allri dáð,
umbót svo vinna nái? er mín trú þér svo
þócknanleg, það upprisinn á síðan eg,
dýrd þína, Son Guds! sjái!

3. Þú ransakar og þeckir mig, þú veitst
af gleymsku mini; ossjaldan minist eg á
þig, í brigð og velgengnini. AE! hvað
dárleg mín íllskan er! eg veikur treysti,
Jesú! þér, að fyrirgéfning finni.

4. Medtaktú, Drottin! mína trú, med-
tak það heit eg gjördi! helgist þér allt mitt
hjarta nú, helgist þér mitt framferdi;
sjálfur hér mína sálu prýð, svo eg maklegur
alla tíð, Guds Son! þin géstur verdi.

5. Þú, sem í minníng' þína hér, þessa
bauðst oss að neyta, svo allir jafnan ætt-
um vér, eptir þér, Jesú! breyta, láttú oss
þannin lifað fá, að lærdóm þin vér
stundum á; vyrðstú krapt þar til veita!

Minnstú, o madur! á minn deyð.

(Sjá No 76) og fleri að framan prent-
aða Sálmar um Jesú Pínu og Dauda,
No 70, 74 og 75.

c) Eptir Utdeilíngu.

No. 218.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesú! sem ad daudan deyddir, og dauð-legum gafst lífid mér; þú ad bordi lífs mig leiddir, lausnar pantur fenginn er; ebl þú mína ást og trú, auk mér sálar-rósemd nú; þig mitt lífid heidri' í heimi, hjálp veit þér eg aldrei gleymi!

8. Daudinn, Upprisan, Dómurinn.

No. 219.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Hverr veit hvad fjærri'er æfi endi? ódfluga tíminn burtu fer; brádlega maské beri'ad hendi, burtfarar kallid daudans mér. O Gud! þá daudans dreast ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

2. Maské í nótt þú munir kalla, mína sál í eilífdar-rann, og hreisid líkhams fyrri falla, eñ sela sólu hafid kañ. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku vel svo telja, vegferdar minnar daga hér, ad þinn eg stundi veg ad velja, vakni til sælu' og lifs hjá þér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

4. Vid elsku heimsins unn mér vara, æ minu hjarta taka á, þegar þú kallar, þort'eg svara, þá: mig tilbúinn, Herra! sjá. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

5. Veit þú ad enginn hlutur hrísi, hjartad mitt þinum otta frá; øll skal min vera lyst í lísi, lika í dauda von þér á. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

6. Vyrdstú med Krists verdskuldun hylja, vel minar syndir, Fadir kær! þeim sem ydrast og vanda vilja, verk sín miskunnin æ er nær. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi! eg af heiminum gladur fer, á mins Frelsara fund eg vendi, fiñ þig, o Gud! nádugañ mér; en þegar daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

No.

No. 220.

Lagið: Allt eins og blómstrið eina

Hversu mig leysast lángar, lifandi Guð! þú sjer, og frá holds fjötrum gánga, í frelsi mitt hjá þér. Ef eg sinn ángist eina, ótalfaldt böl og vei, harm sál og hjartað reyna, bægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breiði, fæla mig það ei kann, fyrst Jesús Drottinn deydi, dyr lífs, sem opna vann. Nær Guð svo vill mér vegni, viljugt eg dey með þel; hans kalli glaður eg gégni; gott er að deya vel.

3. Allt þo mér veita vildi, veröld ágjætt sitt, en eg hér ei við skildi, ohapp það væri mitt. Á himnum allt er betra, eg fagna þegar má, fara til feðra setra, fyrr komnum búa hjá.

4. Mín burtför máské græti, mér léntra vina géð, og þeir, eg við skil, væti, veinandi minn ná-beð; ef dauðinn út mig kallar, öblug sú hugann er: þá finn eg aptur alla, sem ástkjærir vóru mér.

5. Í stríði'ens stránga dauða, styrk veittú, Faðir! mér, lát böl linna nauða, lífs neyð þá hættust er; svali, nær síðast anda, sálunni friður þinn, þá sendri þér til handa, þæg verður burtförin.

No. 221.

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir

Ah! voknum dauðinn áður enn kalkar, oss á óvæntri héðan stund, aldraðir bæði og úngir falla, í sótt og kraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir enginn sjer, ætíð viðbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Glaður héðan vil eg venda, vært í jarðar skaut á ný, neyð með lífi ná mun enda, næsta feginn verð eg því, auðnist mér að lyktum lenda, líknar-höndum Drottins í.

2. Hvað má framar auka ótta? eg með ro vil dauðann sjá, sem úr lífs mig færir flótta, til Frelsarans, hvern að vín eg á; sál við aðfor andláts nottar, í Guðs vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnað hér allt hefir, hann mun annast líf mitt hér; Jesú! styrk þín gæðska gefi, til grafar trúr eg verníst þér, vel viðbúin, kjært þá krefur, kallið dauðans oud af mér.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristur! er létst á krossi líſid, og krapti med þad aptur tókst, dauda míns ad duga'í kísi, dád og krapta þú mér jókst; hel sær grandad hvergi mér, ef hlýdnast eg og treysti þér; mig, í trú sem før þín feta, flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør, þá magnlaust mædist, mér gref opnar kjoltu sín, ógnum dauðans hvergi'eg hrædist, horsi'eg gladur upp til þín, fel ég vidinn frelsta ønd, Frelsari minn! í þína hønd, seta helsig fúsu gédi, fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, Drottinn! ljós og lífid, líkn og traust er ordid þitt; þú mér hefir heit þad gésid: hold eirúngis rotni mitt; í vegsemd eg upp mun stá, ávalt fremd í dygdum ná; ávalt kroptum ædri safna, eingu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Sjá, Jesú! vegferd vora, umvafda hættu'og þrá; veit oss vgrlega fara, vertú oss ætíd hjá, óhult um daudans da!, vér svo braut þúnga þreytum,

þér loks í gleði mætum, og fyllum frelsta tal.

No. 225.

Með sinu lagi.

Allteins og blómstrið eina, uppvex á sléttri grund, fagurt með frjófgun hreina, fyrst um dags morgun-stund, á snöggu auga bragði, afskorið verður skjótt, lit og blóð niður lagði, líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga, óvissa dauðans leið, sem aldur og ellin þúnga, allt rennur sama skeið. Innsigli engir fengu, uppá lífs-stunda bið, en þann kost undirgengu, allir að skiljast við.

3. Dauðinn má svo með sanni, samlíkjast þykir mér, slíngum þeim slátta-manni, er slær allt hvað fyrir er, grösin og jurtir grænar, glóandi blómstrið frítt; reir, stör sem rósir vænar, reiknar hann jafn fáníttt.

4. Lífið manns hradt framhleypur, hefir það enga bið, í dauðans grimmar greipur, gröfin tekur þar við; allrar veraldar vegur, víkur að sama púnkt, fetar hann fús sem tregur, hvert fellur létt eða þúngt.

5. Hverki fyrir hefd né valdi, hopar daudiñ eitt strik, fæst sist med fögru gjaldi, fresstur um augnablik, allt hañ ad einu gyldir, þótt illa liki' eda vel, bón ei né brædi mildir, hans heiska heiptar þel.

6. Menn vada' i villu'og svima, veit enginn neitt um þad, hverniñ, á hverjum tima, eda hvar hañ kémur ad. Eiñ vegur öllum greidir, iñgáng i heimsins rañ, margbreyttar litst mér leidir, liggi þó út þadan.

7. Abl daudans eins nam kreinkja, alla i veröld hér; skal eg þá þurfa þenkja, hañ þyrmi einúm mér? Adams er edli ruñid, i mitt náttúrlegt hold, eg hefi'og þar til unnid, aptur ad verda mold.

8. Hverki med hefd né ráni, hér þetta lif eg fann; sálin er, svo sem ad láni, samtengd vid likhamañ; i Herrans hönd-um stendur, ad heimta sitt af mér. Daudiñ má segjast sendur, ad sækja hvad Skaparans er.

9. Nú vel! i Herrans nafni, fyrst naudsyn ber til slik; jeg er ei þeirra jafni, sem jordin geymir nú lik; hvenær sem kall-id kémur, kaupir sig enginn fri; þar læt eg nótt, sem nemur, neitt skal ei qvida þvi.

10. Eg

10. Eg veit minn sjáfur lífir, Lausnarinn himnum á, hañ rædur ollu yfir, einn heitir Jesús sá, sigrarinn daudans sanñ, sjálfur á krossi dó, og mér svo aumum manni, eilíft líf vísi tilbjó.

11. Med síaum dauda' hann deyddi, daudañ og sigur vañ, makt hans og asli eyddi, eckért mig skada kañ; þó leggist lík í jördu, lífir mín sála frí, hún mætir aldrei hordu, himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í miñi, mig á hans vald eg géf, hvert eg er útí'eda iñi, eins þá eg vaki'og séf, hañ er mín hjálp og hreysti, hañ er mitt rétta líf, honum af hjarta'eg treysti, hañ mýkir daudans kíf.

13. Jeg lifi'í Jesú nafni, í Jesú nafñi'eg dey, þo heilsa'og líf mér hafni, hrædist eg daudañ ei; daudi! eg ottast eigi, abl þitt ne valdid gyldt, í Kristi krapti'eg segi: kom þú sæll! þegar þú vilt.

No. 226.

Lagid: I Jesú nafni uppstá.

O minn Herra! hjálp mér þá, lífsins skamtur er á enda, ei vill hjólid lengur vendast, og eg spennist oki frá. Unn mér þá ad eyddum dogum, andlits þíns

eg sjái dýrd; erdiſt ſund, ángiſt og klögun, áſamt mínum hjúp, í jörd.

No. 227.

Lagit: Öldúngar Júda annars dags.

Stéf eg mig alleinn á Guds míns nád, gevini hañ allt mitt efni og rád; hvad helzt mér kémur höndum ad, í hverjum ſtad, hans miſkun gjörvállt fel eg þad.

2. Miña lífdaga ſtærd og ſtund, ſtendur í Guds míns Födurs hönd; nær, ſem hañ vill, þá vil eg ſtrax, vera til taks, gladur bída þeſs góda dags.

3. Af því eg veit og efiauſt fiñ, Endurlauſnarinn lifir miñ, þad er mín trú hans qvöl á kroſs, keypti lauſn oſs, ávañ farſældar ædſta hnoſs.

4. En, þó ad lágt mitt lidna höld, liggi, fúni og verdi mold, ſamt fiñur ecki ſálin devd, né ſorgar leid, því hún er frí frá allri neyd.

5. Hvad er lík maña? mold og jörd, máttar-laus, dofin, köld og hörd. Hverr madur fædiſt híngad ber, hverr helzt ſem er, hefur eckért í burt med ſér.

6. Hañ kañ ad vera hrauſtur í dag, heill og vel fær í gledi-hag, en á morg-

unn sjúkur og sár, svo til þad gár, máské líka framsídinn nár.

7. Allt eins og blómstrid gult og grænt, med glans'er stendur fagurt og vænt, á augabragdi'er ordid burt, enga ber kurt, fellur, vísnar og fökur á burt.

8. Med þeim skilmála madur hverr, af modurlísi fæddur er; hañ skal burt-deya hédan víst, þá varir síst, verdur hann sæll er vid þvi býst.

9. O madur kristinn! hygg ad hér, hugsa þig um medan tíminn er, nú er þér bodin nádin stærst, Guds elskan ædst, í þessu lífi líka sú næst.

10. Ef ad þú ydrast efalaust, á Jesúm setur von og traust, þá er hans nád þín heill og hlíf, hjálp, vernd og líf, svo aldrei kannir eymda kíf.

11. Af augum þínum oll þín tár, ástrík hans þerrar hendin klár, indælann fögnud helgum hjá, á himnum þá, endalaust muntú finna'og fá.

12. Gledjumst hér vid oll Guds børn trú, gód og fullvís er huggun sú; heimvon er kjær, þvi hér er allt, í heimi valt, eilífann fögnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, Gud! ad vdrast hér, á medan nádar-tíminn er. Drottinn! aéf bæga dauda tíd, frid fyrr og síd, eilíft líf med útvöldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Mín lífstíd er á flevgi ferd, ea flýti mér til grafar, iñan naums tíma nár eg verd, naktiñ lagdur án tafar; daudleg manneskja! dvel ei þá, dauda þiñ fljótt ad miñast á, þau ród er þörf ad hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér, í daud-ans sídstu mædi, ad lifad hefdir, lifdu hér, í luckn' og þrautum bædi; hefd, vold og metord held eg þá, heldur létt verdi met-um á, vid himna vegin gædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, samt megum vér því trúa, ad ef hér lifad hof-um vel, heim er er oss gott ad snúa, til Drottins, hvar í dýrdar vist, dýrdlegir munum fyri Krist, vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hvert, sem ad reistir hæga bygd.

Líkt skugga burtu líf maũs fer, leid þúng verkar mótlæti, æsku-blómid stutt ein-att er, yfrid hvikul vor kjæti; menn fæd-

ast, vara' og falla frá, fáir sjötíu árum ná, ef fleirum er fágæti.

2. Grösin vort hold til geymslu fær, en góðs ad vænta megi, og dauda verdi' oss dúriñ vær, Drottins ord bregdast eigi, sem þad fyrst vöktun setur í, sídan líf eilíft gefur því, uppvöktu' á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Höndin þín, Drottinn! hlífi mér, þá heims eg adstod missi, en nær sem þú mig hirtir hér, hönd þína eg gladur kyssi.

2. Daudans stríd af þín heilög hönd, hjálpi mér vel ad þreja, medtak þá Fadir! mína önd, mun eg svo gladur deya.

No. 231.

Med sínu lagi.

Nú látum oss líkhamañ grafa, og engañ efa á því hafa, á efsta degi' ad uppris hañ, í dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jörd og af jördu, ad jördu eiñig aptur verdur, af jördu rís þad efalaust, alla þá vekur Drottins raust.

3. I Guds ríki öndin lifir, ellíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru kross-

ins qvøl, qvitt vid syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti hriqd og mæda, hefir nú øll endíng góda, ok Kristsnum sína æfi dró, er nú frá amlidin, lifir þó.

5. Eilífan frid ondin hefir, allt til dómsdags haldid sefur, af jord Gud þá uppreisir þad, ódaudlegt, heilt og forklárad.

6. Lúin skildist han (hún) vid heimin, í himna sæln er nú komin, lifanda Gudi lifdi í trú, lifir því víst med honum nú.

7. Sofi han (hún) nú hér í fridi, heim vér gaungum frá þessu leidi; sem best jafnan sig sidi hverr, svo daudin oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi oss Herran Kristi, hverr oss med pinn' á krossi leysti, frá dauda, synd og hættum heim; heidur, lof dýrd sé Kóngi þeim!

No. 232.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hér á jordu ei hefir tof, hugur minn þegar sie eg grøf; sjón þeirri glædist ávallt af, upprisu von, sem Jesús gaf; sofnar líkhami'og lífid manns, lifnar sídar med dýrdar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, munu grafirnar opnast þá. Lifandi'og dauðir, Lausnari minn! leiðast skulu fyri dómstól þinn; þeir einir standast þá fyri þér, sem þér í trúnni lifðu hér.

No. 233.

Med sínu lagi.

Um dauðann géf þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megi, og að mín æfi'á enda fer, eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, Herra minn! að hræðast kynni'eg dóminn þinn, er uppqveðst á effsta degi.

2. Eins og þverhönd er æfin breið, allfátt mig kann að hugga; lítils er verdt mitt lífsins skeið, launsvik óvinir brugga, fánýtt er það og fallvallt mjøg, eg fæ því ecki'á nockurn veg, við líkara líkt enn skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, og svo sem grasið vallar, líka sem ræða líður út, eda lesnar søgur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, fljótt eins og þá straumur fer, Guð menn úr kífi kallar.

4. Þótt margir men̄ í heimi hér, hégómlega sig mæði, til einkis gjøra þeir allt

það sér, fyrir aud og ríkdóms gœdi, og vita'ei hverr það hljóta skal; Herra! kēñ mér mitt daga tal, hjá þér svo hugg- un nœdi.

5. O Gud! þú ert mín adstod best, á þig minn andi treystir; mín er sú bón og þörfin mest, mig frá óförnum leysir; hjálp mér í dandans dapri pín, Drottiñ! vard- veittú sálu mín, og til lífs mig uppreisir.

No. 234.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Monin kjæra, ellífd eina, arfleifd mín þá vard eg til; glœpa nœra glód ó- hreina, en gœta þín, er dára-spil; hverr vill þar um hugsa hjod, og helgunar ei velja slód, sem til vista gledi greidist, gjörvöll lyst þá jardar eydist.

2. A Gud þig! miñ andi kallar, á- heyrn ljá nú bœnum mín, aldrei mig lát aumann falla, ordi frá og bodum þín; fallinn reis mig fœtur á, fljótt afleys og miskun tjá; fyrir hiña seku sauda, synd- ir minn leid Jesús dauda.

3. Veit mér brúka vel í hagiñ, vœnstu nádar géfnu tíd, svo vidljúka sérhvern dagiñ, sjáist dáda verkan frid; ad gud- rœkiñ, aldrei eg, útaf krœki dygda veg,

inn í blíða eilífð lánga, ugglaus síðan vil eg gánga.

4 Fær þá stríð í friði enda, forn ánauð ir forrð í ró; engin qvíði' og klögun henda, kan hvar dauðinn aldrei bjó, ummindaður, alheill þá, eg hug-glaður lokßins má, Frelsarann í fegurð líta, fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagið: Far heimur, far sæll!

Mér, heimur! far frá, því nú þreytist sál mín að sveyma þér hjá, og glaumur þinn metandi ecki neitt er, mót unaðsemd himins, sem lofuð er mér, mig heim þángað lángar, því hér leiðast fer, :,: hégóminn einber. :,:

2. Seig mér satt: hvað er, sem heimurinn flárádi heilla nafn lér? reykandi skuggi og skýa flug bradt, skjótt uppþotin bola, sem hjaðnadi' og datt; í sút vafin misskíning saunkölluð hér, :,: hégóminn einber. :,:

3. Hvað auðurinn er? sá afguð, sem dárunum dýrmæti lier, og tældi svo marga mjög frómleika frá, en féck þó ei mettað þann sýsti því ná; þú, ríkdómur! ert eins og reyniſt þú mér, :,: hégóminn einber. :,:

4. Hvad gyldir heimsins makt, hans ó-skapa veldi, hans oflæti stakt? hvad opt er þad ofundad, offókt og hrjád? hvad opt glatad, umbilt og hatad og smád? þiñ skérfur, þú dárlega drambsemi! er, :,: hé-gómium einber. :,:

5. Abl, aldur, hvad er? hvad snilli? hvad heilbrigdi' og heppileg kjør? hvad unnusta mannaña, adstod og rád? hvad erfidis ákasi, mæda, mañdád? hvad er þad, nær daudiñ oss útkalla fer? :,: hé-góminn einber. :,:

6 Því far þinn veg nú, þú, heimur fallvalti! og hjálp þín ótrú; eg sný hug til himins og hañ stunda á, til Herra míns Jesú, minn Frelsara sjá; þar hjá þeim útvøldu' hañ hét og bjó mér, :,: víst sjálfum med sér. :,:

7. Þar mun eg þad fá, sem hér á jørd-uñi'ei heyrdi né sá, þañ ríkdóm, þá vyrd-íng, sem varanleg er, þá vegsemd og gledi, sem aldreji þver, þá einkis eg sakna, því ávin̄ giørvallt, þar Gud er mér allt, miñ Gud er mér allt.

8. Sæl verdur sú stund, eg sídasta burt-farar sætañ fæ blund, nær sála mín dupt-inu frá skilur frá, til síns Guds og Skap-ara upplída má; sú komi sæl stundin! mér

komi'á hans fund! kom dauda kjær stund!
kom mér á Guds fund!

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir ollum yfir høfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þiñi kristni gódañ frid, o Gud! um allar tídir, því eckert høfum vér añad líd, eiñ þú fyrir oss strídir, sjálfur Gud vor sannur Fadir!

2. Þú einu heilagann hug og rád, og hreint framferdi veitir; géf oss þad hjarta'af þiñi nád, þins ords alleina leiti, eptir því í ollu breyti.

3. Þó vor misgjörd sé mørg og stór, med nád vyrdstú þad bæta, í líkn og miskun lít til vor, lát oss ei hegning sæta, en fyri Jesúm mildi mæta.

4. Um þad bidjum vér oll þín børn, ad frid vilþir oss géfa, med þinni hønd og mildri vørn, móti óvinum oss hlífa, þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gud! þú kañt og vilt oss veita, vora þad sem bætir þörf, um adstod þína ecki neita, allra blessa kall og storf! auki krapta oss þín náð, ad ebla brædra heill med dád, ad vér gognumst æ sem flestum, unn oss, Gud! vér hug á festum.

2. Korónu þeim þú baudst ad bera, byrdi létta gjerdu hans, þér til heidurs hañ lát vera, heill ríkis og Íslands! fús sérhverjum géfi gaum, sem gjerir rétt og sañleiks taum, dregur, ebli lán svo lýda; laungun hans sé þér ad hlýda.

3. Valdstjórn bjóda vyrdstú' á landi, ritiku þræda rétt á mid, ad vernda góda', en varna grandi, veit hjálprædi þitt og lid; þeim oss dygda lýsa' á leid, léna trygd, en forda neyd; sín embætti veit þeim vanda, vel af mætti'og náð þíns anda.

4. Blessa þá, sem bygdir yrkja, blessa heirra sveita' í frid, med vellídun vyrdst þá styrkja, vid forsjálni, heidur, grid, hvern ærlegañ ydju-mañ, í stétt siñi blessa hann! lát þad vera sérhvers sóma, sæmd vors ebla lands og blóma.

5. Gud

5. Guð! þitt orð og andi leiði, oss á dygða vegi hér, aðstoð nema oss þú greiðir, ekkért megnað saum vér; þér að þecknast uñ þú oss, svo eðlast mættum dýrðar hnoss, það trúlyndum þínum géfa, þjonum síðar munt án efa.

No. 238.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Faðir! þenk til þeirra', er gráta, þúnga mótgángs undir hér; þyrðsiú krapt þinn vera láta, vægð og styrk þeim nauðir ber; allra kjør um lá og lend, leika, Guð! í þíñi hend, þú kañt græða, þú kañt særa, þú kañt briggja og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjól'og skugga, skulum vér lifa sorga frí, fyrir ótta, fyrir ugga, friði góðum jafnan í. Guð! þín miskun eilíf er; eins framvegis géf oss hér, allt hvað þurfum og til þinnar, ávalt þénar dýrðarinnar.

No. 239.

Lagið: Heiðrum vér Guð af huga' og sál'.

Vors Herra Jesú verndin blíð, veri með oss á hverri tíð; Guð huggi þá, sem hrigðin slær, hvert þeir eru fjær eða nær; kristnina efli'og auki við, yfirvelduuum

sendi lid, hann géfi oss öllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjervell kristnin skal gledjast nú.

Hín hátign, Gud! um eilífd er, af dýrd-ar-stól himnanna, í náð til jardar sannt þú sjer, sendir heill bygdum manna; æ vér þig bidjum allir nú, ad vort födur-land blessir þú, veitir frid, velferd sanna.

2. Géf vorum Kóngi gjæsku'og ráð, gagn stunda ríkja sinna, ad elska frid en-dbla dád, og þegnum heill ávinna, kall sitt ad rækja kénn svo hér, kórónu'ad lífs í dýrd med þér, veitist og vegsemd finna.

3. Vors Kóngs Rádgjöfum veittu nád, vísdóm og adstod sanna, og stjórna þeirra ydn og dád, öllum til gagnsemd-anna, svo allir gódir eignist frid, og med réttvísi geymist vid, árásum illra manna.

4. Fadir! lát rigna foldu á, frjófgun-ar-krapt af hædum, umgird vort land og geym þad frá, grimmum hernadi' og skjædum; Gud! þú med speki gjörir allt, géf oss ad treysta þér ávalt, bædi' í medlæti'og mædum.

5. Géf þegni hverjum gedjist hér, gaum skyldu sinni'ad veita, á sjó og landi brauds

sem ber, og blessunar þinar leita; ástundi svo með ást og dáð, aðstoð, huggun og þarfleg ráð, voludum jafnan veita.

6. Láttú oss, Drottinn! líkjast þér, og líf vort dygðum prýða, géf öllu því, sem gjøra ber, góda framqvæmd, heill blída, fodurland rétt uns finnum vér, hvar fáum betri styrk en hér, þér, Fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagið: Gudi lof skal önd mín inna.

Frið veittú voru landi, voldugi Fadir! fyrr og síð; Yfirmönnum öllu grandi, og undirgéfnum forda lýð. Þá lídur ad lífsins enda, og linnir heimsins stund, géf oss þinn guddóms anda, sem gledji vóra lund! vort athvarf allt í heimi, og adstod Drottinn er, hans hønd oss hlífi' og geymi, vid háska' og naudum hér.

No. 242.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Lát landið frjófgun fá, fulla og sæta; réttinn sinn framgáng sjá, og sannleiks gæta. Gud géfi mér, minn deildann verd á medan, og til þess eg vid grøf, aflegg minn ferda staf, og held burt hédan;

No. 243.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Kónafins lífdagar fjølgun fái, fyrri og síd í blessun vér; hans stjórn luckn og heillum nái, hans kyn blómgist, uns tíd øll þver! o Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú!

2. Um kríng hans sæti sífeldt skíni, sannleiki'og nád-réttlæti med, þín adstod hañ med heidri krýni, heill og fridur hans lífgi géd; o Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú.

No. 244.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Heidur, frid, luckn, lán og gjædi, legg yfir þann, sem Kóngur er, landa-stjórn hans og hjarta bædi, himneski Kóngur! líki þér; landa-búum hans legg þau rád, ad luckn fái'og gjæfu nád.

---

b) A Strids-tímum.

No. 245.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Sé Gud med oss, vér engri þá, óluckn þurfum qvída, hann má traust setja

hvørr einn á, í hrigdum mædu tída, hann
sá godi Gud hjá oss er, hann frelsar oss,
því skulum vér, hans gladir hjálpar bída.

2. O Gud! þú hefir opt það gjort, er
menn síst vænta kunnu; já, opt þá ský
umkríngdu svørt, iñdælust ljós uppruñu;
vón þegar komin var í þrot, vér þinnar
hjálpar fengum not, meïn fárga oss ei luñu.

3. Vér bidjum þig, vor blídi Gud!
bæn vora heyr, sem fadir! set takmark
strídi, sorg og nand, send oss frid, svo ad
gladir, þitt frelsi sjáum, þitt í hús, þakk-
látur gángi hvert og fús, þér prís ad hessa
hradir.

Séf þinni kristni gódann frid. (sjá
No. 236.)

---

c) Í skjædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

O Gud! hvers nád og adstod blíd, er
þeim vís, sem þig bidur, þú sendir
oss nú sorgar tíd, svo burt vor hverfur
fridur; ángistin girdir um oss því, all-

morgum daudinn kastar í, grafar nidamyrkur nidur.

2. Oss nidur lúta'i naudum því, nþar hørmúngar græta, daudanum hljótum hardtnær í, hverju fótspori mæta, einn vinur sköa annan má, og bródir fordast bródur sjá, síns lífs sjálfur ad gjæta.

3. Enn verdi, o Gud! vilji þinn, var hann og er þad besta; vægdar þig bidjum vér hvert sinn, von høfum á þér festa, þó ædi daudinn enn á ný, ollu til góda snýrir því, þin fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrkl þinn andi ønd, er hédan svipstast ega, rétt þeim í dauda hjálpar-hønd, ad hafi trú ódeiga; von um fullsælu vek þeim hjá, værd andar lát þeim géfast þá, í fridi fara mega.

5. O Drottinn! minnstú mæddra vel, mildi gled alla þinni, velt oss hreintrúad hjarta-þel, hrind frá oss efa-sinni; géf ad í qvøl og kjæti vér, kappkostum ad oss daudinn hér, vidbúna vel æ finni.

---

d) J

d) J Landplágum.

No. 247.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Réttláti Gud! hvers hegníng strída, hrædilegt er, ad sjá lída; í þinni hendi er himin stór, hafid, jord, eldíng, vindar, snjór.

2. Hvad sem þú býdur, hlýdir, kémur hvad þú vilt afmá sjest ei fremur, árfæld, hallœri, audnu, pín, almáttug stýrir forsjón þín.

3. AE Gud! sjá nú hvad yfir dynur, undir hörmúngum land vort stynur, þín börnin qveina' og barma sér, bodi daudans þvi geist um fer.

4. Monnum og sképnum missist fridur, menn og sképnur því stynja vidur, hverttveggja þetta, Herra! þó, hondin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi Gud! sem lífid ljenar, og lífs heill vorri sjer hvad þénar, minnst vor í nád og vægd oss sýn, vér treystum uppá gœdskn þín.

6. Bjód þú land-plágum, hættu, hrigdum, ad hverfa burt frá vorum

bygdum, fodurland vort og fólk allt hér, Fadir í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jörd og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, forþéntu straffi væg oss vid, vort land umgirdtú þínum frid'.

8. Séf oss framfør í gódum dygdum, gjæt vor vid syndum, qvøl og hrigdum, vernd þín oss geymi' um vötn og lønd, vér felum oss í þína hønd.

---

c) Fyrir Deyandi.

No. 248.

Lagid: Øldúngar Júda annars dags.

Helm, sem daudinn nálægist nú, nádugi Drottinn! hjálpa þú, o hvad hormúngin hardt þá skjer, hvad jardneskt er, eckert þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, sem þungann báru dags um stund, nú er lífs dagur enda á, æ! láttú þá, qvöldværdir gódar, Fadir! fá.

3. Englnn svo hladist eymdum hér, ad vonar-sjónir missi' á þér; send veik-

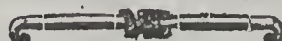
um hægð og legg þú lið, lát sálar-frið, lina ofraun og gefa grið.

4. HErr! lát þá minnast á það vel, að nú síðasta'er ranna jel, og hvern einn líka hyggja' að því, að heimi í, andstreymi við er enginn frí.

5. Þitt orð þeim sýni sannleik þann, sigur á deyð að Jesús vann, og að oss tilbjó samvist sá, þér sjálfum hjá; gef þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim öbluga von og traust, um vegsemd með þér endalaust, og þá farsæld, sem er þér hjá, þitt auglit sjá, og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra Guð og gef þeim náð, gjæð þá við andlát styrk og dáð; líkhamans þegar bresta bønd, í blíða hönd þína, Guð! meðtak þeirra önd.

III. Sálmar til vissra Tíma.

1. Ara-skipti.

Eiñ Gud þér allir prísid. (sjá No. 31.)

No. 249.

Med sinu lagi.

Guds vors nú gædsku prísum, gódir rétt kristnir menn! med saungunum líkn hans lýsum, lof segjum honum eñ, fulltíngi fyrir sitt, sem hefir af gædsku sinni, hverr eiñ trúi'eg þad sini, á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi, vér minnumst gladir á, og yfrdum víst sem skyldi, hans velgjorníngu þá, er hann nú þetta ár, oss gétid hefir ollum, konum bædi og kollum, og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur Drottinn veitti, vorn' á landi frid, allt fólkid einnig fæddi, og gaf hvad þurfti vid, af hans miskunar hønd, því hogd og hæum vildi, blessun fadrinn mildi, géfa um gjorvallt land.

4. Oss hefir varðveitt alla, af föðurlegri náð, ef vildi' hann yfir oss falla, sem vor er mörg óðáð, með jafnri mæðu' og pín, fyrir laungu værum vér deyddir, af sorg og eymdum eyddir, hverr fyrir syndir sín.

5. Sí-ljúfur svo sem Faðir, svo er hann mildur víst, vér fáum frelsi glaðir, fyr'r vorn Drottinn Krist, með réttu traust' og trú; hañ af oss sviptir syndum, setur skamt hrigðar-stundum, veslum hjálp vís er sú.

6. Allt gott þú einn oss géfur, o Guð vor himnum á! allt hvað andardrátt hefur, allt skal þér lofgjörð tjá! í Jesú nafni nú, þín biðja börn eñ fremur: blessa árið, sem kémur, allra þörf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, þín biðja börn eñ fremur: blessa árið, sem kémur, allra þörf uppfylltú. :,:

No. 250.

Lagið: Herra! þér skal heiður og lotníng gr.

Eitt á enda ár vors lífs er runnið, enn oss sendast Guðs af náðar-brunni, lífn, hjálpræði, lífsins gjæði, lán og næði, hvarf það hræða kunni.

2. Hjartad dansi, honum lofgjörd inni, hátt til ansi, túnga, mannvit, sinni, hverr med gáti, gefgi kátur, Guds nád játi, lída'ei láti'úr minni.

3. Honum sálin hlýdni sverji vísa, hans vort málid, æ skal gjædsku prísa; vort hacklæti, veri' hans mæta, vilja'ad gjæta, ást svo ætíd lýsa.

4. Honum felum hagsæld, árs komanda; hann sjer vel um oss hvad mun þá granda? oss hann seka, ei útrekur, allan speki, hans burt hrekur vanda.

5. Alvøld mildin, ollu þú sem rædur! enn gódvildar sed oss þinnar gjædum; augda dygdum, hamla hrigdum, hrind burt stygdum, bú oss bygd í hædum!

No. 251.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Eitt nú er, útrunnid lífsins ár; lof sé þér, lífs Herra'og fadir klár! allt þig lofar endalaust, anda sem hrærir, vetur, sumar, vor og haust, vegsemd þér færir; hver dags sól, heill veita'og gledi, heims um ból, hvervetna rédi, líkn og skjól, ljúfur oss tédi, Gud, hvers mildi gofgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, hans kjærleik prísi. :,:

2. Greida ber, Gud! fyrir lidna tíd, þackir þér, þín geymdi' oss nádin blíd. Gud og Fadir vor þú varst, varnadir grandi, umsjón fyrir ölln barst, í voru landi; frjófsemd af, fylltir og gróda, enn létst haf, audlegd frambjóda, fridur gaf, oss farsæld góda, allt í settri ordu stód; :,: allt forsjónar auga þitt, áleit í mildi.:,:

3. Allir nú, enn fehum, Drottinn! þér, allt hvad þú, oss hefir gésid hér, önd, líkhama, audnu, lif, öll vor heimkynni, Gud, vort athvarf, hjálp og hlif! hönd geym oss þinni. Vel munt því, vor Gud! oss leida, björg á ný, bygdum til-reida, landi í, likn, heill útbreida, þér fulltreystum allir enn, :,: ad þú blessir árid nýtt, oss sem nú gésur.:,:

4. Utbreid þú, ó Drottinn! krapti med, traust og trú, til þín, ad fáum sjed, orda þinna ljóma ljós, leid villtum beina; dygd og vitska vort sé hrós, vegsemd in eina! géf oss frid, gódum ad halda; send oss lid, sitt hverjum gjalda; alla vid, ást, nád margfalda; af jörd' og hafi braudi' útbýt, :,: hvern med trú sín stunda störf, styrk, Gud! og blessa.:,:

5. Kóngs vors lönd, krýn farsæld, Drottinn kjær! þín sé hönd, þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vitskir prýð, veit styrk af hædum, ad farsæla landa lýd, létta burt mædum! géf þeim fá, gledi þá kanna, ávöxt sjá, embættis aña, blessun, sá, um bygdir maña; hvers eins blessa stétt og stand, :,: eñ hvad bera ei orka má, adstodi fleiri. :,:

6. Géf oss nád, Gud! medan lifum hér, vort allt rád, vanda til dýrdar þér; oss í dygdum efli sú, afstýri follum, í Jesú bidjum nafni nú, neyd hrind af öllum. Íslands lýd, almáttug leidi, forsjón blíd; farsæld útbreidi, árs hver tíd, óhöpp hjá-sneydi. Gud! þig heidri gjörvöll lönd! :,: þig vegsami ár og öld, allur lífs skar-inn! :,:

No. 252.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Þöck, gódi Gud! vér færum, med gledi-saungum þér, hátídar hljómi skjær-um, hugkátir tjáumst vér; heyr med vel-þócknun þú, Fadir! þad lof, er ljódum, lypt muñs og sálar hljódum, á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lýda, ljúfañ, ó Herra! frid, og lagdir blessun blída,

bjargrædi sérhvert vid; þitt vaega vísdoms rád, oss hefir ætid leidda, og allra stigu greidda, med sødur mjúkri nád.

3. Þegar til þín oss snérum, þín miskun tók oss vid; af himni hressstir erum, huggun þú gafst og frid. Hugkjæti helgri med, þér bljúgir þackir ydjum, þig, Drottiñ! eñ tilbidjum, þitt prísum gædsku géd.

4. Gjor nú, o Gud! þad bidjum, géf oss blessun í ár, med oss í ollum ydjum, æ sé þín gædska klár, hvern blessa, hvers eins stand! lát vísdóm vaxa' og dygdir, vellsdan késji hrigdir, blessa Kóng, lýd og land!

No. 253.

Med sínu lagi.

Rís upp, mín sál! ad nýu nú, nýa lofgjord uppbirja þú, því nú er nýtt ár komid, nýr skeinkur þér, nýgéfinn er, nýrunnid himna blómid.

2. Lof sé þér, Gud! fyrir lidid ár, lífs heillin mín oll í þér stár, o þú, miñ andar kraptur, sem vægdir mér, svo enn eg er, á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefir verndad vedhlaup mitt, vel, svo eg gjæti hnossid hitt, á nú umlidnu ári, líkham og ønd, þín líknar hend, leiddi úr hættu' og fári.

4. Einn varstú traust og únun mín, ein mig verndadi gjæðskan þín, eg géck í geymslu þinni, hagsæld og ró, þín hønd mér bjó, og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, haldtú því sama fram vid mig, á ári inngángandi, handleidslan þín, sé hlífdin mín, vid háska'og øllu grandi.

6. Nýj miskun ári nýju á, nýja mér qveiki laungun hjá, þér einum þjona, hlýda; mitt kall og stétt, trúr rækja rett, vor þyggja', ef vilt, bid strída.

7. Þá æfi árum hallar hér, hjástod best, Fadir! vertú mér, géf endíng glada nauda; atbvarfid mitt, skal ordid þitt, eins í lífi, sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér unnir þú, almáttug hønd þín geymi nú, og blessi mig og mína, þitt andlit blídt, um árid nýtt, yfir mér láttú skína.

No. 254.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Þøckum vér Gudi gladir, af gódu hjarta, hug'og trú, allir sem ihsafnadir, erum í Drottins húsi nú; hann oss gaf, líf og fénti, líknsemd af, hvad sem þénti, ei hann svaf, allt sá best er henti.

2. Vor Gud! hér veasemd tjáum, vard-veitslu þína fyrir og náð-framar en skyn-jad faum, forsjón þín hefir ad ofs gád; fyri hlíf, heilsu, gródur, hjálp vid kíf, næring, fódur, þér eillf, þock sé, Fadir gódur!

3. AE! fremur en þig bidjum, ofs réttú þína Fodur hønd, ad allt til lofs þér vd jvm, andi þin styrki vora ond; auk ofs dád, and-gast dygdum, um vort láð, varna syndum, í sorg ofs náð, send frá efri bygdum.

4. Lát hvern árs-daginn eina, æ kénna jafnan sért ofs med, og menn í ollu reyna, ad stjorn þín mild þá fær ásjed. Fadir! vér, forsjá þína, felum hér, líf, heimkynni, allt hjá þér, adstod, blessun finni!

2. Missiraskipti.

a.) Vor-Sálmar.

No. 255.

Lagid: Gædskurkasti grædari minn.

O Herra Gud! eg þacka þér, þú hefir hlíft og stjornad mér, á nú umlidnum vetri, háska og slysum varnad vid, veitt

blessun, næga hlífd og lid, mér og minni adsetri. Drottinn! Drottinn! eg kann eigi, út ad segja ástar anda, miskunar þinar mér til handa.

2. Samt hefi' eg syndgad mikid og miog, móti þér, hátign guddomlig! minn Gud! minnstú þess eigi, lát yfirgnæfa gædsku þín, gjordu enn framar vel til mín hvad eg efa aldreji. Drottinn! Drottinn! mín hefir gjætt og meinin bætt þín miskun ríka, unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, en bid nálæga tekur vid, því bid eg: Herra hýri! ad mig leidi þín hjálpar hond, bættulaust yfir mein og grond, og athofn allri stýri; Drottinn! Drottinn! ad ondu minni máttur þinn og mildi gjæti, líkhaminn somu lidsemd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, á form og hegdun sérhvert sinn, farsæl þú Gud minn gódi! mér og minni svo stjórna stétt, ad standi' eg hana vel og rétt, í þínar forsjár flódi. Drottinn! Drottinn! leid þú mig um lucku stig frá lasta voda, vyrdstú mig ætíd í ollu stoda.

5. Allt hvad eg gjori og gjora læt, Gud minn blessadur! ad því gæt, svo farnist farsællega; reisur mínar ográda-

dag, rædu og tilstand nótt og dag, aňastú á.
alla vega. Drottinn! Drottiñ! leyf þú
ei eg lífs á vegi lostum siñi, mig fel eg
þér og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, Gud! þañ vissa veg,
sem vísa ord þín guddomleg, um alla æfi
mína, geym mín í sañri andrækne, géf þú
ad eg iñlæstur sé, í vernd og vöktun þína.
Drottiñ! Drottiñ! leyfdu mér, ad lifa
hja þér og lausnar degi, fagna, náð þína
svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof, skal end mín inna.

Vetur er enn á enda, eilíft lof sé þér,
Fadir kjær! þú létst ofs lækn henda,
og lagdir þad til, sem þurftum vær; þú
hefir oll vor efni, añast vid fári og naud,
verndad í voku og svefni, og veitt ofs dag-
legt braud; varnad voda og follum, vedra
og húngurs pín, afñýrt stór-slisum oll-
um, og stodad vel bornin þín.

2. Enginñ kañ yfirvega, alla blessun
sem veittir þú, andlega og stundlega, á
þessum lidna vetri nú; heilsu, lán heill,
bjargrædi, hofum enn þegid vér, margs-
háttar gagn og gædi, gafst þú ofs, Drott-

tíñ! hér, þú hlífdir háska' og grandi, héldst bygd og skéynum vid; þú veittir voru landi, verndun á alla hlid.

3. Packlæt's offrid býda, byggdú nú af oss aptur á mót, fyrir ást og ásjá blída, öll velferdli og nádar bót; svo fyrir Son þinn mæta, sendañ til Lausnar oss, þú létst hann borga' og bæta, brotin vor öll á kross; í honum allt hid góda, oss veittir, Drottiñ! þú, þér gjörum packir bjóda, þad er vort offur nú.

4. Hverr kañ ad tjá og tína, trúfesti þínar sérhvern vott? eda med ordum sýna, allt, sem landsbúum veittir gott? auga þitt ad oss gádi, eyra þitt heyrdi' oss vel, hondin þín hjálpa nádi, hýrt var þitt ástar þel. O þu, Drottiñ alvaldi! allt gott er létst í tje, hér og um allar aldir, æfinlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódann Vetur.)

Lagid: Kjær Jesú Kristi!

Guds gædsku prísa, geymar, høf og stord, lof hans auglýsa, lifandi mañ'a ord; himnañ'a hersveitir, Herrans votta

dád, allt gott eñ oss veittr, ástin hans og nád; merkin tída heutug hañ, hvaum lÿda setja vañ, vorum hlÿda kjørum kañ, kjæla'og solar bráð.

2. Oss eñ framleiddi, eitt um vetrar skeid. Gud og lífs greiddi, gángiñ heim í leid; vodanum afvendi, vedrin gjørdi hæg; leika lét í hendi, lífsins medol hæg, Gaf fárádum huggun hañ, hressing fjádur jafnan fañ, oss í nádum veitast vann, vegnan gégn og næg.

3. Med hverju má eg, miñ Gud! heidra þig? eckért til á eg, áttú sjálfur mig; þitt eg þér skal bjóda. þad er mín ond og líf, prís þiñ lystugt ljóda, lán hvert reyni' eda kíf. Offur greidi'eg þackar þér, þig tilbeidi: vertú mér, lífs um skeid, sem eptir er, unan, von og hlíf!

4. Ný nádar gædi, nýu sumri á, líf, føt og fædi, Fadir! vyrdstú ljá; gagn, sem gengid syndur, géfi'oss himiniñ, frami, heilsa, fridur, fylgi'oss út og iñ. Fénadar hjord ei fiñi naud, færi jordin ollu braud, lands umgjordin láti aud, ladast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér, oll mín grundast von, haf bústad hjá mér, heilagi Guds

Son! einkum lífs vid lokin, láttú anda þinn, þegar eg máttar þrotinn, þenkt' á dauda minn, huggun sedja hjartans þel, hugañ gledja deyds vid el, heim þá qvedja kann eg vel, og koma í himininn.

6. Þar síseld sæla, sem ei bregdast kañ, og líf indæla, æ vid leikur mañ; alla'án enda gledur, ástin Drottins heit, unun ædstri medur, í þeim dýrdar reit, eymda róli frelsud frá, fyrir stóli lambsins þá, hofud bóli himins á, heilog dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal end mín inna.

Lof sýngid, gofgid gladir, Gud vorn Skapara prísa her, sem med oss ser, sem Fadir, framleiddi jord og himna her, gofgid þann Gud, hvers haldist, grunnlausa hefir nád, frá eilífd og um aldir, allir hans miklum rád, vor-fognud blídt útbreidir, bod þitt, o Gud, vor Gud! þér lofajord, þock og heidur, því sýngur önd vor glod.

2. Voldugur, vís og gódur, veturiñ, Fadir! létst frammgá, her náttúrunnar hljodur, hvíld tók og sem í dvala lá, med vor-blóma blídum vakti, bendíng þín

hann til lífs, hýrt brosti og burthrakti, blíd sól þraut vetrar kífs, il-gjøfum enn útfleytir, ellum því gledi ljær, fjør hresságng, frjóssemd veitir, farsæld um bygdir grær.

3. Gud, allrar gjæðsku lindin, gledst enn náttúran øll vid bad, í daggar-dropum sendir, dýra frjóssemd hér ofan ad; strax blómi skógur skrýdist, skaut jardar ný-skéd læst, iñdælum urtum prýdist, engid er blómstrum glæst, lopt hlýtt, ylmur ágætur, øll lada til vor hnoss, vor gjæda' er, Gud! þín lætur, gjæðska útbýtast oss.

4. Um vøllu' og grænar grundir, gjæðsku þinnar berg-mála róm, ótal þúsund þúsundir, med þrá-samstillt um gledi hljóm; lof þitt um loptid dunar, lofa þig blómstur strád, fjall, laut og lækja buna, lof róma þiñi nád, hvert hljód fognudi fyllt er, fagrann æ sýngur prís, oss því ad þacka skyldt er, þína trygd, Gud alvís!

5. Ej skal þó túngan eina, algódi Fadir! prísa þig; hjartad lástum hreina, hefji med gladværd til þín sig! sífeldt skal vor ósk vera, med verkandi'ást og dygd, þér vora þøck ad færa, þjóna gladir med trygd, vér lífs tóm vort hér helgum, vor skal á-

stundan sú, ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir! því skipar þú.

No. 259.

Lagid: I Jesú nafni uppstá.

Nú upprann þín sumar-sól, vottur til um eilífd eigi, ad í minni grefeg þreyi, vor Gud! athvarf vert og skjol! úr þam vetrar fölum færir, fold þín alvold máttar-hönd, uppyngd sképnan hýr sig hrærir, um hafid, lopt og ilund lönd.

2. Gud! þín lindin gædskunný med ár-dögg feldu fredna kjætir, frjófum med gvöld-skúrum vætir, sólar vermda hollum hlý; tímar árs í ordn' er settir, enn nú skiptást, lof sé þér! þrant skammudægra hjós þitt léttir; líka af nordursbúum hér.

3. Þú upplýkur þinni hönd, gledur, blessar, ancægtum fyllir, giæda þinna'en barmq stillir, þeirra sképna', er þágu önd, þín af feiti' og frjóssemd drjúpa, fótspor þá í skýum gár, áslar undra afgruñ djúpa, opid hverri sképnu stár.

4. Lautin, breckan brosir hver, sád-gros, ótal urtir gróa, oss ad sedja'og gledja þróast, skógur bjorg og skjelid lér; i ótal lækjum ad oss strevmir, unadsemdum

náttúran, af þér fyllt, þá gledi geymir, gnótt, er tæmast aldrei kann.

5. Hverr siñst gódur, Gud! sem þú? trúfast, orlátt hvar er hjarta, á hverju Fodur-nafn eins skartar? vér undrumst þína ást og trú; án þín, Gud! vér glatast hljótum, glæpugt líf vort til þess vañ, vér þó lífs og nádar njótum, nægta, er mildi þín oss ann.

6. Ollum lýsir ljósid þitt; engañ vantar ástar gjædi, o! þín nád er vort lofqvædi, og þín vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gøfgid, qvedid, Guds nád príssid, vyrdid, meñ! hvad margt gott vor Gud oss tédi, gott hvad margt vill tjá oss eñ.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Nú skal enn í Guds trausti, uppbirja nýann missira hríng, lífsins Hertogiñ hrausti, hafdú gát á oss allt um kríng. Nýa blessun, nýtt sumar, nú lát oss færa hér, hvad um lopt, haf, jørd sveimar, hlýda má, Drottinn! þér; lát nýa nádarstrauma, nýkomna frjófga tíd; vyrdstú vernda og geyma, veik-staddann Íslands lýd.

2. Géf þú oss farsæld góda, géfdu oss enn í landi vér, af jördu gras og groda, gagn sjáfarins og heilsu-kjör, blessun um hvadir allar, bjód andar, líkhamans, enn heillum oss tilfalla, ábúum þessa lands; svo gladir náum njota, næríngar lífs og ands, þá skal ej þockin þrjóta, þágu vors daglegs brauds.

3. Kóngsins tign stødug standi, styd þú, Drottinn! hans Ríkis-rád, fridurinn fordi grandi, forsjón þín blessi Jsa lád, vøld, kirkju, kristindominn, kénníng, trú, líf vort hér, eilífi lífsins ljóminn! leid allt til dýrdar þér; vorn inn-og út gáng bædi, øll verk og ferdalag, bygdir og øll bjarg-rædi, blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands Yfir-herra, í þína fel-um verndar-hönd, eign og embætti þeirra, og alla menn um þessi lönd. Íslands vorn enn veri, þín voldug hjálpin sterk, oss svo hér enginn gjøri, áhlaup né skémdar-verk: þig ef menn vita vera, vorn skjøld á alla hlid, þá mun alls enginn þora, oss spretta fíngri vid.

4. Í stjórn og umsjá vorri, ytri og innri fridur sé, ytri í höndlun hverri, hinn gód samviskka láti í tje; en sá eilífi fridur, oss géfist himnum á; þín hjord, o Herra!

bidur, hana i náð lítá; vor heilf, athvarf og verja, vertú í landi hér; soo skal Sumarið birja, með sonnu trausti'á þér.

b) Haust-Sálmar.

No. 261.

Lagið: Gæðstkurskasti græðari minn.

O Guð heilagur, heilagur, heilagur Guð og Drottiñ vor, blessaður um aldir alda! Þér offra eg þakklætl nú, þig ákalla með bæn og trú, þér vil eg gott lof gjalda, Guð minn! Guð minn! skyldt er mér að þakka þér og þig að prísa; upp, upp minn saungur, Guðs ást að lýsa.

2 Lof sé þér heill og hjástoð mín, himnesk Guð! fyrir miskun þín, og veitta velgjörð alla; sem nú umliðna sumar tíð, sýnt hefir mér þín gjæðskan blíð. og lét mér allt vel falla. Guð miñ! Guð miñ! mig hefir leidt, og meinum eydt þín mildin ríka, bygð mína vardveitt og blessað líka.

3 Upplokiñ fañ þiñ ástar bruñ, eg og þitt náðar djúpt afgruñ, miñ Drottiñ! mér til handa, þaðan kom mér oll þorfin mín, því prísa eg nú gjæðsku þín, og vil þér vegsemd vanda. Guð miñ! Guð miñ!

allt hvad er, í aunnum mér, þér einum unni; lof þitt sé jafnan í mínum muñi.

4. Allañ mig, Drottiñ! offra'eg þér, á nú komanda vetri hér, og alla æfi mína, lát mig umflýa lasta verk, leidi mig jafnan hønd þín sterk, geym mín fyrir gjædsku þína. Gud miñ! Gud minn! hvar eg er, og hvert eg fer, og hvad eg gjøri, skil aldrei vid mig, hirdir hýri!

5. Allt þad, sem ecki þócknast þér, þad vyrdstú taka burt frá mér, vel svo þínum vilja hlýdi; en þad, sem þér er þægilegt, og þénar til þiñar dýrdar frekt, géf mér þad, Gud miñ blídi! Gud miñ! Gud miñ! verk mín øll, og vegnan høll, sem mál og minni, farsælist af þér útl' og inni.

6. O Herra! tak þad allt frá mér, er mér kañ snúa burt frá þér, svo ockur engiñ skilji, o Drottiñ! géf mér aptur þad, er mér kañ þér ad snúa ad, er þad mín ósk og vilji. Gud miñ! Gud miñ! vyrdst æ hér, ad vera med mér, miñ Herra hýri! eilíft lof sé þér, Drottiñ dýri!

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal end mín inna.

Lof sé þér, Drottiñ dýri! døgum og eldum stjórnar þú; há-sumar tímiñ hýri,

hann er skjádur á enda nú; o hvad ótal morg gjædi, oss gaf þín nádin blíd, líf, heilsu, fot og fædi, farsæla sumar tíd, trú klára' í kyrrd og fridi, kristindóms medol oll, þín hjálp vard hverjum ad lidi, svo hrepptum ei slísa soll.

2. Med mjog margfeldum gjædum, miskun þín krýndi sumars tíd, frjossemd af himna hædum, besir á jordu andnast lýd, land og sjór gagn og gróda, gésid hesir oss nú, áhlaupi illra þjoda, oss hesir fordad þú, yfir- og undir-stéttir, ósá þín milda hond, í þína umsjon settir, almennilegt tilstand.

3. Þér gjorum þackir færa, þýdi Fadir! af hug' og trú, lof þitt eblist og æra, vid allt þad, sem oss veittir þú; en hvad á hverjum degi, hofum strygat veldi þitt, miñ Gud! miñstú þessi eigi, misverkin oll géf qvitt, lát oss ei glæpa gjalda, géf heilog þeckjumst rád, Fadir! vid oss framhalda, fulltíngi vyrdst' og nád.

4. Herra! lof þér sé þýdi! þinn fyrir Son, er dó á kross; þú blessar lond og lýdi, læsing atviñu upplaukst oss: fyrir lif og luckn alla, líd, heilsu, vernd og fé, er þú létst oss tilfalla, ævinlega dýrd þér sé! svo skal sumarid enda, sýn oss þig nádugañ

og vyrdst oss veturinn senda, vægann og farsælann.

No. 263.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Sjá! blóminn sumars á burt er, íklædast vetrar búning' fer, náttúran, dinna dægra, og hretin hord, lífs lada hjord, leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á, svo margfold gjædi' af landi' og sjá, bjuggumst vid lopts oblídu, bjuggumst vid þorf, vor bæa storf, budu ad verjast strídu.

3. Sjá! ad lifum og sérhvad gott, sem þegid hofum, gjædsku vott, þeckjum Drottins dásamann. Oss hættum af, hreif, blessun gaf, hann leiddi' oss alla saman.

4. O Gud! þig prísar sinni' og sál, sérhvad, sem bærir raust' og mál, og sképnu skarar snjollu; þér þackar allt, lán þúsundfaldt, þú sem vidheldur ollu.

5. Vertú vor hlíf, heill, unan oll, allt hvad lifir um dali' og fjoll, til þinnar mildi mænir; géf blessun, braud, burtvísa naud, og beli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad líki þér, léna oss styrk, svo fáum vér, folnadri foldu medur, ad hvílast vært, uns hróp þitt skjært, heimin til lífs uppqvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur.

Holl náttúran enn fer ad deya, ilur horfinn, saungfuglar þegia, kulid skékur qvistu ber-snauda, qvetna stráin folnud mót dauda.

2. Híngad sol deprn horn auga vendir, hvert geislana blíd fyrri sendi, foldin styrdnar, fyrr sem réd gróa, felur skugg-inn ljós, jördu snjóar.

3. Enn lifir þo aldanna Fadir, ónm-breyttur, forsjá hans gladir, felum vér oss, fulltraust þad gétur, fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nockrum yndis nægtum þó svipti, náttúrunnar dauf hátta skipti, alvöld speki'og elska nærgætin, áqvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjörd frá Drottni, vakir hans forsjá, aldrei svo þroini, þad hverri til gagns er og goda, hans gædska mun sképnum bjóda.

6. Hañ baud vetrar-húmid oss færi, þær heillir, sem gledji og næri; Herr-ans nægtir hollar oss fæda, hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti frednu hann lætur, felast qvikar urtanna rætur, uppfýngdar

þá út vetri hallar, í æsku-blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þínum enginn þeckir af giørdum, þúsundasta partinn á jørdu, en af því stóra, sem vér þó sjáum, sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord Guds fúsir ad geyma, Fadir ormanna kann oss ei gleyma, stíg hans boda gángid hug-gladir! Gud er sumar og vetur vor Fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Kominn er kaldur vetur, kom þú til med oss, Drottinn minn! líf vort, eign og adsetur, annist miskun og kraptur þinn. Oforum, íllum dauda, audstreymt, sorg og þrá, styrjaldar stórum voda, sturlun samvitsku frá, húngri, drepsótt, hallæri, hardindum, dýrri tíd, forda oss, Fadir kjæri! fylgi oss nád þín blíd.

2. Géfdú oss gódann vetur, géfdú oss hagstæd vedra-føll, géfdú oss gott adsetur, géfdú oss þarfa medol øll; annastú eckjur allar, og fødurlausann hvern, annast þá á þig kalla, aumstaddra sértú vørn, unn oss þitt ord ad læra, og synda fordast

vél, oss hjá þér nun að vera, nú oss að deya vel.

3. Blessa þú bygðir maña, blessuð velferli lát oss fá, blessuðu brauði saña, blessun Guðs orða nú oss ná; blessa vor brjóst og siñi, blessa vor verk og mál, blessa vor bæa kyñi, blessa þú líf og sál, blessa þiñ barna skara, blessa þú hús og meñ, blessa oss, vondu vara, veturiñ blessaðu' eñ.

4. Frá æðstum tignar troni, þín trúfost náð eñ gæti vor; þér hverr eiñ hlýðiñ þjóni, hönd þín oss leiði sérhvert spor; iñri og ytri friður, eining í hverri stétt, haldist oss einninn viður, og allskonar höndlan rétt; geym oss við glæpa-föllum, grandi, fári og neyð, síðan úr eymdum öllum, í eilífa dýrð innleið.

---

c) Eptir gott og arðsamt Sumar.

No. 266.

Lagið: Lofið Guð, lofið hann hverr, sem kann.

Hvor Guð! er nú jarðyrkjan hér, útenduð, allir því færum vér, þér vor Faðir! þökk og prís, þú oss blessaðir; stjornin þín er væg og vís, vér syngjum glaðir! frjófgun lands, fes sjen þín greiddi,

gagnsemd manns, góda tilreiddi, skepnunnr hans, skadsemd fráleiddi; lífs bjorg sofnud saman er. :,: Allt hvad hefur andardrátt, einn Gud vegsami. :,:

2. Sól þín skein, sannblíð um hvolfid blátt, kulda mein, kroptug, í hverri ætt, burttók hún, en himininn, blítt regn ofs færdi, breiddi jord út barminn sinn, blomleg gros nærdi; yrktum vér, ardsama reita, vonin hér, vorn gladdi sveita, Gudi ber, greida þock veita, starfid borgad vort er vel. :,: Allt hvad hefur anddrátt, einn Gud vegsami. :,:

3. Lof sé þér, launadir, Drottinn! þú, allt vort hér, ersidi' og mædu nú, ydni hjá þér ávallt fann, ást og nád kjæra, heill létst þú í hvern einn rann, himininn færa, vísst ert sá, verndarinn þjóda, sem villt ofs ljá, vætu, þurk, gróda, er þér hjá, upphaf alls góda; þér ber æra, þock og prís. :,: Allt hvad hefur andardrátt, einn þig vegsami. :,:

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátíd høldum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því, heyrdir þú, Fadir þjóda! starf vort borgar nú blíd á ný, blessan af jardar gróda, hvert

stráid, lauf og blómstur ber, berlega vitni' ad mikil er, Drottin! þín gjædskan goda. Vér þöckum þér, þig lofum vér!

2. Heilskap vorn blessad hefir vel, hönd þín ad þessu sinni, því syngjum lof med þacklátt þel, þad medtak af nád þinni; géf oss ferjálin' ad gjarnan hvørr, gáfur sem veitti nád þín er, a beslann hátt brúka kynni, og þacka þér, þig prísa hér.

3. Lát' vorar hendur bjóda brand, bjarg-þrota þurfa-mönnum, svo léttum undir ann'ra nand, med ást og kjærleik sönnum; þegar vér afgángs höfum hér, hugsa lát oss ad skyldugt er, bágstöddum bjarga greiñum; svo þöckum þér, þig prísum hér.

4. Lif medan varir lát oss hér, líkjast í kjærleik bræmum, í fögnud himna framar vér, fullkomnun hans þá reynum, þó kunnum nú þinn kjærleik sjá klárlegar skín hann himnum á: þér sé Gud! æra einum; vér þöckum þér, þig lofum vér!

No. 268.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Vér þöckum þér, hinn godi! þig prísum vér, o Gud! ad þú af þínum sjódi, þar slegt oss veitir brand, oss geymir æ og

nú; allt það, sem fram þú færdir, forsjón þín ávalt nærdi; gódur vor Gud! ertú.

2. Land vort blessa, lífs Herra! legg fædu'á sérhvert bord! lát blessun þeim ei þverra, sem þitt vardveita ord! orbirgum adstod tjá; géf andgum gjafmildt sinni; géf einíng, svo menn kynni, síns njota' í fridi fá!

d) Eptir bágt Sumar og í hardæri.

No. 269.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

O Gud! sem rædur ollum gjædum, af jordu, votuum, sjo og hædum, þín hønd útbýtir, Herra kjær! hverskyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú, Drottinn! ætíd hefir, ollu, sem lifir, næríng, géfur, þegar upplýkur þinni hond, þá mettast allt hvad dregur ond.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, þá nýast ásýnd jardar landa; en ef krapt dregur undan þinn, oss sparar jordin gróda sinn.

4. I sumar maraar sá og reyndi, sinn ørlæti nú ad leyndi, náttúran añars nógu rík, neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gjæda kjør, en sýnum, kaldsinni mikid gáfum þínum, o Gud! ressa því ei, sem ber, enginn fyrir þér saklaus er.

6. Séf oss ánægdu eñ med sinni, útblutun moti taka þinni, og óski svo vort andvarp stillt: æ verdi, Drottiñ! hvad þú vilt!

7. I hug til þinnar hjálpar stefnum, bagtær þú vorum litlu efnum; bjørg lífsins drýgi blessan þín, bjód, frá oss víki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædnum bjod þú eiñiñ ad rík af gædum, opni náttúran oss sitt skaut, og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þiñar, Drottiñ! mildi mænum, miskun þín bryggi' ad vorum bænum, veit þú oss hjálp mót voda' og neyd, vertu vor Gud í lífi' og deyd.

No. 270.

Lagid: Kom hér, mín sál! og kynntu þér

Drottiñ kjær! hvad veitstú vel, vanqvædi gjorvøll mín! mér hjálpar æ

hvar helzt eg dvel, hjástod og gjædskan þýn, haldt mér stodugum vid þinn veg, víst þín af hjarta'ef leita eg, ró géfst, en rauniu dvín.

2. Mig þó heimsæki margföld naud, mædan ef ángra fer, þó daglegt hljoti'ad bresta braud, svo bañist naudþurft mér; rasfast þó ei min hugar hægd, hef eg allskonar gjæda nægd, því Drottinn líku mér ljer.

3. Haf því í skorti gladvært géd, grátin og hugsjúk önd! sinum þúsund litlum mat því med, mettadi Jesú hönd; Herrañ skérf þinum hefir ei gleymt, heldur þér nóg til vista geymt, þó úrrædi virdist vönd.

4. Hvad hañ þér gagna sjálfur sjer, sannlega muntú fá, heims nægta þó ei heppnist þér, herra bord vid ad stá, lát þér nægjast, í lægra sess, lífs uppheldis ad neyta þess, sem skamtar hönd hans há.

No. 271.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn!

Pad er svo margt og mikils verdt, miñ Drottiñ! sem þú hefir gjört, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér, þín forsjón mild útbýtti mér,

Því, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti' lid mér, þad eptir er, og öllum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.

e) Eptir allgódar og ardsamar Vertidir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frá þér, ljósanna Fadir! flýtur øll giøf, sem nefnist gód, vér sjáum vonar-gladir, þú veittir allt, sem hentar þjód, á þitt ørlæti mænir, allt hvad lífs hræríng ber, hæd, votn, laut, hálsar grænir, herma oss stórt þad er, hafid band heita skyldi, hirdsla audæfa þín, þadan þín midlar mildi, mørg gædi sképnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi, ad þeirrk hirdslu sofnumst vér, sem børn ad fødur bordi, blessunar þiñar leitum hér; eñ gaf þín ørlát mildi, oss þadan gódann plóg; hverr er, sem ecki skyldi, upphrópa: þú gafst nóg! dýrd sé þér, Gud! sem géfur, gott allt til sjós og lands; allt hvad andar-drátt hefur, ebli prís Skaparans.

3. Hverr kann þér, Herra! nægja, herma vegsemd og þackargjørd? þín safn-

ar forsjón fræga, sickum hafs, sem menn sánda-hjörð, midt í sjós ólgu öldum, vpnar sig hönd þín god, med gædum svo margföldum, mettir þú landsins þjód; því hættulegri heita, hér vor er sidis kjor, þess betur þrátt vorn sveita, þín borgar mildin or.

4. Lof þér, Gud! allir inni, allt má nefna þíns kjærleiks vott; lát oss nú líkjast þíni, líknsemd í því, ad gjora gott; géf oss med gáfum þínum, goda ánægd og frid, hallæri, háska, pínum, Herra! oss forda vid, géf ad vér lifum gladir, greid þú oss allt í dag, vér þinni forsjón, Fadir! felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kristi! vér þockum þér.

Prísi Drottinn allt hvad er, öllu sem næring géfur; af brunni hassins bjorg oss lér, blessad enn land vort hefir! o Gud! hvad værum vér án þín? vyrdst oss framvegis gledja, med þinni líkn; uns líf vort dvín, lands heillum gódum fedja. Lát oss aunk ad gjora gott, gjof þína svo rétt brúkum; þacklætis sýnum þar med vott, ad þurfamanns tár afstrjúk-

num. Drottinn! þér einum dýrdin ber; vér þöckum þér, þig lofum vér!

---

f) Eptir bágar Vertidir og í Fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Gud! þinni stjórnun hæfir hrós, í hrigdunni, skorti, mædum, þín hefir hondin líknar ljós, lykil ad ollum gædum; nær þeim upplýkur lætur lýd, luckusæld hrepp. á hverri tíd, af hafi, jord og hædum.

2. En ef þú lykur aptur þá, orbirgdin viss er líka, líss næring hverfur landi frá, læsist hafs skautid ríka; nálgast þá húngurs neydin sár, nú hefir margur þetta ár, mátt reyna mædu slíka.

3. Féstjód siñ hafid furdu tregt, féck oss, vér megum klága: líkhams ad lúd er fjørid frekt, forgéfins marga daga; en verdi Drottinn! vilji þiñ, veitstú hvad þínum hvert eitt siñ, bornunum helzt kañ haga.

4. Vér moglum ecki móti þér, miklu heldur oss fleygjum, í þiñ forsjónar fadminn hér, felum oss þér og segjum: æ Fad-

ir! mikla mildin þín, miskuni oss og fordíð þín, vongódir vér svo þreyum.

5. Pad oss ei lídi þánka úr, ef þykir atvinnu bresta, ad skinid fylgir eptir skúr, og skort opt nægtin mesta; þú hefir allt í þinni hönd, þér selum bædi líf og önd, neyd bætti nád þín besta!

3. Morgun-Sálmar.

No. 275.

Lagid: Pér þackir gjerum.

Ljómar ljós dagur, lífs kjætist hagur; sjá! ljós sveit vekur, sól nótt burthrekur; enn Fodur alda, eilífum gjalda, þöck skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og nád róma, Guds geymslu bestu, gædsku nægd mestu; þolgódir þreyum, þar til burtdeyum, synd hatur segjum

3. Vort kall vel rækjum, vort gagn rétt sækjum, óttumst Gud eina, elskum dygd hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blídlyndi.

4. Verum vongódir, vel þolinmódir, þrautir af þreyum, þó hér stríd hejum,

ÿst Drottinn sefur, sinni náð hefir, heit- íð, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust syngjandi, o Gud upphæða! um þinn prís ræda, vel sé við tamin; vegsemd skal samin, þér og þock, Amen!

No. 276.

Lagið: Gæðskuríkasti Græðari minn!

Med fridi nóttin fráleid svort, fyri mér aptur sólin bjort, lýsir og gladt mig gétur, í mætti'og gædsku mikill þú, með krapti þínum, Gud! eñ nú, oss tíd og tak- mork setur; dýrd ber, því þér, vernd og náð og vitskn dád, mér vyrdstu senda, hvern dag í blessun hér birja'og enda.

2. Í svefni Gud mín vornin var, eg vissi' ei af mér sjálfum par, og háskañ ei adgætti; en móti hverskyns hættu' og pín, Herrann var sjálfur verndin mín, hans forsjón fár upprætti, krapt med gladt géd, nýjann gésid hañ nú hefir heilsu miñi; o Gud! eg treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí, eg birja þenna dagiñ því, hann verdur mér hag- stædur; Guds vilja ef ad eins eg añ, allt mér til góda leidir hann, lísi og luckurǽd-

ur, hann mér, hjálp tjer, Herrann rádi, Herrans nádin hjá oss veri, hans allt, sem lifir, lof framberi!

No. 277.

Lagid: Hverr sér fast heldur.

Hátt uppi hædir, mitt hjarta lypti sér; Gud, sem nú gædir, mig gledi, lofa ber, nýann dag vott um nýa'eg sje, nád, nú sem lætur :,: nádugur Gud i tje. :,:

2. Hans nádi heyra, þá hóf eg andvarp klöckt, fúst fødur eyra, fann mína naudsyn gløggt, þá fyrsta byrjast þorfin vann, um ásjá bad eg, :,: og Amen! sagdi hann. :,:

3. Gud! hverju gjalda, gjøf þína má eg nú? þock þúsundfalda, þér ber eg fram í trú, ad um mig hugad enn er þér, géf gáfur þínar, :,: ad gódu verdi mér. :,:

4. Enn framar feti, færi steg lífs á skeid, géf æ eg géti, gengid fram dygda leid; takmark míns lífs sé takmark þad, oss sýsl'ad finna, :,: nær flytjumst eilífd ad. :,:

No. 278.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Dagur er, dýrka ber, Drottinn Gud minn; nótt er lidin, lof sé Gudi! ljós

skin; gleður eñ, marga meñ, mirkra flóttinn, líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

2. Fyri þiñ Son og sælu von, sé þér hærst lof! mig þú spar'dir, meinum varðir, minn Guð! mér gafst frið, líkn og lið, leið svo nóttin; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. Mig hefir leidt og meinum evdt, miskunin þín, hverja stundu' á heimsins grundu, hér til, mér vert hjá, mildur þá, eg missi þróttinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

4. Eg bið þig: annast mig, enn í dag nú, fyri þann sanna, sál-vin maña, Son þinn, veit mér náð, vernd og ráð, vægð og líðsinn', líf og sál, líka mál, lofi Drottiñ!

5. Helgann dug, hreinann hug, hjá mér uppqveik, þér að hlýða, líka líða, lán dags, og þúngann með, þolugt géð, þreya hlýðinn. Góðann dag, glaðann hag, géfi' oss Drottinn!

6. Hvað eg hér, forma fer, far sælist vel, útgáng, framgáng, iñgáng blessa æ miñ, og í náð, allt mitt ráð, annast' hvert siñ. Góðañ dag, glaðañ hag, géfi' oss Drottiñ!

7. Eg fel þér, allt hvað mér, áður gafst þú; sé þiñ dugur, mér máttugur, miñ Guð! bæti sá, best sem má, breiskann þróttiñ.

Gódann dag, gladann hag, géfi' oss Drottinn!

8. Líf og ond, efnin vond, eg nú þér fel, ollu illu voda'og villu, ver mig; sómi og dýrd, sé þér skírd, sífeldt Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

No. 279.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Ljósid dags fagurt ljómar enn, líf breidir út og gledi' í senn, minn fyrsti þánki því nú sé, þakklæti Gudi láta' í tje; ad eg uppristinn frór og frí, farid gét til míns verks á ný.

2. Í vardar skauti sætt eg svaf, svefninn mér nýa krapta gaf, minn líkhami', sál og hús mitt hér, í hendi geymdir, Drottinn! þér; sú fodurlega forsjón þín, fordad hefir oss neyd og pín.

3. Hér fyrir sál og málid mitt, minn Gud! vegsamar nafnid þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á medan lifi' eg, vera skalt; því hvern, sem á þér hefir trú, Herra' ei yfirgéfur þú.

4. Hjálp eg uppfylli hér í dag, hvad þú baudst og minn styrkir hag, ætíd stunda med allri gát, annara' og mína velferd

lát; fótsporum Jesú fylgja hér, svo fái' eg himna dýrd hjá þér.

No. 280.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lít eg enn daginn létta húmi, loptid purpura geislum stráð, sem lík eg áðan lá í rúmi, líf nýtt þygg af míns Fodurs náð; sje, tilbid, undrast yfir því, ad hlotid hef sjer á ný.

2. Þessi reynsla þó þegi annad, þar um órækt mér géfur skil, medur undrun svo má eg sanna, mikill og vís ad Gud er til, alvaldur, gódur, ollum nær, umsjá holla, sem sképnum ljær.

3. Hann lætur sképnur lúnar deya, líf nýtt uppýngdum géfur þeim; um augnablik ad eins hér þreya, um eilífd fagna' í betra heim; deya hlýt eg, svo himna víst, hold mitt upprisid fái gist.

4. Vid von þá styrktur vil eg bída, og vernd míns Drottins treysta hér, mót heimsins lestum herkinn strída, hins leita, sem þar uppi er; holdid temja, sem himnum á, helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, Faðir! upp svo vist, og lifi þér, sem skêpna ný; þíns orðs og dæmis ljós mér lýsi, lastvar svo gángi fram í því; upprísnum, lífs nær útlegð þver, er mér þá sæla viss hjá þér.

No. 281.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Ást þína, Guð! eñ mér boðar, uppreñ-andi morgun-sól; þig að prísa', er varðir voða, væra ljeðir hvíld og skjól, fyrst skal ydja' og munnsins mál, mín af blundi hressta sál, lyptir sér í himna hæð-ir, um hátign þína og miskun ræðir.

2. Blunds í faðmi' eg lá sem liðinn, líkn þín vakti' og til mín sá, endurnæring, næði' og friðinn, náðug veitti þín forsjá, enn mér nýtt gafst aptur fjör, ótal bjóst mér heilla kjör, er þú vildir að eg hlyti, uppvaknaður og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttú alla, er mér gafstú nýtt í dag; til þín þenkja' og þig ákalla, í þrautum skal og gleði-hag, lífs míns Faðir! lögin þín, lífs regla sé jafn-an mín; yfirvegan ástar þinnar, unað-semdin sálar minnar.

4. Eg vil þín með lotníng leita, og lífs við sporið finna hvert; í elsku' og dygð þér eptir breyta, eins hreinskilinn leynt sem bert; þú minn vilja' og veikleik sjer; vertú aldrei fjærri mér; leið mig svo fram lífs hvern daginn, loks að dýrðar erfi'eg haginn.

No. 282.

Lagið: O Faðir himneski' og eilífi Guð!

Uppris mitt hjarta og í mér hvað býr, uppris mín túnga og máli rétt stýr, upprísi loffsaungur andheitur, nýr, upprísinn dags roða nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, ecki neinn finna réð líkhama þrótt, dauða og lífs er æ milli bil mjótt, mér lét þó Guðs verða náð rótt.

3. Hans réttri leiði mig hönd'in í stétt, hún í dag greiði minn fóta-stig rétt, hún öllum sneyði mig hamíngju prett, hvergi svo veiði mig tál sett.

4. Lát oss, Guð! nema að lifa svo hér, lífsins svo dagana telja, að vér, allir þá deyum, o Drottinn! hjá þér, dýrðina erfum með lífs her.

5. Fús skal eg, Drottinn! þó bíða, sem ber, bera dags þúngann, en lið veittú mér á

eilífur sómi og þeckin sé þér, þig losi hvad, sem ad lífs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt, á nýy mig færdi, af dúrsins dát' og mitt, dug hrestum nærdi, líf, sem ad lá, lúid á fótskor þinni; vernd þín, sem vidhjeldt mér, vottar, eg enn sé þér, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklát sál, þér aldrei gleyma; hegdan, hjarta og mál, holl bod þín geyma: med nýum dug, í dag hún fast ásetur, ad stunda dygd og dád, Drottinn! géf veikum nád, ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, hans glis mig letur; en móti óvin þeim, adstod þín hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig stydur, súrt ef mér sendast vann, sykra þad aptur kann, þitt fylgi' og fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú, þann á þig treysti; vera skal vissa sú, von mín og hreysti; í qvöld eg mun, ást og nád lýsa þinni, ad héldst mér' á þeim stig, ad óttast Fadir! þig, svo frid eg finni.

No.

No. 284.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Hir aptur morgun blída brosir, breidir út heill og fögnud sinn; vid annir heims sig ønd mín losi, og til þín skundi, Drottinn minn! fyrst allra þöck svo færi þér, fodurlega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum blaut eg nædi, hreppti nýtt líf og krapta þar; hús mitt, líf, velferd, lánid, gjædi, læst í míns Fodurs hondum var; mín gjætti forsjá fodurlig, féck ei skadrædi nálgast mig.

4. Þygg í náð, Fadir! þá sem flýtur, þöck af viknudu brjósti nú; heppinn er sá, sem hælis nýtur, hjá þér og setur á þig trú! æ skaltú vera athvarf mitt, aldrei bráft mér fulltíngi þitt.

4. Æ! hjálp mér, svo med alúd vandi, allt mitt framferdi vel í dag; ad trúr í minni stétt eg standi, stundi heill mína og brædra hag; leid mig á fótspor Lausnarans, sem leidi mig til himna ranns!

5. Med hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra! þín forsjá leidir mig; eg veit þitt heit-ord aldrei breytist: elskar þú þá, sem stunda þig; þú ert minn Fadir ástargjarn, eg, fyrir náð, þitt kjørid barn.

No. 285.

Lagid: Sæll dagur sá.

Sú kémur stund, kroptug fram þegar alla, af grafar blund, Guds Sonar raust mun kalla, og eilífs lífs eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál! einn med í þeirra skara; lífs leid er hál, líkn Drottins eñ þó sparar þig, þess ei dyl.

2. Enn vard þér vært, vægd Drottins enn þitt hefir, sjer endurnært, og Fódur-trygdar géfur, þér merki ný; minstú til hvers þad skér! Guds ástar géd, gjöri þér til hans snúa, ad fáir sjed, undir eilífd sig búa, hverr skuli hér.

3. Þér vaki sá, þánki jafnan í brjósti, synd fæli frá, fýsi dygd ad kappkostir: eilífd eg flytst, vid andartak hvert nær. Hann greidi þér, gjördir allar svo starfa, ad stundir hér, ødrum og þér til þarfa, vel vinnist þær.

4. Rótfesi hjá mér, miñ Fadir! áform þetta; kénn mér, ad hér, hef eg ei bústad réttañ; mitt fødurland, er mínum Gudi hjá. Þángad svo eg, þaunkunum hvern dag snúi, þann þrædi veg, þar til mig jafnan búi, lid þitt mér ljá.

No.

No. 286.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Dagür auslur lopt uppljómar, ljóssins Herra! dýrd sé þér, mikla verid og milda doma, miskun þín oss jafnan tjer's morgun-rodans blídri brún, blessud enn nú glednr hún; af sæng upprísum sælir, gladir, ad syngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Skapari þared lýds og landa, lifs og heilsu veitir hnoss, láti hann sannleik, ljos og anda, leida, skína og styrkja oss, ad þjóna sér í betrri stétt, þar hann hefir oss í sett; sérhvert bol, sem mér kann mæta, miskun vyrdist hans ad bæta!

3. Gud! hvad sem í ollum áttum, oss til heilla skaptir þú, eptir sinum edlis-háttum, ebli vora farsæld nú; géf oss þenna gódan dag, gódi Fadir! sjá vorn hag, oss þín blessud gædska geymi, gædin full í betra heimi.

No. 287.

Lagid: Enburlausnarinn vor Jesú Krist.

Gudi sé lof fyrir ljósid gladt, lidin med værd er þessi nótt, eg vil uppvrísa, og minn Gud prísa. Gjæti vor Gud!

2. Hans verk því eru himin og jørd; hér med er ljós og dymman gjørd, mót

morgunn voda, monnum til góda. Gjæti vor Gud!

3. Svo marga lofgjørd segi'eg þér, sem þú gafst andar-takid mér, um æsi mína, fyrir alla blessun þína. Gjæti vor Gud!

4. Minnum misgjørdum, Gud minn! gleym, Gud minn! lát mig ei deya í þeim! mín verk ad stunda, veit mér án synda. Gjæti vor Gud!

5. Svo lát mig vera sem þú vilt, sé æ þitt nádar-heit uppfyllt, á mér og mínum, med krapti þínum. Gjæti vor Gud!

6. Séf mér ad skynja endast á, æfinnar skeid og lífsins þrá; minn Drottinn gódi, mér øllum rádi! Gjæti vor Gud!

7. Eg fel mig nú og øll Guds børn, almáttugs Guds í skjól og vørn, í himnaríki, hann oss inntaki. Gjæti vor Gud!

No. 288.

Lagid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvern skyldi líf mitt lofa, ef lífs ei høfund þann, er lét mig lifa'og sofa, og lifga þar med vann; skyldt er og ljúft mér líka, ad lofa hinn gjædskuríka, því verdur þess er hann.

2. D

2. O! ad mitt áform vekti, o Gud! ad lofa þig; o ad eg ætíd þeckti, hvad annt þér sé um mig! hjálp, Gud! á hverjum degi, hver ein mín athøfn segi: ljóst ad eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, mig vekja' af þægum blund, hinn mikli dómsins dagur, þá Drottins fodur-lund, lofsæld mig lætur gledja, lífsgledi' og heillum sedja, um eilífdar alla stund.

4. Qvøld-Sálmar.

No. 289.

Lagid: Þock sé þér gód gjørd.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig stydja, í dag vann og neyd, allré burt ad rydja, af því hans er greid, øllum líkn ad bidja, einn skal mín ydja.

2. Veit mér þrótt veg þinn, vel, o Gud! ástunda, og, ad skjótt eg finn, enda lífs, lgrunda, svo hefji rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, abl og mentir dvína, gjørvallt rád, Gud! þér, géf eg mitt,

andsýna, vyrdstú nád í nótt mér, nú eg feli í þína, umsjón ønd mína.

4. Mér ei neyd minn þá, mædu' og qvída valda, ef lífs skeid og þrá, endar helid kalda, géfst mér þreyd, Gud sjá, gledi' og dýrd margfalda, um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vøku'er enn nú endi, og nætursvefn fyrir hendi; svo breytist allt í heimi hér, en himnesk gledi stadføst er. Gjæti vor Gud!

2. Eilísi einvaldes Herra! eg vil þér þackir gjøra, ad sendir Jesúm Soninn þinn, Sálubjálpara' og hirdir minn. Gjæti vor Gud!

3. Þú hefir á þessum degi, þyrmt mér en glatad eigi, annast svo sem þitt einka barn, o Gud! hvad þú ert nádargjarn! Gjæti vor Gud!

4. Eg vil þó aumur játa: eg má ei barn þitt heita; hróp synda minna í himininn, hefir opt stigid, Fadir minn! Gjæti vor Gud!

5. Þú gafst mér blessun þína, þá nád hefi'eg syndum launad, í dag sem øll mín

æfi qvøld; æ! mína þúsund punda skuld! Gjæti vor Gud!

6. Fadir! o Fadir náda, Fadir sannleiks og dáda! fyrirgéf øll mín afbrot leid, fyrir árnun Jesú pínu og deyd! Gjæti vor Gud!

7. Annars eg ei má sofa, ellegar nádir hafa; hverr vill vænta sér værd og frid, vera ósáttur þó vid Gud? Gjæti vor Gud!

8. Gleym þú þvi glæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum, vernda þú mig, svo vil eg traust, vel sofa' og hvílast háskalaust. Gjæti vor Gud!

9. Sál, æru, audnu, lífid, og allt þad þú hefir mér géfid, géf eg í þína gjædsku vorn, Gud minn! vardveit þú øll þín børn. Gjæti vor Gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! mín ósk ar sál og vildi, himneska ró og hvíldir fá, heilagra þinna landi á. Gjæti vor Gud!

11. Gud géfi oss gódar nætur, Gud hjálpi' oss vel á fætur! á hann vér setjum traust og trú, trygd hans felum oss allir nú. Gjæti vor Gud!

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífs höll.

Hvíld er þægust þjádum, því hún hressing tilhýr, Guds ad gjædsku rádum, gjördist nóttin mörg hýr, skjær frá lýdi ogládum, laungum þegar sol flýr, aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim lífs föríngja, líf sem geymir vort brátt, sætlega skal sýngja, sál og túnga mín bátt, nýrri nád umkríngja, nú mig lætur sinn mátt, og hlýnir ad dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, nádir lúdir fá menn, allann hennar ótkann, yfirgnæfir værd enn, lífs jumferdar flóttan, farsæl endar hvíld sen, laun fáum þá bren.

4. Mína daga mig lær, minn Gud! telja svo hér ád eg skynji allnær, er sídasta qvöld mér, endíng þegar öll fær, æfistundin hjá þér, þú betra líf ljer.

5. Mér blíf minn Gud vel eg, mínum lífs á vegi, aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón hans mig fel eg, fyrir tign hans hnegi, og ædst lof segi.

No. 292.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Uppdregst ad auga-brá, enn daudans bródir; mig gleymínn minnir á, og

mælir hljódur; minníng daudans, dag hvern ný hjá þér vaki; hef eg þad hug' innrætt, haft og í dag þess gætt, ad enda'eg taki?

2. O sál ódaudleg mín! ebld' eg heill þína? hugsan sú: hversul dvín, hérvistar lína; jók hún mér megn, mót girndum heimsins blindum, og hvatti' ad yrka dád, adhyllast Gud míns rád, en sjá vid syndum?

3. Væg, Fadir! væg í nád, væg þú mér sekum; lát brót mín ljót afmád, létt sektum frekum; sjá, hjarta sært, synd hatar til þín leitar, sem einka athvarfs síns, í nafni Sonar þíns, um nád ei neita.

4. Mig Fødur forsjón vañ, fram í dag leida, í nótt því annast kann, og meinum eyda; hels dúr mig frá, heimi þá svæfir kaldur, ond dýrdleg frelsud frí, fullsælu lifir í, eilífda'um aldur.

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leid eiñ dagur, lengst í vestrid frá oss iñ; eiñ þú veitst, hvert annar fagur, í austri rennur nockurt sinn, Herra Gud! sem hefir rétt, himin-ljósum

midin sett; ótal vitsku verkin ljóma, vald og gædsku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þøckum gladir, þenn lidinn sæla dag; ollum meinum af verndadir, allra leitst í mildi hag. Séf ad minnumst alltr á; en nær dauda bar oss á; géf því lífid vel svo vøndum, viss sé hlífd í þínum hondum.

3. Blund á oss lát sætann síga, sig hér þinn fødur vorn, í nótt, sem máské nákeld hníga, nú þín audmjúk fela børn. Sofni augad dauda dúr, draumi sálin vakni úr, frá nátt-dægra dymmu hafin, dýrdar ljósi þínu vafin.

No. 276.

94

Lagid: Kom Andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeid-rúm endast hér, á lífsins vegi.

2. O Gud! hvert annad nú, en þá vor bídur, auglýsir engum þú, ódar enn lídur.

3. Nóg er ad vitum vel, vort líf ad endi, og ad þad eins og hel, er þér í hendi.

4. Ad um oss annt sé þér, ad sért vor Fadir, hugbraustir vitum vér, vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins stundum skeid, skjótt fram ad nóttu, brádt hennar lídur leid, ad ljósri óttu.

6. Svo lifid braut er breid, til bana kiffins, og daudinn eins er leid, aptur til liffins.

7. Svo lifa sérhverr á, sem sálast egi, en andast eins og sá, sem aldrei deyi.

8. J þína umsjón nú, ástríki Fadir! felum líf, bygd og bú, blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Míns Guds fodurleg mildi sparad, mig hefir enn nú þenna dag, líf mitt frá øllu vondu varad, vikid fyrir mig øllu'i hag; þacklát og audmjúk því mín ønd, þína mynnist vid fødur hønd.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, mér lédi klæda- og húsa-skjól, ad heyra'og sjá og hugsa'og tala, hjá mér eñ krapta máttug ól; brjóst mitt vakti og breiskleg géd, hendíngu þinna orda med.

3. Æ! hverr fær huga yfirfarid, ástgjafir þínar, Fadir minn! æ! held eg vel þad hafd'eg svarid; hlýdiñ ad reynast sonur þiñ? notadi'eg gædi'er gafstú mér, Gud miñ! sem vissi'eg þócknast þér?

4. Fyrigéf brot mín, Fadir kjæri! fyrr eñ mín-augu lykja sig; þiñ andi sátt og

svölun færi, samvitskan þegar klagar mig; sjá, allt mitt athvarf, oll lífs von, er sá fyrir mig leid, þinn Son.

5. O Drottinn! þinni umsjón anda, eignir og líf mitt nú eg fel; fullvíss ad ecként fær mér grandad, forsjón þín allt því geymir vel. A fætur þá eg aptur rís, enn skal þér syngja lof og prís.

6. Allt eins deyandi eg mun hnegja, í trausti Jesú höfud mitt, eg mun þá sofna' en ecki deya, eignast vaknadur ríki þitt, hvar þig, o Gud um eilíf ár, englaña prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Fyrir gott allt þig gøfgum vér, Gud! sem oss nád og miskun tjer, eg þó sé morgu minna, líkusamt géd þitt, lofqvædi mitt, láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, mig hjartanlega tókst ad þér, bænheyrdir blídt sem Fadir, mig og mitt hús, miskunarfús, frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eblast nædi, allt hvad miñ hag, efldi í dag, er þín meddeild gædi.

4. Eptir þinni elsku og mátt, annastú mig nú þessa nátt, sjá ei til synda minna, í dauðans neyð, allsherjar Guð! aðstoð láttú mig finna.

No. 297.

Lagið: Gæðsturíkasti Græðari minn!

Nú gengur sól að gylltum beð, gánga vil eg því feginn með, að hvíldar hægu rúmi; víst hefir allt mitt vinnu lag, verið án slísa þenna dag, frá birting'hans að húmi. Guð minn! þjón þinn, færir þér, af hjarta hér, það hefir hann eina, þúsundfaldlegar þackir hreinar.

2. Það er svo margt og mikilsverdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjört, mig við um mína daga; allt var það gott, eg þacka þér; þín forsjón mild útbýtti mér, því sem best hér nam haga; Faðir! Faðir! veitti lið mér það eptir er, og öllum líka, guddómur þinn og gæðskan ríka.

3. Séf þú oss hæga hvíldar-stund, svo hverr og einn við lokinn blund, frelsist af líkhams lúa; erfiðið léttist æ hvern dag, af von um dýrð og sælu-hag, við bestu kjör að búa, hjá þér, þá vér, notin sjáum, full og fáum, Faðir, þjóða! þess sem í heimi gjördum góða.

4. O Drottinn! vertú allra hlíf, annastú, Drottinn! þeirra líf, sjúkleiki sem að þjáir. Gef þú oss hjarta gott, með auð, gleð þú oss, svo að hjálp í nauð, hverr einn fátækur fái. Auægt, þér þægt, hjartalag, nú hvern einn dag og hógvært sinni, gef þú oss öllum af gæðsku þinni!

No. 298.

Lagið: A Guð alleina.

Minn tími stendur, minn Guð! í höndum þín; enn er á enda, eitt stig af vegferð mín; leiðtogi tryggur, trygð þín enn reyndist mér; o! hvað öryggur, er sá, sem treystir þér, fyrir öllu'er áliggur, einn þú best honum sjer.

2. Þygg mitt þakklæti, þér sem glöð færir önd, allt fyrir ágæti, er þín mér veitti hönd. O! hvað eg minni, er ást og þinni trygð! saurgað hef' sinni, af synda viðurstygð; vægð þó náð þín vinni, og yfirrétti mína dygð.

3. Sjá! synd eg hata, þú sjer mitt hjarta vel; eg bið minn bata, boð þín ef ræki vel; veikum þú vægir, vilja álítur minn, hjarta það hægir, hræddu við breisk-leik sinn; náðin sú mér nægir, nálægann þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, nád þurfi'eg leita þín: Gud! þiñ á þróttiñ, þor-góđ von stendur mín, síst mun mig saka, þá sit í skjólt því; þú veitst ad vaka, svo værda njóti'eg frí, og mig ad þér taka, í þad hæli eg flý.

5. J deyd øryggur, er hverr sá treystir þér, leidtogi tryggur, trygd þín þá reyuist mér. Minn tími stendur, minn Gud í høndum þín, ef vilt útendud, ad skjótt sé vegferd mín, fel eg í Fødurhendur, frelsada sál'af pín.

No. 299.

Lagid: O Fadir himneski'og eilífi Gud!

Himin sól vendi í hafsins skaut iñ, húmid ofs bendir til værdar um siñ, leid svo til enda einn lífs dagur minn, líka vannstú senda mér, Drottinn!

2. Þér, blídi Fadir! lof þýdasta ber, þú mig verndadir og ølln frá mér, grandi vísadir, þín gnæfandi hjer, gædska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, gjør þad eg beidi: þín Fødur høud mig anniſt og leidi, mín ønd ørugg sig, í lísi' og deyd reidir, á þig.

4. Øll skal svo hrundin burt ángist og þrá, er værdar-stundin mér glediles þá,

sídarsti blundur þó sígi mig á, sæfum Guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Med sínu lagi.

Sá ljósi dagur lídinn er, líður ad nætur stund; himneski Fadir! hjá oss ver, hægann géf þú oss blund. Gledji oss Gud í Himnaríki!

2. Gjædskan þín allvel geymdi oss, og gód verndadi' í dag, mýkti í nád mótlæti' og kross, miskun þín sá vorn hag. Gledji oss Gud í himnaríki!

3. Þar fyrir allir þackargjørd, þér færum, Drottinn! vér, heidri þig menn, himin og jørd, og hvad sem skapad er. Geldji oss Gud í himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, megnum ei telja þad, ord, hugrenníngar, verkin vér, vanda ei gádum ad. Gledji oss Gud í himnaríki!

5. Fyrirgéf oss nú, Fadir kjær! þad fromdum þér á mót, oss nýann dugnad aptur fær, ydrun ad gjøra' og bót. Gledji oss Gud í himnaríki!

6. Adgjæt þú oss nú enn í nótt, oss verndi mildin þín, ad sofna kynnum sætt

og rótt, svíptir frá allri pín. Gledjis oss Gud í himnaríki!

7. Þá líkhaminn hvílist, haldtu þó, hönd þinni yfir mér, géf þú ad allir ödlumst ró, oss forda meinum hér. Gledji' oss Gud í himnaríki!

8. Ad morgni aptur uppvek þú, oss á haggværri tíd; svo af oss þá í sannri trú, sýngist þér lofgjörd blíd. Gledji' oss Gud í himnaríki!

9. En þegar endast æfi-tíd, og kémur vor dauda-stund, veit oss, Jesú! þún verdi'ei strid, vægann géf sídasta blund! Gledji' oss Gud í himnaríki!

10. Å enda heimsins oss sért hjá, inleid í dýrd med þér; lát oss eilífann fögnud fá, og frid þegar deyum vér! Gledji' oss Gud í himnaríki!

No. 301.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Hvílíkir nætur-húmid bodar, Herra! sál mín glедst í þér, en þín stýrdi öllum voda, alvöld hönd í dag frá mér, heilsu, blessun, fjör og frid, fann eg andar tak hvert vid, síns Guds ástar undrum lýsi, önd mín þacklát, lofi, prísi.

2. Var eg í dag sá vera skyldi? vitna þad, mitt hjarta'! í qvöld; ávann öþreytt

míns Guðs mildi, mig að fordast glæpa veld! æ! eg blygðast, auga þitt, Alskygni! sjer dagfar mitt, æ því gjörr það yfirvega, æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú bretin fyrirgéfur, Faðir! svo menn elski þig, í það skjól mín önd sig vefur, auðmjúk, trúgóð huggar sig, við míns Jesú qvala qvöld, þá qvittaði' hañ mín synda gjöld, fyrir hañ eg vænti vægðar, og veit það eitt til hugarhægðar.

4. Ljá mér, Faðir! fylgð þíns anda, að framqvæmt géti' eg áform mitt, æ því meir mig allañ vanda, sem afbrot fleiri gafst mér qvitt: eg sofna, veit señ af mér ei, eg er þiñ hvert lifi' eða dey, í Föðurhönd, miñ Faðir! þína, fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagið: Géf þinni Kristni góðann frið.

Guð Faðir! sem oss geymir vel, gæðsku mátt þinn eg prísa, þitt enn að lofa ástar þel, og miskun þinni lýsa, skal míñ þacklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjöf hlaut, er þínum trygðum minni, vesæll til þeirra vægða', er naut, vann ei af miskun þinni, synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Guð! heilög vera, góð og trú! Guð minn, Guð feðra minna! frá móðurlífi minn varst þú, æ mætti' eg verður finnast, í tölu barna teljast þinna.

4. Leið mig þitt endurlífnað barn, lát andar frið mig nærra; nú sofna' eg, Faðir gæðskugjarn! gef mér hvíld trygga' og værá; til dóms lát mig ei dúrinn færa.

5. Faðir! oss háska forða' og neyð, fel eg þér mig og mína; þér treysti' og að mér tek þinn eið, trygð hefi' eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagið: Himna rós, leið og ljós.

Guði vér, hefjum hér, helgann qvöldsaung, dagur líður, fagur, friður, fæst því, hvíldin hæg, þjáðum þæg, því skal hvert sinn, líf og sál, líka mál, lofa Drottinn!

2. Eilífnáð, allt vort ráð, annast hefir, slísa follum, afstýrt ollum, oss frá; syngi þér, allt hvað er, æðst lof, Guð minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. O! hvað mjög, opt hefi'eg, illa mót þér, dygðum hafnað, syndum safnað, sál mín, kallar því eymdum í, á þig, Guð minn! líkið hér, leiðist mér, leys mig, Drottinn!

4. Veit mér ró, frid og fró, Fadir! í nótt; lát ei hræda, mig né mæda, mein þúng; kraptur hér, med sé mér, máttugur þinn; góda nótt, gott og rótt, géf oss, Drottinn!

5. Bljúg er mín, bæn til þín, besti Gud, enn: ad mig geymi, hér í heimi, hönd þín; verndin þín, vornin mín, veri hvert sinn, góda nótt, gott og rótt, géf oss, Drottinn!

6. Eg fél þér, allt hvad mér, ádur gafst þú, sál og lífi hjálpi og hlífi hönd þín; allt hvad er, medur mér, mikli prís þinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

5. Bord-Sálmar.

a) Fyrir Máltíd.

No. 304.

Med sínu lagi.

Fadir á himna hæd! hverr fyri Jesú nád, elsku þína öss vottar, önd og líkhama mettar.

2. Hvad um lopt, haf og jörd, hefir tilsetta ferd, forsorgar þú og fædir, fjölgar, annast og klædir.

3. Med lofgiörd og lotníng vér, líka sem kristnum ber, byggjum í dag þakklátir, þitt lán, sem ad oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, halda oss við þinn veg, svo með samvitsku góðri sedjumst voru fédri.

5. Hjálp oss nú, Herra kjær! svo heidur þinn eblum vær; fyrir Frelsarann Kristum, Fadir! á þig treystum.

Vér þockum þér, hiñ gódi! (sjá No. 268.)

---

b) Eptir Máltíð.

No. 305.

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

Gud vor Fadir! vér þockum þér, fyrir þinn Son Krist vorn Herra, af mildi þinni, sem margfold er, manneskjur vyrdist næra, og allar sképnur, sem eru með ønd, oss hefir sadt þín milda hønd, lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefir nú, hold vort, er deya hlýtur, sál'vora einniñ sedjir þú, sem aldrei deyr né þrýtur; ord þitt er heñar abl og megn, ad strída synd og lostum gégn, uns með þér nádar nýtur.

3. Himna Fødur á hverri tíd, heidrum mesta sé framin, sá oss qvittadi syndir við, fyrir Soniñ til vor komiñ, Hjálparañ

Jesúm Herra vorn, hverr oss hin gjordt oska-börn, ætíd lofum vér, Amen!

No. 306.

Med sinu lagi.

Heidrum vér Gud af hug' og sál', hans lof vor túnga syngja skal, ad sína miskun syndi ljóst, saddi oss vel med dryck og kost; sá öllu holdi fædu fær, fædt hefir oss nú Drottinn kjær, þad allt hans mildi þockum vær.

2. Þockum honum nú, þjónar hans, þad er æ skylda sérhvers manns. Játum: ad oss elskadi hann, af nád sinni skapadi mann, med húd og holdi, blódi og bein', bygd er sú helzta sképnan ein, og sídan géfin sálin hrein.

3. Gud hefir verold vel tilreidt, vanta lét ecki' á næríng neitt; fjöllin og dali frjófgar hann, fénadinn gras ei vanta kann; ver af jördunni vín og braud, veitir þad hvert ár mildur Gud, og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss votn og sjór, verdur af þessu bjorgin stór; eggin og fugla eignumst vér; oss til atvinnu skapad er, naut, geitur, svo og sauda fé, sjálfur Gud lætur oss í tje, svo ad vor næríng nógleg sé.

5. Þockum honum og þyggjum nú, þad hañ géfur ofs sanna trú, höfum því æ í hjarta sett, halda hans bod í vorri stétt; svo jafnan oll hans heiløg hjørd, heidri hans blessad nafn á jørd; þad skal vor allra þackargjørd.

6. Brúdkaups-Sálmar.

a.) A undan Hjónavígslu.

I nafni Jesú athøfn má. (sjá No. 48.)

No. 307.

Lagid: Gædskurikasti Grædari minn!

Fyrstu brúdur til fyrsta manns, framleiddi mildin Skaparans, o! hjónabandsins Herra! af þínum himni þau álít, þitt sem nú koma fyrir auglit, ebl heill og heidur þeirra, í heim, æ þeim, vyrdst lidsiña, lát þau fiña, líkn af hædum, blessa þeim lífsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hér, lífsins Herra, Gud, vor Gud! gøfgun og lotning sýnum, þú skapar ljós

og lífs fögnuð, líka með krapti þínum, ástik tendrar í úngdóms barm, allteins fullorðiñ styrkir arm, og heillum auðgar fínum.

2. Frábærlega jörð fögur er, full með öll heimug gæði, þau ef að eins rétt þekt-um vér, og þekt hverr brúka næði, ar-mæðan sjálf oss yndi fær, á meðal þyrna rósin grær, lífs tjón líf betra græðir.

3. Hverr sá hér vina situr í krans, sem ei með gleði-tárum, velgjörðir telji Verndarans, veittar á barndóms árum? o Guð! þær reiknað enginn fær, í dag þó vilt þú mikla þær, með náðar nægdum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávalt vér, þig, Faðir allra lýða! gamlir og úngir greiða þér, gofgun um heiminn víða; á himni' og jörð' í hverri átt, hljómi sú lofgjörð dag og nátt: blessað sé nafn Guðs blíða!

5. Blessa þañ dag nú egum á, ástanna gleði' að sæta, og brúðhjóna lags, er byrjast á, í blessun vyrðstú gæta: blessa hverns aldur, stétt og stand, styrk og blessa vort Föðurland, lát eining ást innræta!

No. 309.

Með sínu lagi.

Heimili vort og húsin með, nema Herrann byggja vildi, árlega blessi bú og

fé, bjorg svo hvert hljóta skyldi, af gædsku hans og guddóms náð, sem giarnan eblir allra ráð, annars vors ydja'ei gyldir.

2. Nema Gud sjálfur styrki stad, og stjórni borg og landi, hlífi og gjæti ollu ad, svo engu stofnist vandi, géfi og sjálfur gódann frid; gagnlaust er þó ad vaki lid, sær engu fordad grandi.

3. Lítid ávoxt og ydar born, af Gudi þau hafid þegid, haggvæma fá þan hjálp og vorn; hans lán og gáfur segid: forsjón vill hann þeim veita vel, vís þeirra fæda'hún ávalt er, sjálfir þad sañá megid.

4. Eins og ad pílur ecki fár, obslugur hefir í hendi, þángad sem hugdi'hann sér til fjár, sérhverri frá sér reñdi, mátt Guds og vilja merkir þad, mann og qvinnu úr hinsum stad, til samvísta hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim géfur Gud, gæfusamt lánid barna, óvinum qvídir ecki vid, þeir hýsa hann ei gjarna, ofund og neyd ef hann vill hrjá, hjástod orugga hefir sá, volædi sér ad varna.

6. Fodur Syni og Anda sé, ædst dýrd um jord og himin, eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skiljast syndir vid, sá þad vill sýngi: Amen!

b.) Eptir Hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gjædskuríkasti grædari minn!

Þau féllu ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, godra því ad- stod ertu; þad bandid tryggda blessa þú, blídri med Fødur hendi nú, sem trúlynd tengir hjørtu, æ med, gladt géd, lífsins feta géf þeim gøtu og gledi næga, í þíns fridar skauti og skjóli þæga.

No. 311.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

O Gud! þín mild og heilog hønd, hjú- skapar gaf á jørdu bønd, þig bidjum, helgur Herra! géf þessum hjónum heill og nád, hjartans eindrægni, yndi, dád, þeirra lát yndi' ei þverra, þau leid, þeim greid, hjálp ad bera, hvad sem skér svo heit ad- gæti, vongód í brigdum, vær í kjæti.

7. Katechisations-Sálmar.

a.) Undan Katechisatión.

No. 312.

Lagid: Kristi! vér allir þøckum þér.

I nafni Jesú nú, vor Gud! nálæg þér børn þín standa, ord þitt í gledi eins

og naud, oss færir líf til handa; svo þad til gagns vors sanna vér, séum fúsir ad læra hér, géf öllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

Alvísi Gud! lát ord þitt blídt, útbreidast heims um löndin vídt, góda þeim úngu géf sem fyrst, til gudræknis og dygda lyst, þinn kraptur ædri öllu er, úngum og gömlum kénn því hér, gódi Fadir! ad gédjast þér.

---

b.) Eptir Katechisation.

No. 314.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn!

Nádugi Gud! vér þökkum þér, þad oss úr mirkri leiddir hér, og qveiktir ljós þitt klára; kénndir oss þeckja þig og hann, þú hvern útsendir, Lausnarann, strax á tíd æsku ára; gjöf sú, géf þú, ávöxt færi ad vér lærum lifa' og deya, Frelsarans bodord sem fyrirsegja.

Vér bidjum þig, o Jesú Krist! (sjá No. 130.)

8. Konfirmations-Sálmar.

a.) Á undan Konfirmation.

No. 315.

Lagið: Ovinnanleg borg er vor Guð.

Þessi dagur, o Guð, vor Guð! géf vel oss blessast nái, við þig oss bind og við þín boð, veit trúarstyrk hverr fái; Fadir! hér fyrir þér, fólk úngt og gamalt sjer; oss, Fadir! álít þú, með æðstu mildi nú, andi þinn lið oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum orð í munn, innra þess kraptur brenni, að trúna' og hennar atrið kunu, æ folskalaust medkéñi. Þeir fyrri færdust þér, fyrir þeim báðum vér, skírdust til þíns nafns þá, þig, Guð! nú treystum á, von sú uppfyllast viñi.

3. Náðar sáttmál énýa þú, nú við born þessi' og síðan, lát já það, sem þau segja nú, síst þeim úr miñi líða; en brelskt þó er sérhvert, einn þú máttugur ert, hjálpa með styrkri hönd, hverri fróm lyndri önd, til enda trúrri' að bíða.

4. Og nær þau húsum fedra frá, flytjast í veroldinni, trúarbrögð Jesú þú lát þá, þeim vera' í ferskum minni; svo hlýðin

þjóni þér, á þig treysti'einn, sem ber, yfirgafst'aldrei þann, á þig sig reida vann, og Fodur líkn'fela þinni.

No. 316.

Lagid: Gædskuríkasti Grædarf minn!

O Fadir, Son og Andi! þinn, órofinn stendur sáttmálinn, eg þó mín ord ei haldi; æ! minn mig jafnan á miñ eid, en ef eg skeika' af réttri leid, unn mér þad ángri valdi; hverr þá, hér má, vita, Gud! þú veitir nád, því viljum gladir, á sáttmál þitt treysta, tryggvi Fadir!

---

b.) Eptir Konfirmation.

No. 317.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Drottinn! þú! Drottiñ, ad hátign stór, æskan nú, einlæg en hvikul sor, þínum merkjum undir æ, og dygdar strída. Seig þú: bornum lid eg ljæ, læt þau heill bída. Gud er hjá, Gudi ef hlýdid; Fadir sá, sier hvad bógt lídid, orugg þá, elskud born! strídid, sterk er Drottins hjálpar hond. :,: Ydar Fadir elskar heitt, elskendur sína.:,:

2. Dygða-skeld, skundid nú kjæru börn! en sú leid, er hætt og villugjarn: hættri villu burfid bér, bó sist ad qvída, ljós á vegum yckar er, ord Drottins blída. Guds forsjá, greidir veg ydur, hættum frá, hvervetna rydur, alla bá, almáttug, stydur, sem ljúst er ad Drottinn leidi sig. :,: Hann er sæll, sem hlýdir fús, himnanna Gudi.:,:

3. Varxnir! hér, hlustid ord Drottins á, hrædist bér, ad hneixla börnin smá; Drottins raust af hæstu hæd, hátt dunar banninn: min skal hegning hitta skjæd, hneixlunar manninn; en hverr sá, er villtann leidir, veginn á, veg sjálfs síns greidir, sælu' ad fá, sem Gud tilreidir, beim, er kjærleiks vinna verk. :,: Gjöri hverr ad gjæta sín, Gud Drottinn allra!:,:

No. 318.

Lagid: : O Drottinn allsvaldandi!

Gud, Fadir orma' og anda, eilíf, trú-fest veran merk! óbifud ord bín standa, bo alheims falli bygging sterk; veit oss tru, vel ad halda, ef veikist sú, styrk margfalda, vid oss bú, og veik-leiks lát ei gjalda.

9. Reformatións = Sálmar.

No. 319.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Gud ljóssins Fadir gódi! nú, gøfgi þitt nafn vort hjarta, úr ljótu mirkri'oss leiddir þú, í lærdóms skin Jesú bjarta, þá mirkurs skýldi þoka því, þú sagdir: verdi ljós á ný! drógst svo frá dyñan svarta.

2. Pína kirkju stríddi' illskan á, en Gud! þú nádir styrkja; hug og dygd gafstú þínum þá, þeir lýstu' upp veginn mirkva, svo frelsi' og ljós oss skell í skaut, flýa hjátrúar veldid hlaut; sem klettur stód þín kirkja.

3. O Gud! lát oss ei optar sjá, aldanna mirku daga, og lát Kénnendur aldrei fá, oss sem á tálar draga, svo allir kristnir, eins og ber, þig elski, þecki' og hlýdi þér, og þínum elskulega.

4. Øll blessan, Drottinn! er hjá þér, oss blessa þú af hædum; kirkjunnar ætíd verdur ver, verndа frá ófrid skjædum; á jord trú manndygd oss skal þá, undirbúa, svo himnum á, ljóssins Gud lofa nædum.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Góð stendur, Gud! þín kirkja, grundvollud, fost, óbræd; hana raunst stydja og styrkja, gégn strids ofriki' og flærd. Illskunnar megnt efbeldi, ei hús þitt bifa má, mótstendur myrkra veldi, merkum byggt sannleiks á.

2. Líkusami Fadir ljósa! oss leiddir fund þinn á, allir, sem inngáng kjósa, í hús þitt, gjarnan fá. Þá baudstú, burtu lída, blindni og hjátrú vann; lofgjord þér lúkum blída, í ljósi því upp sem rañ.

4. O Gud! oss unn ad læra, hvad ertú mildur oss, og í nyt ord þín færa, svo odlumst dýrdar hnoss; æ medur oss þitt skjæra, orda ljós, Drottiñ geym; lát þess fridar bod færa, farsæld um allañ heim.

10. Kirkjuvigslu-Sálmur.

No. 321.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, o Gud! kann, ei jordin, hús né stadir, himnanna enginn himin rañ, þig, himna taka, Fadir! alla hluti þú ætíd sjer, einninn þann sofund, sem ad

þér, þig dýrkar, þig ákallar, vor hjörtu hljúg sig hefja nú, himnanna til, hvar sjálfur þú, drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, eptir hans fyrirheitum, hús þetta blessa, heyr oss þá, hér þinnar nádar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt ord, hér setjumst vér vid Jesú bord, hér dygdir helgar lærum; þú, Fadir! rétt oss þína hönd, þinn andi styrki vora önd, ad gódann ávöxt færum.

3. Margur, sem hrigd í brjósti ber, hvern buga mótgángs hleckir, athvarfs leitar og hjálpar hér, hans mædu best þú þeckir; leid hann, o Gud! af ángist út, og lát hvern þann, er þjakast sút, frelsis stund finna þína; svo hann med gédid gladt á ný, gángi musteri sjálfs þíns í, þacklæti þér ad sýna.

4. Þig bidjum vér í þessum stad, þú, Fadir allra þjóda! vort blessa land og vernda þad, veit því frid og heill góda, í nafni Jesú oss heyr þú, í nafni Jesú von og trú, á hans ord ætíd festum: ad þú oss heitir, Herra! hér, hvers í hans traust bidjum vér, og oss er æ fyrir bestu.

5. Á sídan, Gud! med engla her, um eilífd samstemmandi, fegri lofsaung vér

færum þér, á farsældarinnar landi, þar fáum vér þig sjálfann sjed, og Son þinn Jesúm Kristum med, sem megum vin vorn kalla, þar géfur þú oss frid og frægd, fögnud vegsemd og gæda nægd, Drottinn! um eilífd alla.

II. Fridar-Sœlmur.

No. 322.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng gr.

Bjódid lof þeim bolf'og neyd afvendti, burt er stríd, sem oss med naud umspennti, hæna gádi, grimd afmádi, Gud alrádi, og sína nád oss sendi.

2. Herrañ ædsti hýr oss gaf, ad fridur, frá himni sté til vorra landa nidur, hann oss kjætir, hvad sem mætir, hrigd upprætir, barn adgjætir, er bidur.

3. Gud! med lotníng þér sé þöck vor samin, þinn lofstýr um öll heims löndin framinn; þig, er gridin, gæfu lidid, gafst og fridinn, einn tilbidjum, Amen!

12. Huggun í Sjúkdómi.

No. 323.

Lagid: Af djúpri hrigd ákalla' eg þig.

Eg farsæld lífsins ádur sá, á mínum gledi dogum, ótal gladværdir átti' eg þá, í eptirlætis högum; vill eg því nú veikleika med, vardveita jafnan rósamt géd; þó særist sorgar slögum.

2. Eg má syndara aumann mig, ó Gud! fyrir þér játa; óblýdinn er ea þrátt vid þig, þú agar samt í máta; skal eg sekadur eckért þá, álag tímanlegt borid fá, og mig leidrétta láta!

3. Fadir! mig allann fel eg þér, forsjón þín ad mér gæti; hvert sem þú lengra lénar mér, líf, eda helt'eg mæti, á þér einum skal allt mitt traust, ásjá mannaña' eg trúi laust, þú hjálpar, huggar kjætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, erfd mín er vís á hædum, mitt andlát því eg óttast ei, ellegar grafar hrædu; og þó eg ráfi'um daudans dal, Drottiñ! nád þíñi' eg treysta skal; þú ert hjá mér í mædum.

5. Harma telum skal hrinda frá, en heidur Gudi veita, med þolinmædi hon-

um hjá, hjálpar og náðar leita. Jafnan í nauðum hugsa hér, hversu líknsamur Drottinn er, hann einn kann öllu að breyta.

13. Við Kirkju-gáng Mæðra eptir Barn-burð,

No. 324.

Lagið: Gæðsku Guðs vér prísum.

Lof, dýrð um aldir alda, o Guð! þér syngjum vér, hygg lofgjörð þúsundfalda, þú veikum miskun tjer! ósé þegar ángur skér, í foður umsjón tekur og aldrei burtu rekur, þá sem að treysta þér.

2. Hættar brautir, sem þjáðu, þær hvurfu, gleymdist hver, og yndæl orð viðqváðu: einn maður fæddur er, arftöku von sem á, í dýrðar ríki æðstu; o von, án líka, stærstu! hverfa burt hrigð öll má.

3. O! vor Guð! veit hver móðir, vel born uppali' um heim, ávextir yndju góðir eilífð farsæli þeim, upp þá risin af gröf, til gleði, glaðvær segi: Guð! hér er eg og þegin, af þér hin góða gjöf!

14. A Fædingar-degi Manns.

No. 325.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Fyrir mitt líf eg þacka þér, á þessum degi' er gafst þú mér, Gud! þér eg gofgun færi, ad þín nád til þess þóckn-un bar, þad eg af engu skaptur var; líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, vid umsjón þína fram eg dróst, ad augna-bliki þessu; gledi-dag margann gafst þú mér, grátur og þjáning umbreytt er, í farsæld, frid og blessun.

3. Overdugann medkenni' eg mig, margfaldrar nádar lífs um stig, o! þú allsherjar Herra! mig, jardar duptid, minnutist á, í mildi þinni eilífd frá, svo farsæll fengi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, mín andvorp taldi forsjón þín, fyrr enn eg skapnad fengi, minn delldann verd útmældir mér, miklu fyrr enn eg beiddi hér, þá eg var enn þá enginn.

5. Þú létst mig fyrir þér finna nád, frá eilífu þín vitsku dád, synd alla sá þó

mína. O! elskn'og náð, þá aumum mér, allrar veraldar Herra tjer! o Faðir! forsjón þína.

6. Að lífið mitt aðgættir þú, að lífs og heill hér stend eg nú, að lífs ánægju' eg smacka, að undarlega' útleiddir mig, og híngað til um gæfu stig, þér, Faðir! allt eg þacka.

7. O Guð! ef lifa lengur á, legðú mér til það gagna má, af þér eg vona þessa. Eg líf og sál afhendi þér, æ Herra! vyrðstú líkna mér, vernda mig best og blessa.

15. Ferða-Sálmar.

No. 326.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

O þú Guðs barna geymarinn! senn greiðir inn- og útgáng minn, í nafni þínu nú vil eg, náðþurfi birja ferðaveg. O Drottinn! bjóð þú Englum þín, á leiðinni þeir gæti mín.

2. O Drottinn! vyrðstú að mér gá; o Drottinn! leið mig til og frá; hönd þín mig verndi hvar eg fer, háskanum vísi burt frá mér; o Drottinn! skildú ei við mig, einka forunaut kýs eg þig!

3. O Drottinn! geym mitt megn og mál, minn líkhams krapt og veika sál, húsid líka og heimkynnid, holla vini, sem skilst eg vid, gættú þeirra og géf mér þá, glada og hella aptur sjá.

4. O Drottinn gódi! annast þú, ásormid minnar reisu nú, taktú mig ad þér trútt og vel, tilsjón þinni mig allann fel, slisforum øllum varna vid, vertú minn Gud á alla hlid.

5. O Drottinn! eign mín æsinleg! af þér lifi og hrærist eg, fyrir mig Jesús útgaf ønd, af því leid mig vid sterka hønd, einkum nær eg skal falla frá, farsæla reisu géf mér þá.

a.) Vid Húsfødurs lánga Burtfør.

No. 327.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Þú þeckir, Gud! vort áførm allt, og vorn fótstig þú greidir, ydn góda blessar ein ávalt, allt stydur, verndar, leidir; eg byrja ferd, en bid: ad þú, blessir mitt áform líka nú, háskasemd allri eydir.

2. Géf hellsa, þol og heill frá þér, hjá mér á vegum búi, svo hagsæld finn' eg hvar

eg fer, og heim med gladværd snúi, um votn og land mót voda hag, vertú minn skjøldur nótt og dag, eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, miñ ert og þeirra fadir, heimkyñi minu haf á gát, hvad sem mér úthlutadir, heima-fólk, eignir, ástand, líf, almættis þinni fel eg hlíf, séf aptur finnumst gladir.

4 Eg svo í fridi reisi rór, ræki mitt kall med dádum, og held til baka, hitti frór, hús mitt gladur í nádum, og ásamt mínum eptir þad, eg þig prísa og dáist ad, þinni vernd, þínum rádum.

b.) Vid Húsfødurs Apturkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þøck sé þér, þú Gud! sem geymdir mitt hvad er; margur heimkominn hús sitt fann, hrapad, velbyagt sem qvaddi hann, en stormur, vatnsflód, eldur braut, ørsnaudur svo hann ráfa hlaut.

2 Þú heyrdir, Drottiñ! þad eg bad, þá eg og mínir skildumst ad, þú hefir vardveitt þá og mig, þín nád oss fylgdi mildilig, ferd mína hefir framad þá, siñ eg allt skadlaust heima nú.

3. O Gud! Verndarinn! eg þig bid, oss hér framvegis haldtú vid, ad med fridsemi, eins og ber, um gángast mættum gladir vér, og lífa þar til æfin dvín, í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allann hag, añist þín forsjón nótt og dag, þín hønd oss leidi, Herra kjær! hvar sem vér gaunguum, nær og fjær, og gef sídast ad sælir vér, samføgnum upp í dýrd hjá þér.

---

16. Vid opinbera Aflausn.

a) Fyrir:

Nádugi Gud! fyrir nafnid þitt, (8da vers af No. 138.)

b.) Eptir:

Miñ Gud! eg má þad játa, (sjá No. 145.)

---

17. Vid Líka Uthafníngar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, ad ei med qvøldi lendi, daudiñ lífid dregur med

sér dapur í burt úr hendi, vér skulum út, en grefin er gjör, þar géfst ei annar endi.

2 Gud géfi þad svo þjónum vér, í þessari verøld inni, ad Guds Son med trúnni taki hverr, svo traustlega miskun finni; þá heimurinn frá oss hallar sér, hjálp Guds aldrei linni.

3. Nær førum vér í vort Fødurland, og úr fárinu skulum venda, géf eg mína sálu Gudi' í hand, í gledi himnaríkis senda. Gud Fadir, Guds Son, Guds heilagur Andi, géfi' oss gódann lífs enda!

Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd. (sjá Nó. 92, 2ad, 4da og 5ta vers.)

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Andleganu styrk mér auktú þá, o Gud! nær verøld skilst eg frá, svo géd=rór mína géfi' eg ønd, gódi Fadir! í þína hønd; hørmum mínum í huggun snú, og himninum fyrir mér uppljúk þú!

Vid-

Vidbætir.

I. Lofgjördar- og Packlætis-Sálmar.

No. 331. (1.)

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Eilísi Gud! þín gædsku gnótt, gjørvallra minna daga nótt, upplýsti nád einskjærri, svo leidin þraung ei þokti laung, þjáníngum fetud nærri.

2 Fyrir þá elsku, Fadir vor! fœrum þér vid hvert æfi-spor, þackir í þessum heimi, en sídarmeir, þann aldrej deyr, eilífdin prís þér geymi.

3 Þér einum selum alla oss! þinn einka Son, er leid á kross, vort dæmi, von, ágæti, sé þar til vér, sønnum hjá þér, sorg ad breytist í kjæti.

No. 332. (2.)

Lagid: I Babylon. vid votnin straung.

Þig losi allur engla her, alheimis vernd-arinn blídi! þig losi kristin þjódin hver, þér allt hvad skaptir hlýdi! þig losi allt hvad lofa má, er líf og tilveru' af

þér náñi fá, um þitt alveldið víða! útbreidist lof þitt alla tíð, eilíf guddómsins hátign blíð, af túngum allra lýða.

II. Endurlausn vegna Jesú.

No. 333. (3.)

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín.

Jesús Kristur vor vinur er, vinfengi hans fulltreystum vér, samvitsku'er ógnun eydir; flýum því gladir fund hans á, er frelsa nádi' oss qvölum frá, og til lífs eilífs leidir.

2 Af elsku til vor ofan frá, Guðs einka Son steig jörðu á, og madur verða vildi; o þann fögnuð, sem fáum vér! Frelsari vor hann ordinn er; prísum hans miklu mildi.

3 Guðs einka Son er vinur vor, vér ef hans fetum dygda-spor, í huggun hrigðin breytist; óttast ei þurfum deyð né dóm, Drottins ef þeckjumst náðarróm, oss þá hans vingan veitist.

4 Vinur trúfastur vor er hann, er vill oss hjálpa og líka kann, ef hörmúng á vill strída; synd-þjáðir flýum fljótt til

hans fullkomna meina grædarans, sem andar svipti' oss qvída.

5 Oss yfirgéfid aldrei fær, undir hans vernd framgaungum vær, ef brosum, hann oss stydur; hverr honum treystir, sæll er sá, sífeldt hans gánga vegum á, um adstod bljúgur bidur.

6. Vor ástvin, Jesú! þackir þér, þín-ir frelsudu gjøldum vér, sem von oss veittir blída, þínum fagnadar fundi ná, fullsælum gledjast Drottni hjá, í flock útvaldra lýda.

No. 334. (4.)

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O hvílík heill! ad þeckjum þann, þjóda gjorvallra Frelsarann, Jesúm, sem lífid ljet á kross, ljúfur til frelsis øllum oss. O! þá brennheitu elsku hans, er vildi hann dauda syndarans, en til far-sældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjódir þær, þig sáu'og heyrdu, Jesú kjær! medan í heimi hafdir dvøl; hvers þó oss hér ei géfist vol, þig munum gladir sídar sjá, samarf-ar þínir verda þá, í helgra bústad himn-um á.

3. Sanna huggun og sælu von, sjálfur hefir oss veitt, Guds Son! endurlífgadir ad hjá þér, ellífrar gledi njotum vér. Sú eptir þreyda sæla' og huoss, sífeldt upplífgi hvern af oss, þegar adkémur þraut og kross.

4. Til himins först á undan oss, eptir útstadinn deyd á kross, eins munum eptir endíng kífs, endurvakna til betra lífs, í þinn ríki' odlast þá, æru og dýrd þér sjálfum hjá; hvad þá vid jafnast huggun má?

5. Á þig trúum og vonum vær, oss veitka styrk þú Jesú kjær, þér svo ad aldrei föllum frá, freistíngar þó oss leiti á. Þú heyrir æ vort harma qvein, hjálpar og grædir andar mein; sú er vor líkn og sælan ein.

III. Sannur Krístinndómur.

No. 335. (5.)

Lagid: Sá frjáls vid lögmál fæddur er.

Allt gott kémur frá einum þér, ástríkur manna Fadir! af þér hins besta væntum vér, í von loks deyum gladir.

2. Helgist þér æ vort hjarta og mál, svo hötum ræðu ljóta, vísdómsfull orð þín vora sál', veki til yfirbóta.

3. Andar gagn vort og annara með, orðræður vorar stoði; þolið og hógværi géf oss géð, glæpa svo firrist voði.

4. Herra! þegar að þúngann kross, þú vilt oss bera láta, vísi hann að gæðu verður oss, von sú oss gjöri káta.

5. Ef að trúlyndir elskum þig, andar mein kunna' ei granda; voði og neyð þó sýni sig, senda munt náð þíns anda.

6. Hvað sem oss mætir heims um bygð, hug-glaðir vér því tökum; mýk oss gjörvalla mæðu' og hrigð, mæddir þá til þín qvökum.

7. Verdi oss, Faðir! vild þín á, vantrú og efa forða, óþolinmæði' oss flýi frá, fyrir krapt þinna orða.

8. Samvitsku ró og sálar frið, sælum géf oss að halda; einnig meðbræður vora við, varast tvídrægni kalda.

9. Svo sem að fjöldann synda brátt, sjálfur oss fyrigéfur, eins géf framvegis yðkum sátt, við alla sem skyldan krefur.

10. Audlegð ef fellur oss í skaut, elskurikt veit oss sini, að aumra léttum undir þraut, eptir tilætlun þinni.

11. Ef fáum neyd og örbirgd reynt, eptir rádstöfun þinni, trú og helgædi ljóst og leynt, lát oss votta hvert sinni.

12. Athafnir vorar allar hér, ætíd géf oss ad vanda; svo ydjum þad, sem þócknast þér, þinn send oss styrk til handa.

13. Hóf og ydju, sem hentar best, hreinskilni' og dygdir allar, oss kristinum géf ad ydka mest, uns daudinn hédan kallar.

14. Lát oss svo, Drottinn! lifad fá, lastvara medan hrejum, ad sæla vis þér sjálfum hjá, sé oss þá hédan deyum.

No. 336. (6.)

Lagid: Kom, Skapari heilagi Andi.

Nú, sem bid góda elskar eitt, enn þótt ad veikum finnist hjá! án þín eg megna ecki neitt, allur minn kraptur þér er frá.

2. Breiskleik minn, Drottinn! þeckir þú, þín nád og styrkur efli mig, á þínum kjærleik kroptug trú, kénna skal mér ad elska þig.

3. Lát elsku þá minn hneigja hug, ad helga líf mitt einum þér; þín linkind æ mér ljeni dug, lastvorum hegda mér, sem ber.

4. Géf þú mér skyn, að dygð og dáð, dýrmætast hnoss í veröld er, að sá, sem vandar allt sitt ráð, öruggur sérhverri mótgáng ber.

5. Að fullgjörð dygð ei finnast kann, föstum grundvelli stofnuð á, nema sker trú á Skaparann, skíni guðræknn sinni hjá.

6. Þú, sem einn verkar veikum í, að vilja' og gjöra það, sem ber; styrk þú minn veika þróttinn því, frá þér minn allur kraptur er.

No. 337. (7.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Eilífi Guð vor allra Faðir! einn ertú góður, mikill, vís; af undrum þinnar gæðsku glaðir, gjöldum vér þér af hjarta prís; þig að dýrka mjög inndælt er, um gæðsku þína syngjum vér.

2. Hverr, sem ástgjafir þínar þeckir, og þær rétt vorða skyn á ber, því skyldi hann þig elska ecki, af elsku leiddur hlýðnast þér, á gæðsku þinni efalaust, æ grunda sína von og traust!

3. Að Jesúm Krist, þinn Son, oss sendir, sérlega krefur þöck af oss, hann þig, sem Föður, þeckja kénndi, þoldi vor

vegna deyd á kross, lærdómi bædi og lifnad' med, liós og farsæld útbreida réd.

4. Fyrst Gud oss þannig elskar alla, og eblir heillir sérhvers manns, látum oss, brædur! léttbært falla, ad líkjast dæmi Skaparans, ástsemi, dug og elsku med, ástundum dygd og frómlyndt géd.

5. Kiærleiks Gud! oss sem kallad hefir, Krists rikis til af þinni nád, og öllum jafnan gott allt géfur, æ! géf oss bædi vilja' og dád, ad lífs til enda þjónum þér, sem þínum börnum verdugt er.

No. 338. (8.)

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hjálpa mér, Herra blídi! af hjarta géd-jast þér, og svo gégn öllu strídi, ord þitt sem bannar mér; verk rádvönd æ ad ydja, adstoda vyrdstú mig, med þeim svo ber tilbidja, og bestaun dýrka þig.

2. Géf, Fadir! krapt eg kunni, késja girnd vonda' í mér, rádvendni æ svo unni, og finni nád hjá þér! afvega lát ei leida, lost mig, né glæpa her, ei spott né ótta neyda, ótrúr ad reynast þér.

3. Bod þín mér blessud vísi, braut réttta lífsins á, hana mig feta fýsi, far-

sæld eilífri ná; styrk mig ad vilja vinna, verkin skyldu med trú, og ædsta unun finna, er dygdum heitir þú.

4. Géf þú mér gódfúst hjarta, gagnast øllum sem best, aumka þann qvøl um qvartar, kjætast samheillum mest; ljúfum svo Jesú líkist, lund kjærleiksfullri med, farsæld þíns fridar ríkis, fæ og þá gladur sjed.

5. Géf ad eg rétt ígrundi; gódur ad ert og vís, audna mín allar stundir, af þér ad gjørvøll rís. Po sorg umhverfis hljómi, hardar ef raunir þjá, í lífi, deyd og dómi, Drottinn! þig treysti'eg á.

No. 339. (9.)

Lagid: Kom, Skapari heilagi Andi!

Drottinn! ástunda dygdir mér, daglega géf og bodord þín; þú til ens góda þróttinn ljer, þad veri besta huggun mín!

2. Víki eg þínum vegum frá, vyrdst þú í náð ad benda mér; fyrirgéf breiskum, Fadir! þá, framvegis géf eg hlýdnist þér.

3. Ast þín fødurleg ætíd mig, upphvørfa skal ad stunda dád; vongódur kémi eg þá fyri þig, þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dygða prædi stig, þol. góður freisting yfirvinn; góð meðvitund þá gleður mig, Guð! hún er sælu pantur minn.

No. 340. (10.)

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

O Herra Guð! þér heiður ber, með hjartans gleði og lotníng vér, til þín nú bánka rennum, dásamlegur í ollu ert, allt hefir mjög vel til vor gért, þacklátir það meðkénnum, æ! lof, tilbeiðsla, ást og dýrð, eilíf Faðir sé þér skírð, Foður náð fyrir þína, sem einka reyndist verndin vor, velferðar til hvert greiddi spor, því ber oss þöck auðsýna.

2. Fyrir vort lífið þöck sé þér, þín lofsverð náðar gjöf sem er, og það af miskun þinni, heldur því við og hjúkrar að, Herra! en einkum fyrir það, ber oss með bljúgu sinni, þér þacka blessað þitt hjálpráð, að þú hefir af Foður-náð, kristna menn þar til kallað, þig réttañ Foður þeckja vorn, þín verða farsæl óska-born, nú og um eilífð alla.

3. O! hvílík huggun er oss það, ega þvílíkann Foður að, voldugann, vísann, góðann! sáfróðir, breiskir, veikir vér,

vinna fátt skynjum, sem oss ber, má oss því margt ofbjóða; svo er og varið vorum hag, að vísst er fjortjón nótt sem dag, samt þurfum sýst að qvíða, ef — eins og hlýdnum bornum ber — með breytni góðri stundum vér, að þócknást þér og hlýða.

4. O Fadir! láttu elsku þá, sem öllum heimi vyrdist tjá, upphvatning æ oss vera, hreinskilni stunda hjartans mest, og hegdun alla vanda best, í þínni augsýn, Herra! að vér framgaungum ætíð hér, eins og rádvöndum kristnum ber, og stundum mest sem megum, þinn líking og þóckann ná, þúsundfold nádar gædi þá, vís vér í vonum egum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11.)

Lagið: Allir Guds þjónar! athugið.

Hellagur Fadir himnum á! Hofundar trúarinnar, þitt voldugt ord oss vísar á, veg sáluhjálparinnar, lát oss trú rétta rækja hér, í ríki þínu svo að vér, þig sælir fáum finna.

2. Vertú, Jesú! vort lífsins ljós, leið oss á veginn sanna, unaðsemd vor og æðsta hrós, æ sért hjálparinn manna; sá traustið á þig setur fast, sízt mun um eilífð fortapast, hreppir *sæld himin-ranna.

3. Vor trú sé bygð, sem vera ber, vísdóms á orðum þínum, til enda lífsins allir vér, ávöxt verðugann sýnum; en nær vér rösum, Herra! hér, hjálp oss að ecki föllum vér, né síðar sælu týnum.

4. Bráðadann sundurbrjót ei reir, blis trúar endurnærðu, ydrandi sálna andvorp heyr, andans þeim huggun færðu; géf að þér aldrei föllum frá, freisting er sækir megn oss á, send þú líkn hjarta særðu.

5. O Drottinn! sem að oss í hjá, uppbyrjað trúna hefir, ebl hana svo að ödlumst, þá oss dauði, gröf umvefur, endalok trúar, eilíft líf, hvar eptir heimsins mæðu' og kíf, fagnaðar gnótt þú géfur.

No. 342. (12.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Hín sjást, o Guð! um veröld víða, vísdóms, almættis, gæðsku spor, jörð, himin, árin ódt sem líða, allt hrópar

* far-

mikill Guð er vor! hverful umbreyting innir bert: óbreytanlegur Guð að sért.

2. Gjörvöll náttúran þannig bylur, þér dýrðar lofsaung ósjálfráð; mín sála gjædd með skynsemd skilur, þitt skipar öllu vísdóms ráð, og með trú, sem þinn Andi ljer, upp til þín, Drottinn! lypt-ir sér.

3. Hvað er eg þess, að þort' eg senda, til þín, Alvaldi! huga minn, þú, sem ert, verður, varst án enda, Vera heilög og fullkomin? Þinn helgur Andi hjarta í, hreinskilnu býr, eg treysti því.

4. O! hvað þú mönnum öllum hefir, auðsýnt föðurleg kjærleiks hót, með Anda þínum oss þú géfur, athvarf til þín af hjartans rót. Það sonar-traust vér fengum fyrst, fyrir þinn Son, vorn Jesúm Krist.

5. O! hvað veikann það hressir huga, að hefja klöckva sál til þín; eckert mótlæti mig kann buga, meðan eg veit þú gætir mín; allt skapað birtir almátt þinn, allstaðar eg þinn kjærleik finn.

6. Nú sje jeg glöggt þín guðdóms merki, gæðsku, almætti, vísdóm þinn; hvert eg er einn, í værd eða verki, veit

eg ad þú ert Fadir minn. Fadir! í þína fødur-hønd, fel eg øruggur líf og ønd.

7. Þad er sú trú, sem hér í heimi, himininn opinn sýnir oss, þad traust, o Drottinn! géf eg geymi, gudrækni med, sem besta hnoss! vid enda lífs mín viss er trú, vid mér, sem Fadir, tekur þú.

V. Elska og Traust til Guds.

No. 343. (13.)

Lagid: Sólin upprunnin er.

Hvad eru vinir, vøld, vit, fjør og hreysti? hvad lífsins heilla fjøld? hann þeim lítt treysti, vel sem ad veit: veifast allt burt, sem reykur, mótlætis mirk vid el; mind skugga' eg horfna tel, þá ljós um leikur.

2. Hví treystum veikir vér, vølt á heims gædi? glis stundlegt ekkert er, ánægju sædi, ókomins lífs, unadar blóm, sem géfur, fyrst þad hér bøl opt býr, í beiskju linn snýr, grøf yndi grefur.

3. Vor, sem hér æfast á, í reynslu standi, skilinn lífs skóla frá, skynsamur andi, fyrir víst veit, valt er gjørvallt í

heimi, en ædri ørugt huoss, ánægju lifs ad oss, Gud mildur geymir.

4. Sannfæring sifeld mann, sú á skal minna, lifs yndi hér ad hann, hvikult mun finna; honum ad er, hér ætlud stundar vera, hann því vær sorg hér sá samferdast gledi má, rór bádar bera.

5. O Drottinn! einum þér, óhult eg treysti; géf aldrei grandi mér, glis heims né freisti; brøgd vjela vond, velferd ei raski minni; legg mér æ likn í neyd, létt hrigd, ad sæll vid deyd, eg føgnud finni.

No. 344. (14.)

Lagid: Herra! Þér skal heidur og lotning gr.

Gud, sem allri gjæsu rædur minni, géf eg ætíd treysti forsjá þinni; viljt þinn æ veri minn og veit hvert sinni, unun í því finni.

2. Allt þín speki, elska, máttur leidir, øllum miskun sképnum þínum greidir; hví skal klaga hót um daga? Herrann lagar, gæfu lifs um leidir.

3. Mitt frá eilífd skapad hlutfall hefir, hvad sem býdur þú, mig frid' umvef-

ur. Lán og mædu, matst þú bædi, mér hjálprædi, Gud í øllu géfur.

4. Líki þér svo, lát mér eckért granda, legg ánægju daga mér til handa; en ef vinna velferd minni vjel, eg finni, hjá þér huggun anda.

5. Þín nád baud oss jardar gledji gædi, gædskan allteins skóp oss lífs vangvædi; sjálfs ef eigi sok mig beygir, sáttur þrey'eg; þú ljer þolinmædi.

6. Missi'eg heill, sem mildin þín gaf blída, mótgáng þú ef vilt eg skuli lída; þá eg beidi, úr þoli neydar, best munt greida, bót ei láta bída.

7. Mun brádt þrotid máské fjørid æda; mildi Gud! þitt verdi bed! því hæda, sé víst valin víss mér talin — sú von er alin — hví má hel mig hræda?

No. 345. (15.)

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Einn dagur ødrum tjáir, allir megum vér sanna þad, hverr sem þess gjætinn gáir, og gjørvallri hyggur skopun ad, mikill er, og mildur Drottinn, mønnum tjer, gjædsku vottinn, gjæda hver, gnótt er þadan sprottinn,

2. Umbreytist allt í heimi, óbreytanlegur hann þó er, í øllu lífs andstreymi, ætíd honum því treysta ber. Nádargnótt, næga géfur, nýhann þrótt, veitt oss hefir, dag eg nótt, Drottinn nád umvefur.

3. Honum af hjarta treystum, hann er vor einka líkn í neyd, oss sínum endurleystum, eins mun hann verda líf í deyd, síst oss má, sækja mæda, sældir þá, dýrdar hæda, honum hjá, hljótum ædstu gæda.

4. Framvegis, Fadir blídi! fullfíngi þínu treystum mest, í luckuʼ og ángurs strídi, oss þín miskunin líkni best; um eckert þá, annad hirdum, enn þig sjá, mest þad vyrdum, og himnum á, hjá þér búaʼ í kyrrdum.

5. Trúlyndum heitid hefir, hjálpræd oss mønnum øllum tjá, farsældar gnóttir géfur, Gud vor! þitt ord ei bregdast má. Sælu þú, þínum géldur, hjónʼt er trú, stødugt heldur; hugsan sú, huggun ædstu veldur.

No. 346. (16.)

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Trúfasti Gud! eg til þín kalla, titrandi beygist fyrir þér, og bid um

miskunn æfi alla, aldrei að gleyma vilsir mér; eg veit þú heyrir andvarp mín, og sendir hjálp af gjæðsku þín.

2. Öll mín þegjandi andvarp þeckir, og tár mín sjer þú leyndum í, mér hjálpar best nær aðrir ecki, og harðt umspennir neyðin því; þegar mér veiklast von þú sjer, vyrðst þá huggun að senda mér.

3. Þó að eg eigi þecki tíðum, þína alvísu stjórn á mér, athvarfs samt leita' í eymðum stríðum, einúngis skal, minn Guð! hjá þér; veikur lítt standast við eg má, vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þér trúnaðar-traustið festa, tryggvi leiðtogi! veittu mér, hvert sældin eða sorgin mesta, frá sjálfum þér að höndum ber. Dagfar mitt prýða dygðum géf, Drottinn! á meðan hér eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús meðkéni, foður-ást þína sældum í, eins þó mótlæti mig umspenni, mun eg rólegur taka því; géf aldrei skiljist eg við þig, æ, góði Faðir! bænheyr mig!

No. 347. (17.)

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Á Guð eg treysti einann þig! ástríkur jafnan leiðir mig; eg gleðst af Föð-

ar-umsjón þín,' eg veit í náð þú sjer til mín,'ond minni rósemd eykur það, ángist og neyð þá þreyngir að.

2. Hverr himna Drottinn ástvin á, éqvíðinn lífs-veg gengur sá; ei sturlast hann þó eymdin hørd, að honum kreppi hér á jørð; senn veit hann reynslan útt er, endast með henni neydin hver.

3. Lidsemd veit mér, minn gódi Gud! að geymi'og stundi vel þín bod; að setja megi trú og traust, til þín hug-gladur efalaust, uns sælann himna fæ eg frid, og fagna þína miskun vid.

4. Forsjónar vegi fæ eg þá, Fadir! þína med undrun sjá; þú andar-gagn dýrt mattir mitt, miklist um aldir nafnid þitt! því vís og gódur æ þú ert, athvarfid vort í raunum sért.

No. 348. (18.)

Lagid; Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Allt hvad tilvern af þér hlaut, alheims verndarinn gódi! orlætis þíns og nægta naut, af nádar dýrstum sjódi; oss mennunum þó allra mest, auglýsir gædsku merkin flest; því er skyldt þøck hverr bjódi.

2. Vort þú oss daglegt veitir brauð, vísdóms og gæðsku Faðir! aðstoðar best í allri nauð, á þig vér treystum glaðir, og þó hjálp frestir enn um hríð, á þér géð-feldri munum tíð, frelsinu fagna hraðir.

3. Mest er þó jafnan miskun þín, menn þegar neyðin særir, huggun í sorgum, hjálp í pín, harmþrúngna gleði nærir; þegar aðkémur kaldur deyð, qvíða þurf-um vér engri neyð, frelsi og líf hann færir.

4. Í lífi, deyð og dómsins tíð, Drott-inn! oss náð þín gleður; þér sé um aldir þeckin blíð, þér mannkyn-lofgjörð qveð-ur, að þegar hérvist endast á, í himna hýrð þér sjálfum hjá, sælu eilífri seður.

No. 349. (19.)

Lagið: Heimili vort og húsin med.

Guð þig að elska góði minn! gagn er mitt bæði' og skylda, auð heims mót því og upphefð sinn, alls eckert mega gylda; sannarleg elskan sjálfur ert, sérhver þín skipan vottar bert, miskunar géð þitt milda.

2. En girndir tíðum ginna mig, og gjöra skynsemd blinda, veraldar glis á villu-stig, vill tæla mig og binda, hégóm-

ann vid, en hversu þá, heilagi Guð! eg líta má, svívyrðu minna synda?

3. Drvæuta skal eg ecki þó, en þinnar náðar bída, flýa til hans, sem frið mér bjó, fyrir mig deyd nam lída, hann þá fullvissu veitti mér, að væri'eg dýrmætur fyrir þér, Jesús Lausnarinn lýða.

4. Jeg veit að komstú, Jesú minn! á jörð að Drottins ráði, matur og dryckur það var þinn, að þíns Föðurs vilja gáðir; sús deyðir krossins festur á, sæ eg af þessu gladur sjá, að heitt oss elska náðir:

5. Elsku Guðs finn eg allteins hér, að Son sinn gaf oss kjæra, elsku til hans því öllum ber, til enda lífs að næra. Að eilífu skal eg elska hañ, útvöldum með í dýrðar rañ; honum ber eilíf æra.

VI. Ráðvendni.

No. 350. (20.)

Lagið: O Faðir himneski'og eilífi Guð!

Tíð og líf gégnum eg fagnandi fer; frjáls skunda vegferð, sem ætlud er mér; skérdir ei elli né áratal par, auðuu, sem hjartanu skenkt var.

2. Meðvitund rósem að réttvísi, dygð, rækt þar æ finna og velja sér bygð. Frið minn og eillísañ fögnuð ei ná, sorlög að trubla, né tíð má.

3. Þú, sæla rósemd í minni sál! mér, morgna þá sól roðar, heilsa blídt fer, ervidið blessar heill, ánægju með, og svæfir þreyttann í nótt-beð.

4. Himnaña Guðs til því hugur minn rís, heit viñur einlæg við bænir og prísgæðskunnar boðorð að geyma, mér lið, Guð bið eg senda, og tilbið.

5. Sjái eg mæðunnar son líða neyð, forgumum blæðinn og þjáðann, en greið, hjálp mín hann frelsar, þá inndæl hans er, auga og hjarta glöð þökk mér.

6. O! hversu inndæl minn ánægja barm, innteknr, hugsi'eg: nú sefa'eg hans harm! áður enn hjálpa'og eptir mig sinn, eins og frá sjálfum mér numinn.

7. Huggar það mig við þá mæðu eg sje; mildastur Faðir að lætur í tje, sképnum hvað hagar, hans vísdómur veit, vel öllu skipa um hvern reit.

8. Friðargjöf himnesk, er fyllir mitt brjóst: að fús er eg skyldum leynt gégna sem ljóst, boðar mér, sæl að á baki við gröf, búin sé helgudum lífgjöf.

9. Traust það og gjörvöll á Guði von
fest, góðri með samvitsku' er styttan min
best. Skylda! gladt samvitsku boðorð!
þú ber, bjart ljósið efans í nótt mér.

10. Eg þángað fylgi, sem ávísar mér,
engar því festar mér halda frá þér, engri
mig negun skér umliðin tíð, engann af
framtíð eg geig bið.

11. Réttann þú leiðir mig ráðvendni-
ls stig, rans yfir hégómlegt dáranna' og
mig, til manna fremdar og fagnaðar
ber, fyrir því heilsa'eg og lýt þér.

12. Mig þvingun leysir þú maðlegri
frá, mig huggar sakleysi lífsins stig' á:
mig styrkir hugprýði framgáng að fá,
fullkomnun tignara lífs ná.

No. 351. (21.)

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra! sem boðað hefir mér, heilagt
líferni' að gédist þér; mitt líf þér
helga hjálpa þú, helgunar krapti mig út-
bú, svo að ráðvendni ljóst og leynt, lýsi
jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mér, Drottinn! leggur lið,
löst og ódygð að skiljast við, eg mun á-
stunda eins og ber, allt sem eg veit að

líkar þér, og trúr uns þrýtur æfin mín, med alúd rækja bodord þín.

3. Sá dygda feta feril ann, farsældar leid æ gengur hann; ad sídur skeiki, eg því skal, adgætinn vanda rád og tal; vor Gud! leidtogi vertú mér, von-gódur skal eg treysta þér.

4. Olucka megnar engin þá, ánægju mér ad ræna frá; daudann mun eg ei hrædast hót, honum öruggur taka mót, og hverju sem ad höndum ber; hjálp og nád þar til veittú mér!

VII. Réttlæti, Gódsemd.

No. 352. (22.)

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Séf oss, Fadir! tvíllaust trúa, tíd ad ljentir fjör og stétt, oss á jörd ad undirbúa, eilífd, heill og sælu rétt; lærdóms skóli líf ad er, leid til himins gaungum hér; þar réttlæti og gædska gledur, gódann dygdar umbun medur.

2. Öll þín stjórnan hér í heimi, hátign þinni lýstir bert; engu mild ad gædskan gleymi, Gud! réttlátur Fadir sért. Þín réttvísi og gædska gód, géfur bod og

dæmid þjód, góds og réttar öllum unna, og sem best þér líkjast kunna.

3. Oss hvad kjósum, ödrum velta, eins réttlátur Kristur band; af því vernda egum leita, annars sæmdir, rétt og aud; hefja' upp ydn, en heidra dygd, hata öfund, róg og lygd; hann, er eblir sérhvers sóma, sjálfur ödlast væga dóma.

4. Dóma ber oss velja væga, vyrda brædur hér á stord; gódum heit um gæfu næga, gaf og miskun Drottins ord. Sama Födur egum ad; allir ad sælu keppum stad; allir marga bresti berum; bágt er ad dylja: veikir erum.

5. Réttvís Gud! lát rétt á jördu, réttann leida menn á stig; ei med brædra ofur hördu, ófelli þeir dæmi sig; allir þurfum vægdar vér, veit oss rétt, sem hverjum ber, vyrda hér, ad sæld og sómi, sé oss vís ad efstum dómi.

VIII. Þolinmædi.

No. 353. (23.)

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Ef vér í þúngar raunir rötum, rádstöfun Drottins tökum vel, og þolin-

mædi aldrei glotuun; álituin vort um Födur-þel, ad mildur typtar, oss þvi ann, og til betrunar leidir hann.

2. Þó mædu finnum þúngt ad bera, þjáníng ógæfu teljum vort, hún til betrunar víst má vera, oss valid medal hendt og gott: Þad traust, ef adber þraut og kross, i þolinmædi styrkir oss.

3. Oþolinmædi ollir meiri, ármædu, skapar mögl og qvein, þeim er vid reynslu illa eirir, afmældann skérf og sorga mein; en þolinmódum af þeim rís, ædri fullkomnan, huggun vís.

4. Samvitsku þegar geymum góda, gérsemi dýrast jerdu á, mótlæti eckért mun ofbjóda, menn best rósamir finna þá, í ordu náttúru allt ad fer, edli sam-bodid hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef strídum, strax eilífd brosi glød oss vid, ollum burtfeykir ángurs hrídum, ánægju blessar værd og frid. Sem reyk hún heimsins reiknar glis, rauna skammvinnsann þúnga fis.

6. Oss Jesús kénndi ljúfur lída, lífs og deyandi krossi á, og vilja Fødurs besta bída, hyljum uns létti sorga frá; þeim,

sem með honum hngrór leið, heiður við sigur eptirbeið.

7. Hvað eru fánþt! heimsins gæði? hvað stundleg þjáning, böl og hrigð? allt sig að reikna eru bæði, mót æðri dýrð í sællra bygð; þess vegna rór eg þygg og þer, það Faðir ástkjær velur mér.

No. 354. (24.)

Lagið: Gæðsku Guðs vér prísum.

Vor Guð á himna hæðum, heilagi Faðir kjær! í hverskyns hrigð og mæðum, hjálp þína reynum vær, um vora æsitíð, ef þig elskum af hjarta, á oss mun trúfost skarta, Guð vor! þín gæðskan blíð.

2. Af elsku oss til bótar, aggr þú, Faðir! oss, svo vorumst lesti ljóta, leggur á raun og kross, hjálp veitir hirting með; því er skyldt þessu tækjum, með þock og jafnan rækjum, þér hlýðið þolugt géð.

3. Ef lætur oss tilfalla, andstreymi, sorg og neyð, þína send aðstoð alla, æfinnar skunda leið, trúrækni traustí með, svo að þolgóðir þreyjum, þar til burt héðan deyjum, þitt prísum gæðsku géð.

4. Sist munu heimsins brigdir, hér mega jafnast vid, eilífar yndis bygdir, og ædstann dýrdar frid, sem oss þinn Sonur bjó, viljugur þá hann þoldi, þjáníng á sálu' og holdi, og qvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgéds dýra dæmid, dygd og lífernid hreint, oss fremur øllu sæmi, og hvetji ljóst og leynt, feta hans fotstig í; vilji þinn á oss verdi, vor Gud! þó neyd adherdi, og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmódir þyggjum, þad sem ad høndum ber, og hellta einum byggjum, ørugga von á þér, sist mun oss bregdast sú, veit oss því vel ad strída, og vilja þínum hlýda, med þolugri þreja trú.

IX. Hreinlyndi.

No. 355. (25.)

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Gud oss hér í sambúd setti, svo vér glédjumst brædrum med, undir hverr med ødrum létti, ebli lán og hressi géd; ástúd geymi, hér í heimi, hreinlyndt þelid øllum tjed.

2. Líkhams fama limir erum, lands tíbúa samfélags; því til heilla hradir verum; hverr svo annars leiti hags, ei med flærdum, eydum værdum; endurgjaldsins minnumst dags.

3. Peim í skøpun veit sér vera, veitta manna tignar stétt, illa somir iñra bera, úlfa skap og refa prett; kjafsi ríkur, kjæñ er svíkur, Krists svikara líkist rétt.

4. Hverr einn því af hjarta mæli, hreinann sannleik brædur vid; ei med flærd edur øfund kjæli; elski dygd, en stundi frid; ødrum soma, uñi'og blóma, egin sæmda rati mid.

5. Hreinlyndt, Drottiñ! hjá oss skapa, hjarta'og minna vyrdstú á, manna varast vyrdíng tapa, vjelum af sem leidaz má. Sælir einir hjarta hreinir, heilagt fá þitt auglit sjá.

X. Blídlyndi.

No. 356. (26.)

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Oll er þín ræda elska'og nád, ástríkt Gud! til mín, hýdur hjálprædis bestu rád, oss blessud gjædskan þín; hýrust

blída um hvert eitt láð, af hátign þinni skín, ílla því sómir, beiskjan bráð, bræðrum á milli sín.

2. Lát oss ástunda að líkjast þér, ljúfmennska sé oss kjær, svo alúð blíðu og hógværd hér, hverr ødrum tjáum vær; øfuglig svør og ordin þver, umgengni þokist fjær, en hinn í þína ætt sig sver, øllum sem góðsemd ljær.

3. Frelsarans dygða dæmi á, daglega festum sjón, øllum sem gjørdi elsku tjá, engum baud stygdar-tón, aldrei hóglyndi blídu brá, þó brixla heyrdi són, óveitta lét sér aldrei frá, aumingjans fara bón.

4. Þvílíkt blídlyndis dæmi dýrt, Drottinn Jesú! eg bid: láttú þad á mér skína skírt, skaplyndis bæta sið; vinsemd æ gjørí vidmót hýrt, velunnan sérhvern vid, svo høndlad fáum hnoss órírt, hjá þér í dýrdar frid.

No. 357. (27.)

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

O Jesú! oss sem hefir, afrekad lausn og grid, þín gudleg náð oss géfur, gledi og andar frid, sjálfañ þig lítilægd-

ir, og leidst á krossi devd, vid Födurinn oss frid-þægdir, fær því ei grandad neyd.

2. Auðsýna ollum nádir, ástríki og hógvært géd, hlýdinn Guds vilja gádir, gjædsku'og blídlyndi med, fjandmonnum fridar beiddir, Fodur þinn krossi á, og vina evmd úrgreiddir; á þegar nockrum lá.

3. Blídlyndis dæmid dýra, devandi'og lífs, er þú, andsýndir, oss lát stýra; á-stundan vor skal sú; þinn dygda feril feta framast sem kunnum vér, veit oss þad vilja'og géta, vor Gud! ad líki þér.

XI. Hófsemi.

No. 358. (28.)

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Um daglegt brand þú Drottinn bídur, dugir þér ei þó veitist nóg, olla því mun þinn óhófs sidur, eydir meiru enn vinnur plóg; sparseminni sá aldrei ann, ósaka má ei Gjafarann.

2. Láttú þér nægja þad sem þyggur, þegid stunda þú nota rétt; mun þá veit-ast hvad mest áliggur, medal til gengis

hóf er sett; en óhóf sendir erbirgd hér, opt hinni velferd skadvænt er.

3. Oss fædi'og klædi látum lynda, hó leggjum hug á sælli kjer; aud'egd opt dró til óhófs synda, en vid sællist spilltist fjor; gjorum hví mun á girnd og hörf, aermid er oss heill vid hóf og storf.

4 Ofhyngja hjörtun géf ei gjorum, gódi Fadir! um lífsins stund, óhófi med, en framar förum, forsjálleg med hegid pund; vellyst syndugri vísum frá, verdugri gledi lát oss ná.

XII. Ofund.

No. 359. (29.)

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Gud, sem Fadir oss gjæfu ann, gáfum, sæmd, láni skiptir hann, eins og best hverjum hagar; annora heill hverr yfir sá ofsjónum, vesæll heita má, eitrud hann ofund nagar.

2. Vid sig hann adra samanber, í sæld og verdúng, telur sér, ojofnud einatt veittánn; ásakar vísdóm ædstann hátt, auga rángsnúnu litur hrátt, sæmd, blessun bródur skreyttann.

3. Øfunda dýr eins mundu mann, mörg þessu likt, en Engla hann, allt tignar ædri beidast; endanleg vera, sem ei sa, sinn gæfu skamt best henta, má, af øfund illa leidast.

4. Brennanda likt vid eld því er, øfund, þa menn hún qvelja fer, ánægju á burt flæmir; en villi-sidum býdur bygd, úr brjosti vísar æru' og dygd, og manna tign ósæmir.

5. Sín egin svipa øfund er, adra hvad tignar, gledja ber, hún æ med harmi lítur; af heipt því nagast, hana skjer, hvad gott og loflegt ord af fer, en ró-semd hvergi hlýtur.

6. Ogæfu fagna, olla kann, þeim, yfirburdi hvers hún fann, frá heillum Engla felldi; yfir oss synd og deyd hún dró, dygdugum Jesú píslir bjó, saklausañ dauda seldi.

7. Hverr fær útmálad illt þad allt, øfund sem verkar þúsundfaldt, ødrum til bøls og baga? óróa vekur, eymd og stríd, ánægju hrekur burt frá lýd, og lífsins eitrar daga.

8. O! hversu manna er hún stétt, ágvordun, skyldu gagnstæd rétt, og því af ødrum kjósum! hvert mun þá vitska,

heiður, dygð, í hjúdi falin, ofund, lygð, af hverju ess þo hrósum?

9. O! hversu Jesú er hún óst, ólík, hvers dæmið best mun fást, gott vañ og meinin græddi; hañ bræðrum unna, hjálpa' í nauð, hógværð óvinum votta báud; svo breytti, sem hann fræddi.

10. O! hversu Drottins er hún ást, ólík, sem hvorgi skepnum brást, hún allann heiminn gleður; ránglátum upp hans rennur sól, réttlátum líkt, og sér hvert ból, regn frjófsamt gæðum gleður!

11. Kenn oss o Guð! þitt geyma vel, gæðskuríkt boð, hreint bræðra þel, í ást og alúð sýna; og manna vyrða æru' og stétt, ofund frásneiddum stunda rétt, svo oðlumst þóknun þína.

XIII. Jesú Eptirbreytni.

No. 360. (30.)

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Góði Jesú! lát mig læra, að líkjast þér, sem best eg má, vegsemd mín það er og æra, aðstoð vyrðst mér breiskum

tjá! ef lockar synda lysting mig, líta, Jesú! gef mér þig, dæmi þitt á byggd mig hvetji, dýrstum þér svo fylgt eg géti.

2. Þú, hvern dýrka andar æðstu, ofan til vor komst á jörd, leidst þolgódur lægíng stærstu, lemstur, sár og böndin hörd; allteins gef í audmýkt hér, ástundl'eg ad líkjast þér, hvert luckn brest eda lán þú sendir, ljúft sé mér af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, erindi framqvæma þitt, eptirlætti mesta mattir, ad mañkyn yrdi'af syndum qvitt; unn mér kall mitt rækja rétt, rádvendnin í minni stétt! gef mér þar af gledi hljóta, ad gjöra ödrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós ad senda, laun þú hrepptir spott og neyd, trúr þó reyndist allt til enda, er þú leidst hinn stránga deyd, eins á krossi eñ badst þú: æ þeim, Fadir! forlát nú! heimur illt fyri gott þó gjaldi, gef eg trú og sigri haldi.

5. Födurs vild þig fúsu gédi, fólst þá mæddi qvölin sterk, hans á fund þú fórst med gledi, fullkomnad vid lausnar verk; helstríd þá ad höndum ber, Herra! gef eg líkist þér, svo ávöxt þínu ódlist þinnar, ædstu gledi sálar minnar.

No. 361. (31.)

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Sæll er sá mann í heimi hér, hvört Drottins sem ablar sér, elskar, tilbidur, heidrar hann, Herra sinn Gud og Skaparann, grandvar ad sínu gáir stétt, gagnsemd medbrædra stundar rétt; lífs ferli Jesú fylgir sá, farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá hóffemd heldur vid, hegdun stillta og gódann sid; hvíad allshattar ohóf kan, andleaum heillum svipta mann; godfúst og blídt sá lyndis lag, í ilsforni vottar sérhvern dag, rétta leid dygda heldur hann, hégværdar-skeid, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgædi ad temja sér, til ædri heilla vegur er; óþolinmædi og óró því, eymdirnar fleiri steypir í. En sannleik elska' og una vid, unna hreinskilni og dygda sid, af Jesú lífi læra má, ljós sé þad manna vegum á.

4. Kjærleikans dygd sá ætíd an, eptir farsældar götu rann; hræsni hvergi né ágirnd á, né undirferli rasar sá; eitri þúngada øfund hann, illgirni líka ford-

ast kann; ad Jesú dæmi gjörir gott, góð-
ann mannelsku sýnir vott.

5. Ástrikki Faðir! ebl hjá mér, allar
dygðir, sem líka þer; lastaña stríða lock-
un gégn, ljena mér nægann krapt og
megn, þann svo lífs feril feti'eg hér, sem
Freilsarinn Jesús kénndi mér; þá mun
eg síðan finna' og fá, fullsælu þreyða
himnum á.

No. 362. (32.)

Lagið: Kristi! vér allir þeckum þér.

Lausnari! dæmið láttú þitt, leiða mig
hverju sinni, að laga gjörvallt lífið
mitt, lífs breytni eptir þiñi; líferni þitt
og lífsins orð, lýsi mér ætíð hér á storð,
svo réttann feril finni.

2. Sá þín lidþursi leita vann, líkn
fann og æðstu mildi, óbænheyrdañ lét
aldrei þann, andvarp hans heyra vildir,
en hversu tíðum erum vér, ólíkir góði Je-
sú! þér, að gjöra gótt sem skyldi.

3. Feðurnum blýðiñ varstú vel, veg-
sama nafn hans gádir, og hverjum mañ
hjarta-þel, hógvært auðsýna náðir; en
hrokafullt vort hjartað er, á höndum oss
nær luckan ber, vinir opt verða smáðir.

4. Þú girntist Föður þínum best, þjónk-
un og hlýðni veita, allt að kross deyð,
og öllum mest, elsku þú sýndir heita; en
vér þín blessuð boðorð tíðt, brotið höfum
og syndum hlýðt, forsómað frelsis leita.

5. Ovina grimmust íllska og slægð,
ei vakti reiði þína, blíður fyrir þeim
baðst um vægð, er beisk þig særði pína,
en hjá oss tíðum upptendrast, íllgirni,
reiði, hefnd og last, menn þá oss mót-
gjerð sýna.

6. Þín dygða kénníng klár og hrein,
krapt sinn auglýsti víða, þitt heilagt líf í
hverri grein, hjartans ástsemi blíða, eins
gef oss vilja, afl og magn, að efla bræðra
sanna gagn, og lifnaði lærdóm prýða.

7. Allir biðjum þig, o Jesú! aðstoð
oss milda senda, dygð að varðveita' og
vora trú, varfærnum lífs til enda; vér
í þín fotspor setum þá, fullsælum
uns þér sjálfum hjá, veitist að lok-
um lenda.

XIV. Utfarar-Sálmur.

(á Látínu qveðinn af *Prudentius.*)

No. 363. (33.)

1.

Jam mœſta quieſce querela,
Lacrymas ſuſpendite, matres!
Nullus ſua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ eſt.

2.

Quidnam ſibi ſaxa cauata?
Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod niſi creditur illis
Non mortua, ſed data ſomno.

Sami Sálmur á Íslendsku,

(útlagður af Dr. *M. Stephenſen.*)

1.

Oll harma-qvein hætti ad finni,
Haldi Náúngar tárunum inni!
Ei ber ſofnaðann áſtvin að gráta,
Lífs endurbót dauðann má játa.

2.

Hví ſkrautbúna legſtaði lítum?
Leidin á riſtar minníngar ítum?
Merkja þau að mold þar umveſur,
Mann, ſem ecki' er dauður, en ſefur.

3.
Nam quod requiescere corpus
Vacuum sine mente videmus,
Spatium breue restat, ut alti
Repetant collegia sensus.

4.
Venient cito sæcula, cum jam
Socius calor ossa reuisat,
Animataque sanguine viuo
Habitacula pristina gestet.

5.
Quæ pigra cadauera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

3.
Því, liggja þó núna nú audann
Líkham, fjørl' og mannviti snaudann,
Ædri vit saman aptur hans leita,
Innan skamms honum skilníng ad veita.

4.
Hann gladur um skammt fær ad finna,
Fornann il vitja beinanna sinna;
Um-mindada eldri mun byggja
Endurlífgada veru ad byggja.

5.
Líkhamir þeim legstadir skýla,
Lidnir, þúngfærir, rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgd munu veita,
Flug-hradir í hædir uppleita.

6.

Sic semina sicca virescunt
    Jam mortua jamque sepulta,
Quæ, reddita cespite ab imo,
    Veteres meditantur aristas.

7.

Nunc suscipe, terra! fovendum,
    Gremioque hunc concipe molli!
Hominis tibi membra sequestro,
    Generosa & fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim
    Factoris ab ore creatæ.
Fervens habitavit in illis
    Sapientia principe Christo.

6.

Svo daud, grafin, fölnud í foldu,
Frækorn endurlifnud úr moldu,
    Fagur-mindud grös framkoma sjáum,
    Fyrri feilast ad skúf-stengum háum.

7.

Jörd! tak nú vid líkhama lidnum,
Legg hann þér í skaut, vafinn fridnum.
    Limi manns þér til voktunar vel eg,
    Hans veglegar leifarnar fel eg.

8.

Hann var sálar herbergi fördum,
Hver mindud var Drottins ad ordum,
    J þeim bádum gudleg hér gisti
    Greindin ljent af höfundi Kristi.

9.

Tu depositum tege corpus,
Non immemor ille requiret
Sua munera fictor & auctor,
Propriique ænigmata vultus.

10.

Venient cito tempora justa,
Cum spem Deus impleat omnem.
Reddas patefacta, necesse est,
Qualem tibi trado figuram!

9.

Hyl, Jörd! geymdu látinn líkhama;
Hán heimta mun ógleyminn sama,
Og sér skilada Skaparinn bjóda,
Skugga-sjá sinnar smindar góda.

10.

Fljótt lídur til fagnadar tída,
Fyllir Gud Þegar alla von lýda.
Opin Þá mind aptur skalt greida,
Sem aldrana hér gjorum leida.

Registur
yfir Sálmana, eptir Stafrofs röd.

a: bls. 384.

Til Lesarans!

Hér birtist nú sú 4da útgáfa þeirrar evangelisk-kristilegu Messusaungs og Sálma-bókar, öldúngis samhljóða við hennar seinustu útgáfu. Einúngis er Sálma-tölunni áfram haldið í Viðbætirnum, sem óþarft vyrðtist að láta lausann medfylgja. Prentun Sálma-skálda nafnaña er nú í þessari útgáfu einnig sleppt og öllum eldri Formálum sem optar enn einusinni ór

þörfum. Prudentii látínski Utfarar Sálmur finnst nú líka hér prent. aður hjá hans íslendsku útleggíngu, svo hann ecki líði undir lok.

Við athugsamann endurlestur bókarinnar, hafa engar sérlegar Prentvillur fundist.

Videyar Kl. þ. 12ta Aug. 1825.

M. STEPHENSEN Dr.

Þýding Skammstafananna.

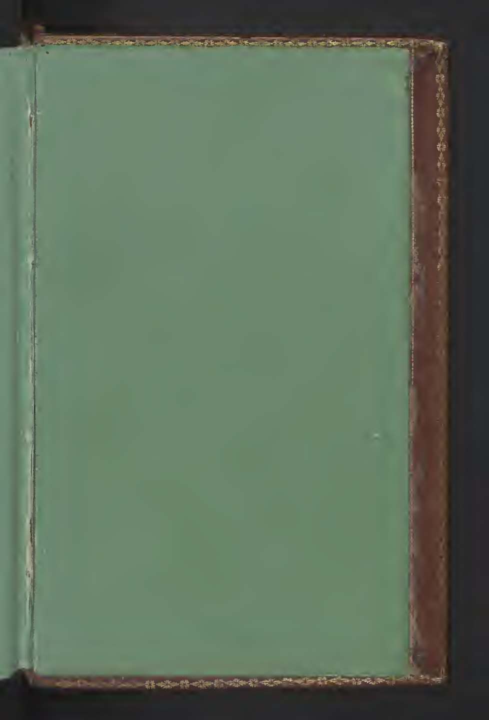
við Registrið.

/: * er sett við þá sálma; hvörra höfundar þótti óljóser, og aptanvið skammstafað nafn þess; er vann að breytingu þeirra, eða tveggja, ef tveir unnu að henni. :/ — eptir XIta Útg.

Sálma tala.

13. A. T. tákn. Arnór próf. Jónsson.
1. D. Sch. — Davíð Scheving, Student.
10. E. J. — Einar pr. Jónsson.
1. E. S. — Einar próf. Sigurdsson.
1. G. P. — Grím próf. Pálsson.
2. Grönd. — assess. Bened. Gröndal.
2. G. Sn. — Gunnlaug pr. Snorrason.
1. G. T. — Gudmund pr. Torfason.
4. 5 G. V. — Geir bp Vídalín
13. H. J. — Hallgrím Jónsson, djákna.
12. H. P. — Hallgrím pr. Pétursson.
1. H. R. — Halfdán pr. Rafnsson.
9. J. Esp. — Jón sýslum. Espólín
51. J. H. — Jón pr. Hjaltalín
2. J. J. — Jón pr. Jónss. á Gr. g Möðruv.
1. J. O — Jón próf. Ormsson.
10. J. Þ. — Jón pr. Þorláksson
28 Kr. J. — Kristján próf. Jóhannsson.
o. 40 } br. 49 } M. St. — Dr. Magnus Stephensen.
1. O. E — Odd bp Einarsson.

2. O. I. tákn. — Olaf pr. Indridason.
1. O. S. — Olaf próf. Sigurdsson
2. S. E. — Sæmund pr. Einarsson.
10 S. I — Sigurd pr. Jónsson.
2. St. I. — Stein bp. Jónsson
4. St. O — Stephán próf. Olafsson.
3. Svb. E — Sveinbjörn Egilsson, Rector.
o. 6 / kr. 1. } Þ. B — Þorvald próf. Bödvarsson
1. Þ. I. — Þórarin pr. Jónsson
2. Þ. St. — Þorvald pr. Stephansson
18. Þ. Svb. — Þorstein pr. Sveinbjarnarson.

1826.